

9062

Vol. 31.

Kashmir Series of Texts and Studies.

No. XXXI. 31.

THE

SWACCHANDA-TANTRA

WITH COMMENTARY

BY

KSHEMARĀJA.

EDITED WITH NOTES

BY

9062
PĀNDIT MADHUSUDAN KAUL SHĀSTRĪ, M. A., M. O. L.,

Superintendent Research Department,

JAMMU AND KASHMIR STATE,

SRINAGAR.

Published under the Authority of the Government of

His Highness Lieut.-General Mahārāja

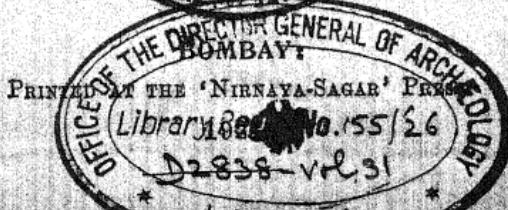
Sir PRATĀP SINGH SĀHIB BAHĀDUR,

G. C. S. I., G. C. I. E.,

MAHĀRĀJA OF JAMMU AND KASHMIR STATE.

Sa2 Hs
Kau

D 2838

CENTRAL ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY NEW DELHI

Acc. No. 9.0.6.2

Date. 2.4.-7-57

Call No. Sa 2 Hs

Kan

श्रीसोमानन्दनाथप्रभृतिगुरुवरादिष्टसन्नीतिमार्गो
लब्ध्वा यत्रैव सम्यकपटिमि घटनामीश्वराद्वैतवादः ।
कश्मीरेभ्यः प्रसूत्य प्रकटपरिमलो रञ्जयन्सर्वदेश्यान्
देशेऽन्यसिन्हदष्टो युसुणविसरवत्सर्ववन्यत्वमाप॥१॥

तरत तरसा संसाराभ्य विधत्त परे पदे
पदमविचलं नित्यालोकप्रमोदसुनिर्भरे ।

विमृशत शिवादिष्टाद्वैतावृत्तोधसुधारसं
प्रसभविलसत्सद्युक्त्यान्तःसमुद्भवायिनम् ॥२॥

ॐ

काश्मीर-संस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः ३१

श्रीस्वच्छन्दतत्त्वम्

श्रीमहामाहेश्वराचार्यश्रीक्षेमराजकृतोद्योतास्यविवरणोपेतम्

श्रीभारतधर्ममार्तण्ड-कश्मीरमहाराज-
 श्रीप्रतापसिंहवर-प्रतिष्ठापिते
 प्रब्रह्मिद्याप्रकाश-(रिसर्च) कार्यालये
 तदध्यक्ष-पण्डित-मधुसूदन-शास्त्रिणा
 उद्दिष्टकार्यालयस्थेतरपण्डितसहायेन
 संगृह्य, संशोधन-पर्यायाङ्कन-विवरणादिसंस्करणोच्चरं
 पाश्चात्यनिद्वत्परिषत्संमताबुनिकसुगमशुद्धरीत्युपन्यासादिसंस्कारैः परिष्कृत
 मुम्बव्यां
 'निर्णयसागर' मुद्रणालये मुद्रापयित्वा प्राकाश्यमुपनीतम्

संवत् १९७७

ख्यातावदः १९२१

काश्मीर-श्रीनगर

(अस्य ग्रन्थस्य सर्वे प्रकाशन-मुद्रापणाद्यथिकाराः प्रोक्तमहाराजवर्यैः
स्वायत्तीकृताः सन्ति)

(All rights reserved).

Printed by Ramchandra Yesu Shedge, at the 'Nirnaya-sagar' Press
23, Kolbhat Lane, Bombay.

Published by Pandit Madhusudan Kaul Shastri, M. A., M. O. L.
for the Research Department,
Jammu and Kashmir State, SRINAGAR.

SRI-SWACCHANDA-TANTRAM.

PREFACE.

The present edition of the Swacchanda-Tantram¹ with the "Uddyota" is based on collation of the following manuscripts:—

A.—Belongs to Pandita Rājā Rām Sāstrī, late Principal of the Rājakiya Pāṭhasālā, Srinagar. The Ms. is an old one and written out on old Kashmirī paper in Sāradā character. It is generally correct. A copy of the same by Pandita Śridhara Gādaroo, who formerly worked in this office, lies in the Library of this Department.

B.—This was written out by Rājānaka Ratna-kantha in 1608 Anno Sāka as is manifest from the colophon² of the first Paṭala. It is very old and belongs to Pandita Kantha Kaula Sahib of Purushayār, Srinagar, Kashmir. Character, old Sāradā. Paper,

1. The Honourable Sir John Woodroffe of the Calcutta High Court was found by my predecessor to use the edition of this book prepared by this Department, and Pandita Hara Bhatta, a Pandita of this Department, was suspected to have given him assistance by way of supplying him with the edited text of this Department. But the Home Minister, Jammu and Kashmir State, after instituting full enquiries in the matter, dropped it for reasons on record in this office.

2. The colophon runs thus— (लिखितो मया राक्षणेन। वस्त्रादिमिते शाके (१६०८) लौकिक संवत् ६२, i.e.; 4762) i.e. "Has been copied by me Ratna Kantha in 1608 Sāka year, corresponding to the Laukika year 4762."

Kashmiri. Leaves, worm-eaten and repaired here and there. The Ms. is bound in leather and carefully preserved. Slips of pen are occasionally met with herein.

C.—This Ms. belongs to Pandita Lasa Dutta of Srinagar. It is written out on Kashmiri paper in S'āradā character. It does not seem to be very old and there are some mistakes sparsely found in the book.

In preparing this Tantram for the press the Pandits of this Department have, as usual, contributed their mite to make the edition really useful and interesting by their learned labour and scholarly help for the Sanskrit knowing public, especially for those who are keenly interested in the Tantrik lore. For this they deserve my heartfelt thanks. The English staff too has similarly won my thanks as it has in every way facilitated the preparation of the book for the Press.

Srinagar, Kmr.
3rd Nov. 1920.]

MADHUSUDAN KAUL.

SRI-SWACCHANDA-TANTRAM,

INTRODUCTION.

Introductory.

The Swacchanda-Tantram is one of the leading Tantras of the Dakshinâ-châra as it panegyrises and initiates into the secret worship of *Aghora*, the Right mouth of the *Swacchanda-Bhairava*.¹ Unlike *Mrgendra* & *Matanga*, Tantras of the *Dakshinâchâra* where the doctrines discussed are understood to represent the dualistic school of philosophy, the *Swacchanda-Tantra* adheres to the purely monistic side or the *Adwaita System* of the *Saiva Philosophy* and is considered to be one of the best authorities on the Saivaistic Initiation or *Siva Dikshâ*, its cheif theme being meditation (*Upâsanâ*) and ritual (*Kriyâ*). The very name² of the book indicates its inborn tendency towards the pure monism which, to distinguish it from other systems of philosophy, may safely be designated as the *Trika* system of Kashmir.

1 *Swacchanda-Bhairava* is represented as having the five faces *Is'âna*, *Tatpurusha*, *Sadyojâta*, *Vâmadeva*, & *Aghora*, (respectively representing, in name, *U'rdhva Vaktra*, *Pûrva Vaktra*, *Pas'chima Vaktra*, *Dakshîna Vaktra*, & *Vâma Vaktra*) which are the symbols of His fivefold glory i. e. *Chit*, *A'nanda*, *Icchâ*, *Jñâna* & *Kriyâ*. The same divine faces are said to be the five respective sources of *U'rdhvamnâya*, *Pûrvamnâya*, *Pas'chimamnâya*, *Dakshinamnâya* & *Vânâmnyâya*.

2 *Swacchanda* is synonymous with *Swatantra* or one possessed of *Swatantrya* or *Free Will*, the keynote of the Kashmir Sâivaism.

Trika System.

The Trika System of Kashmir seems to be very old and only a few vestiges reminiscent of its predominant influence in the past are found lingering in some of the families in Kashmir. (Cf. The family of the Tikkos. The term Tikkoo is an Apabhrams'a of *Trika*). This system has been peculiarised by its native tendency to discuss doctrines and practices in the light of pure monism and consequently to emphasise the difference in its outlook from those of other philosophical systems which teach the eternal Śaiva faith in the aspects of *Bheda* (diversity) and *Bhedābheda* (diversity-in-unity).

Divine Authorship of the Tantra.

Just like other Tantras, *Swacchanda Tantra* is regarded as an *Āgama S'āstra* and, hence, of superhuman authorship. It takes the form of a dialogue between *Devi* & *Bhairava*. Perusal of a few introductory verses leads us to understand that the present Tantra is an abstract of the original *Swacchanda Tantra* which is said to have been a very voluminous Tantra consisting of a hundred crore of verses and consequently baffling the power of study by men particularly in the Iron Age wherein shortlivedness, penury, and mental and moral lassitude prevail.

Commentary.

The only commentary now available on the *Swacchand-Tantram* is known by the name of

-
1. यत्त्वया कथितं महां स्वच्छन्दं परमेश्वरं ।
शतकोटिप्रविस्तीर्णं भेदानन्त्यविसर्पितम् ।
न शकुवन्ति मनुजाः स्वल्पवीर्यपराक्रमाः ।
अलभायुषोऽस्यवित्ताश्च अल्पसञ्चाश्च शंकर ।
तदर्थं संग्रहं तत्त्वं स्ववप्नशालाभिविस्तरम् ।
मुक्तिमुक्तिप्रदातारं कथय स्वं प्रसादतः ॥

"*Uddyota*". That there were several commentaries on the Tantra in question before is evidenced by a few allusions confronted with here and there in the volume of the book. The first reference that we come across on page 4, Patala II of the *Sriyachanda Tantra*, viz., (यत्तु तिस्रभिर्मात्राभिर्मूर्च्छागैः etc. etc.), clearly convinces us about the existence of another commentary on the Tantra without any mention either of its name or the author. Further on, we find the second reference (यत्तु वृहदीकाकारभुलकराजानकेन, etc., leaf 119, Ms. B, Pat. X.) which, in plain terms, gives us the name of one of the commentaries anterior to the "*Uddyota*" as *Vṛhat Tīkā*, at the same time making us acquainted with the author's own name, viz., *Bhullaka Rājdnaku*. No definite information can be had about this author of *Vṛhat Tīkā*. The same uncertainty is felt about his compositions also. The method of interpretation is far different from that of the *Uddyota*. Several indications induce us to believe that profane meanings were given to the hallowed sentences by the followers of the dualistic systems of *S'āiva* Philosophy, (Cf. the references on pages 75 and 72 of the II Patala). Other commentaries, to all intents and purposes, seem to have run on the dualistic lines though there is no explicit confession made by Kshemarāja thereabout. The commentaries most probably did exist during his time, but neither of them is to be had at present.

The Author of the *Uddyota*.

The author of the commentary, the *Uddyota*, is Kshemarāja as is evident from the fifth verse in the beginning of the commentary, which is " क्षेमराजो विद्युणुते श्रीसच्छन्दनयं मनाकृ ". The commentary explains the moot points in the Tantra in the light of pure monism, which endeavour on the part of the author is, it is believed, first of its kind and is indicative of the fact that some of the pre-*S'āiva-Sūtra-Tantras*

were commented upon on the lines of dualism—nay pluralism, the corroboration whereof is made by a triad of verses at the end of the commentary (*Uddyota*), which runs as under:—

- I. नाम्नैव भेदद्वयिविद्युता येनाऽस्त्रतत्त्वतात्मा ।
श्रीमत्स्वतत्त्वं भेदन्यास्यां न तद् सहते ॥
- II. भेददर्शनसंस्काररससन्ततिमादितः ।
स्वच्छस्वच्छलद्विवित्वात्मसत्त्वं नेक्षते जनः ॥
- III. गतानुग्रामिकप्रोक्तमेदद्वयास्यात्मोऽप्यनुत् ।
तेनाद्वैतान्युतस्तीतः स्वच्छन्दोदयोत उभ्यतः ॥

I. "The venerable *Swachand-Tantra* does not brook the dualistic interpretation. Its very name has shattered to pieces such a notion, *viz.*, the theory of dualism; for any such theory is opposed to the doctrine of "Free-Will".

II. People, under the inebriation due to constant imbibing of the dualistic view, do fail to perceive the Reality in the nature of the free and pure *Chit*.

III. It is, therefore, that the commentary called *Uddyota* (*lit.* blaze of light), surcharged, as it is, with the ambrosia of pure monism, is here undertaken to remove the dark notions that hang about as a result of the dualistic interpretations handed down to us.

Kshemāraja's Parentage.

A veil of mystery hangs over the parentage of *Kshemāraja*. From the verses¹ at the end of the

1. गुणादित्याज्ञातो गुणगणगरिष्ठः शिवगुणैः,
कृतामोदो बाल्यात्प्रचृति गतसंगो जगति यः ।
स शूरादित्यो मां वहु बहुलभक्त्यार्थयत यत्
स्तुतौ तेनाकार्यं विवृतिमिह नारायणकृतौ ॥
श्रीरामेण कृतात्र सद्वितिरित्येषा किमयेति सा,
सन्त श्रेतसिकृष्टमस्ति विवृतौ कोपि प्रकर्मोऽत्र यत् ॥
तेनार्थिप्रणयाहिनैङ्ग चतुर्यौ क्षेमराजो व्यथात् ।
क्षेमै श्रीविजयेश्वरस्य विमले सैषा शिवाराधनी ॥ (Stav. ch. P. 130
Series X.)

Vivṛti on *Stavachintāmaṇi* (No. X of the series of this Department), it is manifest that he lived at the *Vijayes'vara*, the modern *Bijbihāra* (in Kashmiri *Vyajibror*), a town about thirty miles off Srinagar on the eastern side, where he, being once requested, or rather encouraged by one *Sūrdditya*, son of one *Gundditya*, commented upon *Nārāyaṇa Bhatta's Stavachintāmaṇi*. No mention of *Sūrdditya* alluded to above has been made in the *Kashmir Rājataruṅgini*, which fact suggests that he had, presumably, done little or nothing to attract the notice of the historian *Kalhana* and to place himself far above the masses.

Date of Kshemarāja.

One has not to exercise his brain very much in grappling with the problem of the time of *Kshemarāja*, as it will be at once got at by catching hold of the fact that he feels proud to share the honour of pupilage to Mahāmāheswarāchārya *Abhinava Gupta*, who, as admitted on all hands, lived either in the latter half of the Xth or in the early part of the XIth century A. D.

Kshemarāja's Style of Commenting.

Kshemarāja's style of commenting is modelled upon that of *Abhinava Gupta*, the voluminous writer on the *Advaita Saiva Philosophy*. It is philological, vigorous, generally pithy but to the point. Occasionally, the author does full justice to the text with due attention to the economy of words pregnant enough to express his deep erudition in the field of *Advaita Saivism* of Kashmir.

Works by the Author.

The chief existing works of *Kshemarāja* are:—

- (1) *Vimarsīnī* on the *Saiva Sūtras*.
- (2) *Vivṛti* on *Stavachintāmaṇi*.
- (3) *Utpalastotrāvāli Tika*.

- (4) Parâprâves'ikâ.
- (5) Swacchandoddyota.
- (6) Vijñânabhairavoddyota.
- (7) Netra-Uddyota.
- (8) Pratyabhijñâ Hṛdaya.
- (9) Spanda Nirnaya.
- (10) Spanda Sandoha.
- (11) Dwanyâloka-lochanoddyota.
- (12) Tîkâ on Sâmba-pañchâs'ikâ.

Another work namely *Tattwa sandoha* viz., (*Shaṭ-Trimśattattwa sandoha*) has been ascribed to *Kshemarâja* by Mr. J. C. Chatterji (see his *Kashmir Saivism*-page 35) which seems to be open to objection, as several quotations from the *Dîpikâ* (Comm. on *Yogini Hṛdaya* by Amṛtânanda Nâtha, pupil to Punyâ-nanda Nâtha) on *Yogini Hṛdaya*, clearly entitle Amṛtânanda Nâtha to the authorship of the book in question.

Arrangement Observed in the Swachhandatantram.

The Tantra consists of fifteen Paṭalas or chapters. No sense of harmony seems to have adequately been used in the arrangement of the chapters as some of them are unproportionally lengthy while the others are very small. The names of the Paṭalas are given below, each one of them indicating the subject it deals with:—

- (1) मन्त्रोदारः ।
- (2) अचापिकारः ।
- (3) अथिवासः ।
- (4) दीक्षाभिषेकप्रकाशनम् ।
- (5) तत्त्वादिदीक्षाप्रकाशनम् ।
- (6) पञ्चप्रणवाधिकारः ।
- (7) आस्थ्यन्तरकालाधिकारः ।
- (8) अंशकानिर्णयः...संबन्धषट्ठिरूपणम् ।
- (9) अभीष्टसिद्धिसाधनम् ।
- (10) मुखनादिदीक्षानिरूपणम् ।

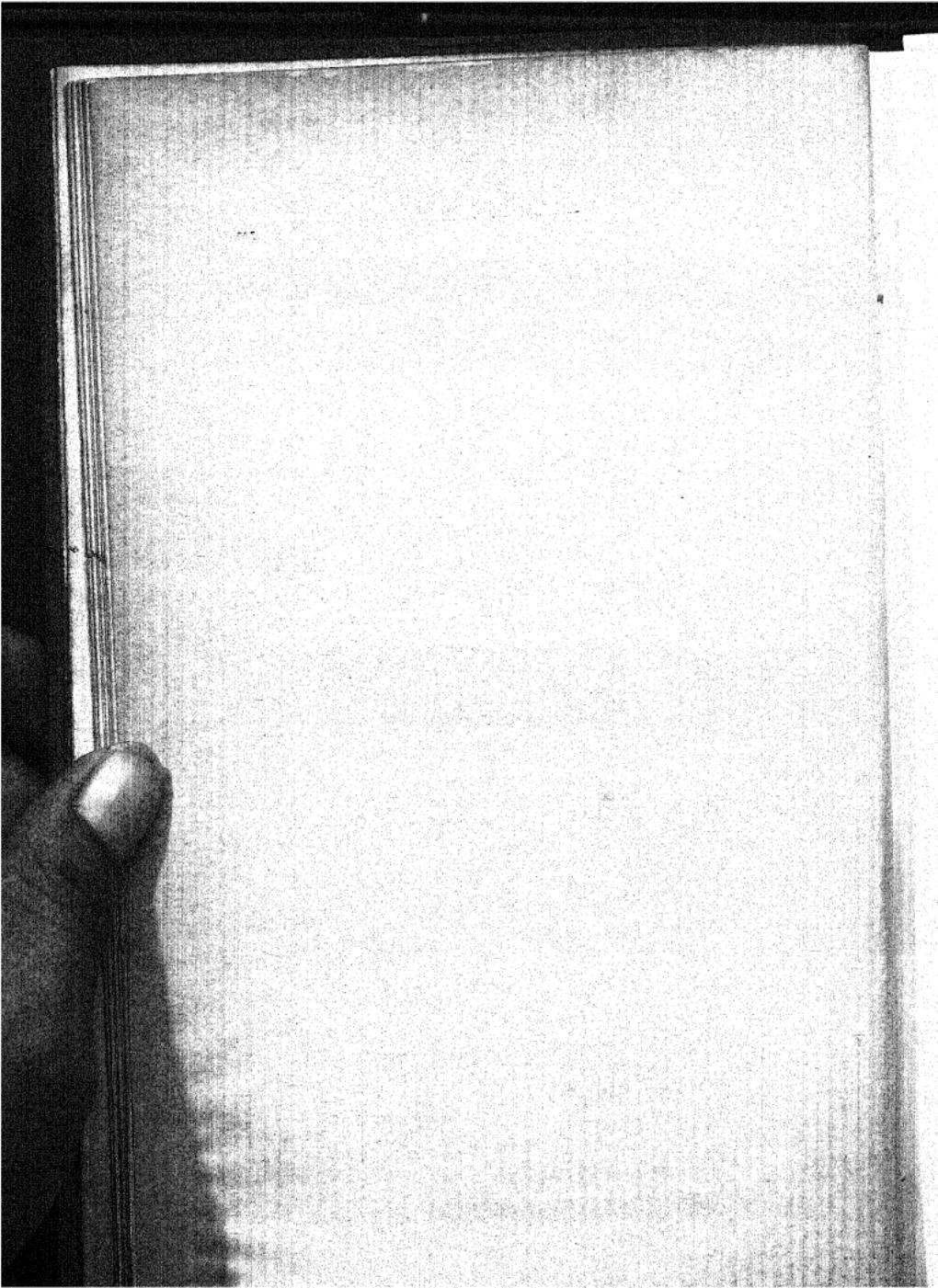
- (11) तत्त्वाध्यसूष्ट्यादिनिरूपणम्...मतान्तरवादिनां तत्तत्त्वस्थितिनिरूपणम्।
- (12) धारणादिक्षेण तत्त्वानां साक्षात्कारनिरूपणम्—३२ अनुष्ठानमेदाः।
- (13) यागाराधनम्।
- (14) मुद्रालक्षणम्।
- (15) द्वृमानिरूपणम्।

Conclusion.

In fine, the Swacchanda-Tantram is one of the best Mantra Sâstras. The dogmatic formulas discussed therein can be apprehended only with the aid of the best S'aiva Teachers of the Valley. What with its fascinating treatment of the Ritual or S'aivaistic Initiation, what with its description of charms and the Mantra Sakti, and lastly, what with its dealings with the occult and wondrous powers of the *Yoga*, Swacchanda-Tantra ranks high among other Tantras as it chiefly aims at the realization of the *Advaita Tattva* or the height of spirituality which is but an unalloyed bliss.

Srinagar,
3rd Nov. 1920. }

MADHUSUDAN KAUL.

ओं नमः स्वातच्योज्ञासितविश्वमूर्तये स्वतच्चभट्टारकाय ।

अथ

श्रीस्वच्छन्दतत्त्वम् ।

श्रीमन्महामाहेश्वराचार्यक्षेमराजकृतोऽप्योताख्य-
विवरणोपेतम् ।

(प्रथमः पटलः)

विश्वैकरूपविश्वात्मविश्वसर्गादिकारणम् ।
परप्रकाशवपुषं स्तुमः स्वच्छन्दमैरवम् ॥ १ ॥
प्रसरच्छक्तिकल्पोलजगल्हरिकेलये ।
सर्वसंपन्निधानाय मैरवाम्भोधये नमः ॥ २ ॥
एकैव बोधजलयेः शक्तिशुक्तिर्जयत्यसौ ।
यदन्तर्निखिलं भाति मुक्तामयमिदं जगत् ॥ ३ ॥
स्मृतिमात्रविनिर्धृतनिःशेषाज्ञानकिलिषाः ।
गुरुस्फृतवरस्फारा विजयन्ते जगत्रये ॥ ४ ॥
तत्सेवाविमलव्यक्तमहामाहेशदर्शनः ।
क्षेमराजो विवृणुते श्रीस्वच्छन्दनयं मनाङ् ॥ ५ ॥
अभिनवबोधादित्य-
द्युतिविकसितहृत्सरोजान्मे ।
रसयत सरसाः परिमल-
मसारसंसारवासनाशान्त्यै ॥ ६ ॥

इहानुजिघृक्षारससरसहृदयपरसंवित्संसु-
खीकृतो ग्रन्थमवतारयितुं कश्चिद्देवीशिष्य
आह

कैलासशिखरासीनं
भैरवं विगतामयम् ।
चण्डनन्दिमहाकाल-
गणेशवृषभृङ्गिभिः ॥ १ ॥
कुमारेन्द्रयमादित्य-
ब्रह्मविष्णुपुरःसरौः ।
स्तूयमानं महेशानं
गणमातृनिषेवितम् ॥ २ ॥
सुष्टिसंहारकर्तारं
विलयस्थितिकारकम् ।
अनुग्रहकरं देवं
प्रणतार्तिविनाशनम् ॥ ३ ॥
मुदितं भैरवं दृष्टा
देवी वचनमत्रवीत् ।

इह परमे श्वरस्य चिदानन्दघनस्य ब्रह्मदर्श-
 नोक्ततत्त्वातिशायिनः स्वच्छन्दभैरवस्फुरन्तात्मा
 परमार्थः, इति—भगवतः शास्त्रस्य चास्य तदेवा-
 भिधानम् । तस्य स्वात्मैकरूपपञ्चकृत्यकारित्व-
 मित्याशयेन ‘सृष्ट्यादिपञ्चकृत्यकरं देवं मुदितं
 भैरवं दृष्ट्वा देवी वचनमब्रवीत्’ इत्युक्तम् । तत्र
 देवः—शिवादिक्षित्यन्ताशेषसृष्ट्यादिक्रीडापरः,
 तावदशेषोत्कर्षतया विजिगीषुः, तदभिन्नत्वात्
 विश्वस्य जगद्ववहाररूपतयापि द्योतमानः,
 शिवमब्रमहेश्वरादिभिः स्तूयमानः, सर्वेषामग-
 तीनां गतिः प्राप्योऽभिन्नबोधसारथ्य, यथोक्तं
 ‘दिवु क्रीडादौ’ इति । भैरवो—विश्वभरणरवण-
 वमनरूपः, भीरुणामभयमिति व्युत्पत्या सं-
 सारिणामभयदः, भयं भीः संसारत्रासः तया
 जनितो रवः आक्रन्दः भीरवः ततो जातः
 तदाक्रन्दवतां स्फुरितः, अस्यैव भीरवस्य सं-
 सारभयविमर्शनस्यायं शक्तिपातवशेनोत्थापकः,
 भानि नक्षत्राणि ईरयति इति भेरः कालः तं
 वायन्तीति भेरवाः—कालग्राससमाधिरसिकाः
 योगिनः तेषामयमिति आन्तरः स्वभावः,

भिये पशुजनत्रासाय रवः - शब्दराशिसमु-
त्थाकारादिकलाविमर्शो यासां खेचरी-गोचरी-
दिक्करी-भूचरीचक्ररूपाणां संविदेवीनां ताः
भीरवाः तासामयं स्वामी भैरवः, तथा भैरवो
भीषणः संसारविघटनपरः, एवमागमेषु निरु-
क्तत्वात्, श्रीबृहस्पतिपादैः शिवतनावन्वर्थव्या-
ख्यातस्वरूपत्वाच्च । अत एवायं मुदितो - नि-
त्यानन्दघनस्वातन्त्र्यशक्तियुक्तो यः तं भैरवाभि-
धानमेव न तु ब्रह्मविष्णवीशसदाशिवशिवरूपं -
तेषामेकादशपटलनिरूपितनीत्या एतत्स्वभा-
वाभावादेतदुद्धास्यविलायत्वाद्वा । अत एव म-
हान्तमीशानं - सर्वेषामेषां स्वामिनम् । अत एव
के - मूर्धन्ये ब्रह्मविले एला स्फुरन्ती शक्तिः
तस्यामासः आसनमुपरिस्थितिर्यस्य, व्यापिनी-
समनात्मनः शिखरस्य सर्वाध्वोपरिवर्तिनः प-
दस्य, तत् 'कैलासशिखरं' तत्रासीनं - तदुत्तीर्णं
प्रकाशैकघनं तदशेषव्याह्या च विश्रूपम् ।
ततो विगतामयम् - आ समन्तात् मिमीते
इत्यामयः

'शक्तिरूपा स्मृता माया यदधः शक्तिकुण्डली ।'

३ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽव्योताख्यटीकोपेतम् ५

इति वक्ष्यमाणारुद्धातिरूपा महामाया तद्वि�-
रहितं, विगतश्चामयो यतो भजमानानाम् ।
भगवतः शक्तिप्रपञ्चव्यातिरूपैः तदनुग्रहीतै-
रेव चण्डादिभिः कुमारान्तैः, तत्प्रपञ्चसार-
व्यासिरूपस्य भगवत उमापतेः व्याख्यातमै-
रवस्फारसमावेशात् भैरवरूपस्य तत्रान्नश्च
शुवनाध्ववक्ष्यमाणकैलासाख्यहिमवच्छृङ्गासी-
नस्य अन्तरङ्गपरिवाररूपैरिन्द्रादिभिः लोक-
पालैः, यमोपलक्षितैः सर्वैः संहर्तुभी रुद्रा-
दिभिः, आदित्योपलक्षितैः सर्वैस्तेजोमयैः, ब्र-
ह्मविष्णूपलक्षितैः स्तृष्टिसंहारस्थितिकारिभिः
सर्वैः अनन्तभद्राकादिभिः, तत्पुरःसरैरन्यैरपि
च निरपेक्षशक्तिपातपात्रीकृतैः स्तूयमानं – क-
लिपतप्रमातृतानिमज्जनात् सर्वोक्तुष्टुत्वेन परा-
मृद्ध्यमानम्, गणेन – कपालीशादिभैरवाष्टकेन
वक्ष्यमाणपरिवाररूपेण, मातृभिः – ब्राह्यादि-
देवीभिः, गणानां मात्रा – प्रपञ्चव्यास्या उमा-
देव्या उक्तान्तरङ्गपरिवारमध्यप्रधानभूतया नि-
षेद्यमानं – तच्छक्तिपातादेव अख्यातिप्रशमन-
तया समाविद्यमानं, स्तृष्टिसंहारौ ताच्छीलयेन

कुर्वीणम्, स्मृष्टिसंहारप्रपञ्चात्मानं च विशिष्टप्रत्यवायफलं विलयं स्थिर्ति च विदधतम्, अनुग्रहं च ताच्छील्यताच्छब्द्यादिस्वभावतया कुर्वन्तं – सदा पञ्चकृत्यकारिणम्, प्रणतानां – साधकादीनां यथाभिलिपितसंपादनेन आर्तिविनाशनम् । एवंभूतं देवं भैरवं मुदितं यथोक्तदेवरूपैव ‘देवी’ – स्वातन्त्र्यशक्तिः, दृष्ट्वा – साक्षात्कृत्य, ‘वचनमब्रवीत्’ – पूर्णाहन्तात्मना परामृशत्, तत्परामर्श एव हि अकारहकारप्रत्याहारात्मा गर्भीकृताशेषविश्वसमग्रशास्त्रप्रसरप्रथमाङ्गुररूपो भगवान् शब्दराशिः, यद्वक्ष्यति ‘अदृष्टविग्रहाच्छान्ताच्छिवात्परमकारणात् । ध्वनिरूपं विनिष्कान्तं शास्त्रं परमदुर्लभम् ॥’

इत्यादि । चिदात्मैव च भगवान् भैरवः सदा-शिवादिमूर्तिप्रहणपूर्वं स्वाधारप्रपञ्चव्याप्तिप्रधानभूतमुमापतिरूपं स्वसत्तानुप्रवेशात् भैरवात्मकमेव मुदितमास्थाय तथाभूतामेव च उमाभद्वारिकामूर्तिं गुरुशिष्यभूमिकाप्रहणेन, शास्त्रं – वचनप्रतिवचनरूपं लोकानुग्रहार्थं प्रथयति, यद्वक्ष्यति

३ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्यटीकोपेतम्

७

‘गुरुशिष्यपदे शित्वा स्थयं देवः सदाशिवः ।
पूर्वोत्तरपदैर्वाक्यैस्तत्रमाधारमेदतः ॥’

इति । एवमान्तरबाह्यक्रमाभ्यां शास्त्रार्थसूत्र-
णात् सूत्रभूतं सार्धश्लोकत्रयात्मकं तत्रावतार-
कवाक्यमेतद्वोद्घव्यम्, अत्र च एकवाक्यमेतत्
बोद्घव्यम्, देवभैरवपदाभ्यां यथाव्याख्यातं
गर्भकृतमर्थं स्फुटीकर्तुं कैलासेत्यादिविशेष-
णान्तराण्युपात्तानि, तथाहि—दिवः क्रीडाव्य-
वहारलक्षणार्थौ ‘सृष्टीत्यादिना, अनुग्रहकरम्’
इत्यन्तेन प्रकटीकृतौ । तत्राद्यैः पञ्चभिः पटलैः
मुद्रापटलेन च एतदङ्गभूतेन चतुर्दशेनानुग्रहः
प्रतिपादितः, एकादशेन सृष्ट्यादिस्वरूपमुक्तं,
विजिगीषात्मार्थः ‘कैलासेति पदेनान्तरार्थप-
रेण महेशानपदेन चाभिव्यक्तो दशमपटलेन
निर्णीतः, द्योतनार्थोऽनामयमुदितपदाभ्यां प्र-
काशितः, स मध्ये मध्ये

‘तत्रस्य व्यञ्जयेत्जः परं परमकारणम् ।’

इत्यादौ ग्रन्थे प्रथितः, स्तुत्यर्थः ‘चण्डेत्या-
दिना, निषेवितम्’ इत्यन्तेन स्फुटीकृतः

‘सुरासुराणां सिद्धर्थं यजनोपायहेतुना ।
देवदेवेन निर्दिष्टः ॥’

इत्याद्युद्देशेषु निर्वाहितः, अगतीनां गतिरित्येवंरूपो योऽर्थः सोऽपि ‘प्रणतार्तिविनाशनम्’ इत्यन्तेन व्यक्तः पष्टसप्तमाष्टमनवमद्वादशत्रयोदशपञ्चदशपटलैर्निर्णीतः, एवं भैरवपदार्थोऽपि योजितव्यः, तत्र हि यथा रवणार्थः ‘अब्रवीत्’ इत्यन्तेन व्यञ्जितस्तत्रावतारपटलेन प्रदर्शितः, तथान्येऽपि अर्थाः यथायोगं देवपदतुल्यार्थतया योज्याः । अपि च कैलासेति पदेन द्वितीयार्थेन स्थानपूर्वकं देवभैरवादिपदैः सृष्टीत्यादिना च अवस्थापूर्वकं स्तूयमानम् इत्यन्तेन च स्तुतिपूर्वकमस्य शास्त्रस्यावतरणम् – इत्यनेनैव अवतारकवाक्येन प्रकाशितं, मुदितमित्यनेन प्रश्नयोग्यावसरज्ञत्वं शिष्यस्य प्रकाशितं, भैरवपदेन च दक्षिणस्रोतःसमुद्धृतत्वम् अस्य शास्त्रस्य सूचितं, स्रोतोभेदं च नवमपटले दर्शयिष्यामः ॥ ३ ॥

किमब्रवीत् ? इत्याकाङ्क्षायामाह
श्रीदेव्युवाच

७ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्यटीकोपेतम् ९

यत्त्वया कथितं महां
स्वच्छन्दं परमेश्वर ॥ ४ ॥

शतकोटिप्रविस्तीर्ण
भेदानन्त्यविसर्पितम् ।

चतुष्पीठं महातच्चं
चतुष्टयफलोदयम् ॥ ५ ॥

न शकुवन्ति मनुजा
अल्पवीर्यपराक्रमाः ।

अल्पायुषोऽल्पवित्ताश्च
अल्पसत्त्वाश्च शंकर ॥ ६ ॥

तदर्थं संग्रहं तस्य
स्वल्पशास्त्रार्थविस्तरम् ।

भुक्तिमुक्तिप्रदातारं
कथय स्व प्रसादतः ॥ ७ ॥

हे शंकर! अनुग्रहैकपरतया श्रेयस्कर, स्व -
आत्मरूप परमेश्वर, यत् त्वया महां स्व एव
च्छन्द इच्छा यस्य ताहगनर्गलभैरवरूपाभि-

धायित्वात् सच्छन्दं, तत्रावतारपटलनिरूपयि-
ष्यमाणहशा कोटिशतादिविस्तीर्ण – कोटराक्ष-
व्याधिभक्षाघोरेश्वर-सच्छन्दादिना भेदान-
न्त्येन प्रसारितं, चतुर्णा – विद्यामन्त्रमण्डलमु-
द्राणां, पीठम् – आश्रयं संभवमात्रेण

‘मुद्रा मण्डलपीठं तु मन्त्रपीठं तथैव च ।
विद्यापीठं तथैवेह चतुष्पीठा तु संहिता ॥’

इति, तथा

‘सच्छन्दमैरवश्चण्डः क्रोध उन्मत्तमैरवः ।
ग्रन्थान्तराणि चत्वारि मन्त्रपीठं वरानने ॥’

इति श्रीसर्ववीरेऽभिहितत्वात् । तत्र विद्या –
सच्छन्दशिवरूपा स्फुरत्ता परमार्थमातृका,
मन्त्राः – चतुष्कलाद्याः, मण्डलं – नवनाभादि,
मुद्राः – कपालाद्यनुकाराः । समयि-पुत्रक-साध-
काचार्यरूपस्य चतुष्ट्रयस्य वक्ष्यमाणभेदभिन्नस्य
यत्कलं – भोगमोक्षवितरणादिरूपं तस्योदयो
यस्मात् तादृशं कथितं तत् । मरणजन्मधर्मका
मनुष्याः, अल्पेन वीर्येणोत्साहेन पराक्रमेण
सामर्थ्येन च युक्ताः अत एव च वीरसिद्धिषु
अशक्ताः, अल्पजीवितत्वेन अल्पवित्तत्वेन च

९ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्योतास्यटीकोपेतम् ११

महानुष्ठानेषु चासमर्थाः, अल्पसत्त्वतया च
महार्थज्ञानोपदेशश्चासरहिताः, न शकुवन्ति
श्रोतुमध्येतुं किं पुनरनुष्ठातुं, तदर्थं तस्य
शास्त्रस्य संग्रहं - संक्षेपम्, अल्पः शास्त्रार्थवि-
स्तरो यस्य तादृशं, भुक्तिं मुक्तिं च ताच्छी-
ल्येन ददतं, प्रसादेन - अन्तर्नैर्मल्यप्रथना-
त्मना अनुग्रहेण, कथय ॥ ७ ॥

अथ प्रश्ननिर्णेयानि वस्तूनि उद्दिशति

कीदृशं वै गुरुं विद्या-
त्साधकं च महेश्वर ।

भयाभयप्रदातारं

शिष्यं भूमिं च कीदृशीम् ॥८॥

मन्त्रांश्चैव समासेन

कालं चैव समासतः ।

यजनं हृवनं चैव

अधिवासं रजांसि च ॥ ९ ॥

पञ्चग्रन्थं चरुं चैव

दन्तकाष्ठं च मण्डलम् ।

दीक्षा चाध्वाभिषेकौ च
समयान्साधनानि च ॥ १० ॥
कलिमासाद्य सिद्धान्ति
तथा ब्रूहि महेश्वर ।

गुर्वादि भूम्यन्तं कीदृशं विद्यात् – उपादातुं
हातुं च जानीयात् । मत्रादिसाधनान्तानि
पञ्चदश वस्तूनि च यथा कलौ सिद्धान्ति तथा
ब्रूहि । तत्र समयिना श्रुतशास्त्रेण पुत्रकादिप-
दजिवृक्षया गुरुः परीक्ष्यो गुरुणैव वा परीक्ष्यः,
गुर्वादयः कार्याः, गुर्वादयोऽत्र यथाप्राधान्यं
ऋमेण निर्दिष्टाः, शिष्यः – पुत्रकः समयी च
वक्ष्यमाणस्वरूपः, सद्गुरुः गुर्वादिचतुष्टयरूपस्य
शिष्यवर्गस्याभयप्रदः, असद्गुरुस्तु भयप्रदः,
सच्छिष्यवर्गः असच्छिष्यवर्गश्च स्वात्मन एव
अभयं भयं च प्रददाति, भयं सिद्धिमुक्तिप्र-
त्यूहात्, तदभावादभयं, भयाभयप्रदातारमि-
त्येतत्त्विज्ञादिपरिणामेन, भूमिमत्रदन्तकाष्ठा-
दीनामपि वक्ष्यमाणनीत्या यथायोगं योज्यम्,
भूमिः – मत्रायागप्रस्तारस्थानं, मत्राः – आस-

नमूर्तिसकलनिष्कलाद्याः, कालः - सौरः आ-
भ्यन्तरश्च विचित्रः, समासतो यजनहवने
सर्वदीक्षितसाधारणे, दीक्षोपयोगिसर्ववस्तु-
नां योग्यतापादनात्मा संस्कारः - अधिवासः,
रजांसि - शालिचूर्णादीनि वक्ष्यमाणानि नव-
नाभादिमण्डलोपयोगीनि, पाशक्षपणशिवपद-
दानरूपा दीक्षा, बहुभेदोऽध्वा - वर्णमत्रपद-
कलात्त्वभुवनरूपः षड्बिधः, अभिषेकः - आ-
चार्यादीनां यागान्ते मत्रकलशाम्भसा सेच-
नम्, दीक्षितानां शेषवत्त्वेन नियतविधिनि-
षेधाः समयाः, साधनानि - साधकानां सि-
द्ध्युपायाः, न्यासजपाज्यसंस्कारादि अन्यत्
सर्वमत्रैव अन्तर्भूतत्वात् पृथक् नोहि-
ष्टम् ॥ १० ॥

अथ प्रश्ननिर्णयमुपक्रममाणः प्रोत्साहना-
प्रमुखं शिष्यप्रवर्तनाय प्रयोजनाभिधायि आ-
दिवाक्यं - श्रीभैरव उवाच

साधु साधु महाभागे
यत्त्वया परिचोदितम् ॥११॥

अनुग्रहाय मर्त्यानां
सांप्रतं कथयामि ते ।

साधु साधु इति वीप्सया अवसरप्रष्टुतां
जनानुकम्पां च श्लाघमानः उपदेशग्रहणयो-
ग्यतापादनाय शिष्यधियमुत्तेजयति देवः, म-
हाभागे इत्यनेन अनुग्रहोन्मुखत्वं श्लाघितम्,
त्वया मर्त्यानां—मृतिधर्माणां सामान्येन स-
र्वेषां न तु नियतानां केषांचिदधिकारिणाम्,
अनुग्रहाय—भोगमोक्षसंपत्तये, यत्प्रमेयजातं
परिपाद्या चोदितं पृष्ठं तत्तेषामनुग्रहायैव, अहं
सांप्रतं—परमैरवसत्तानुप्रवेशोन्मिषितमहावि-
कासावसरे, बालबालिशविद्वज्ञानाद्युचितदी-
क्षाप्रदर्शनादिकमेण उपपन्नं च कृत्वा, ते
कथयामि । अत्र च यच्छब्दपरामृष्टपूर्वोदिष्ट-
प्रमेयपरिपाटीज्ञानमभिधेयम्, तत्प्रयोजनं—
भोगमोक्षात्मा अनुग्रहः, तत्र चोपायोपेयभा-
वात्मा संबन्धः, मर्त्यानामधिकारित्वं, परानु-
जिगृक्षोन्मुखतया निवृत्तभोगाभिलाषस्य शि-
ष्यस्य योग्यत्वोत्तेजनं, परमैरवस्फारावमर्शो-

१२श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽश्वोताल्यटीकोपेतम् १५

न्मिषत्प्रतिभागावसरत्वेन आत्मन आसतां,
परसंबन्धसारतां च नवमपटले निर्णेष्य-
माणां संबन्धषङ्कस्य निरूपितवान् परमेश्वरो
मुख्यभूतप्रयोजनप्रतिपादनपरोऽपि आदि-
वाक्ये ॥ ११ ॥

अथ यथोदेशं निर्णेतुमाह
आदौ तावत्परीक्षेत
आचार्यं शुभलक्षणम् ॥ १२ ॥

शुभम्

‘शिवेन सहचारित्वादाचार्यस्तेन कीर्तिः ।’

इति इहैव वक्ष्यमाणं शिवाभिन्नस्वरूपप्रतीति-
रूपं लक्षणं यस्य तमाचार्यं साधकादिभिश्च
आभिसुख्येन चरणीयं सेव्यम्, आदाविति—
शक्तिपातवशसंप्राप्तप्रबुद्धसुहृद्वाक्यावेदितस-
तत्वः शिष्यः पुत्रकादिदीक्षां जिघृष्टः श्रुतसं-
हिताशास्त्रः समयी, यदा गुरुरेव शिष्यमाचा-
र्यांकर्तुं पूर्वं परीक्षेत, यद्भविष्यति

‘श्रुतशीलसमाचारान्दैशिकत्वे नियोजयेत् ॥’

इति । तावच्छब्देनेदं ध्वनति

‘सर्वलक्षणहीनोऽपि ज्ञानवान्युख्यतमः ।’

इति नीत्या उक्तप्रतीतिरूपतैव अस्य शुभलक्षणम्,

‘अहमेव परो हंसः शिवः…………… ।’

इति वक्ष्यमाणनीत्या तस्या एव मोचकत्वात्
दीक्षाक्रियाया अपि शिवाभेदव्याप्तिसारत्वस्य
दर्शयिष्यमाणत्वात् ॥ १२ ॥

आर्यदेशजत्वादि उपचयहेतुः शिष्याणां
सिद्ध्यद्वाम्, अत एवैतत् पश्चान्निर्दिशति

आर्यदेशसमुत्पन्नं

सर्वावयवभूषितम् ।

शिवशास्त्रविधानज्ञं

ज्ञानज्ञेयविशारदम् ॥ १३ ॥

देवकर्मरतं शान्तं

सत्यवादिदृढब्रतम् ।

सत्त्ववद्रीर्यसंपन्नं

दयादाक्षिण्यसंयुतम् ॥ १४ ॥

त्यागिनं दम्भनिर्मुकं

शिवशास्त्रेषु भावितम् ।

ईदृशं तु गुरुं प्राप्य
सिद्धिमुक्ती न दूरतः ॥ १५ ॥

प्रविभक्तचार्तुर्वर्ण्यः आर्यदेशः, यदाह
विष्णुः

‘चातुर्वर्णव्यवस्थानं यस्मिन्देशे न विद्यते ।
स म्लेच्छदेशो विहेय आर्यवर्तस्त्वतः परः ॥’

इति, विधानं – दीक्षादि, ज्ञाने – शिवशास्त्रे, ज्ञेये
च – परमशिवतत्त्वे, तत्तदध्वव्याप्त्यादौ विशा-
रदं निर्मलं, शान्तं – जितेन्द्रियं, सत्यवादी चासौ
हृष्टव्रतः अभ्युपगतनिर्वाहकः, सत्त्ववान् – निष्क-
म्पश्च असौ वीर्येण – परमुद्रापरमार्थेन संपन्नः
पूर्णः, दया – संसारिणः प्रति अनुजिघृक्षा, दा-
क्षिण्यम् – अमात्सर्यमानुकूल्यं, त्यागिनं – तृण-
वद्वित्तं मन्यमानं, दम्भनिर्मुक्तम् – अवक्रव्यव-
हारं, शिवशास्त्रेषु भावितम् – अशेषविद्याभिज्ञ-
त्वेऽपि शिवशास्त्रेष्वेव विश्रान्ताश्वासम्, ईदृश-
मिति – समनन्तरोक्तशिवाभिन्नस्प्रतीतिसारं,
गुरुम् – उपदेष्टारं, प्राप्य – कारणभूतमासाद्य,
सिद्धिमुक्ती कर्त्त्यौ न दूरतः – इटिल्येव भवत

इत्यर्थः । व्याख्यातरूपं शुभलक्षणत्वं मुक्ते-
रार्यदेशोऽन्नूतत्वादि च सिद्धिहेतुः शिष्यस्य,
इत्युक्तप्रायम् ॥ १५ ॥

एवमभयप्रदं गुरुसतत्वमुक्त्वा विपर्यय-
माह

क्रोधनश्चपलः क्षुद्रो

दयादाक्षिण्यवर्जितः ।

केकरो दन्तुरः काणः

खल्वाटः शास्त्रवर्जितः ॥ १६ ॥

अतिदीर्घस्तथा ह्रस्वः

कृशः स्थूलः क्षयान्वितः ।

तार्किको दम्भसंयुक्तः

सत्यशौचविवर्जितः ॥ १७ ॥

अन्यशास्त्ररतो यस्तु

नासौ मुक्तिफलप्रदः ।

क्रोधनः - क्रोधमयः, चपलो - दुःशीलः
कार्येष्वरूपदश, क्षुद्रः - क्षुद्रसिद्धिसाधनपरः, के-
करो - लोलतारकदृष्टिः, क्षयान्वितो - यक्षमा-

क्रान्तः, तार्किकः— कुर्तर्कशास्त्रैकनिष्ठः, ऊहात्म-
कस्तु तर्कः श्रीपूर्वशास्त्रे शस्त एव, यथोक्तम्

‘…………… तर्को योगाङ्गमुत्तमम् ।’

इति, शौचवर्जितः— अर्थशुद्ध्यादिशून्यः, स्पष्ट-
मन्यत् । एवमीदृशो गुरुः साधकाय फलं सि-
द्धिलक्षणं न ददाति, प्रत्युत वक्ष्यमाणादिशा-
भयमेव वितरति । यस्तु अन्यत्र वैष्णवादौ शास्त्रे
रतः अथ च चुम्बकादिवृत्या शिक्षितपरमेश्व-
रशास्त्रः तत्र असमाश्वस्तः, तदुक्तं ‘दीक्षादि-
कुर्वन्नपि पापिष्ठो न मुक्तिप्रदः, शिवशास्त्रर-
तस्तु तत्तदंशकनिष्ठेभ्यः सर्वेभ्यो मुक्तिफलप्रद-
एव तस्य सर्वोर्ध्ववर्तित्वात्’ यद्वक्ष्यति

‘सर्वाध्वनो विनिष्क्रान्तं शैवानां परमं पदम् ।’

इति, मुक्तिं फलं च सिद्धिरूपं प्रददाति, इत्येवं
योजयित्वा यथोक्तं व्याकर्तव्यम्, एवं हि

‘संतापं क्रोधने विन्द्यात्…………… ।’

इत्यादि

‘मत्रात्स्य न सिद्धान्ति यः सत्यादिविवर्जितः ।’

इत्यन्तं वक्ष्यमाणविरुद्धफलप्रदत्वं क्रोधनादेः

संगच्छते, अत एव अन्यशास्त्ररतस्य यद्विपरी-
तफलप्रदत्त्वम् उत्तरत्र नोक्तं, तदपि युक्तमेव

‘संतापं क्रोधने विन्द्यात्……………’

इत्यादि इह क्रमशास्त्रमपि अपठित्वा शिष्य-
निर्णयादनन्तरं पठन् शिष्यस्यैव भूयसा ई-
दृशो गुरुभयदः— इति ध्वनयति ॥ १७ ॥

अथात्मनि अभयप्रदस्य शिष्यस्य स्वरूपं
निर्दिशति

शिष्यो दयान्वितो धीरो

दम्भमायाविवर्जितः ॥ १८ ॥

देवान्निगुरुभक्तश्च

शास्त्रभक्तो दृढब्रतः ।

गुरुशुश्रूषणपरः

सुशान्तेन्द्रियसंयुतः ॥ १९ ॥

ईदृशो वै भवेच्छिष्यः

सोऽत्रानुग्रहभाजनम् ।

दया— दीनादिविषयानुकम्पा, धैर्य— सर्व-
त्रोत्साहः, दम्भः— अस्पष्टहृदयता, माँया—

वश्वकर्त्वं, दृढव्रतो – निश्चितमतिः, एतत्साधक-
विषयं तस्यैव क्रोधनादिवर्जिताचार्यशिष्यस्य
निश्चितधीत्वेनैव साधनाधिकारिणः शिवधर्मि-
लोकधर्मिभिदा स्वावसरे निर्णेष्यमाणत्वात् दे-
वादिचतुष्टयभक्तिः शिष्यस्य मुख्यं रूपं, भक्तिः
दूरस्थे गुरौ भवति शुश्रूषा तु सततं तदनुच-
रत्वं, ‘सोऽत्रानुग्रहभाजनम्’ इत्यनेन अस्य
स्वात्मन्येव अभयप्रदत्वमुक्तम्, द्वितीयः शि-
ष्यशब्दोऽहंप्रत्ययान्तः । स्पष्टमन्यत् ॥ १९ ॥

एतद्विपरीतमाह

मायान्वितः शठः कूरो

निःसत्यः कलहप्रियः ॥ २० ॥

कामी च लोभसंपन्नः

शिवभक्तिविवर्जितः ।

दूषको गुरुशास्त्राणां

दीक्षितोऽपि न मुक्तिभाक् ॥ २१ ॥

शठः – अखच्छहृदयः, कूरो – रौद्रप्रकृतिः,
कलहप्रियो – वितण्डावान्, लोभसंपन्नः – सं-

भवसत्तायामपि पूजादिषु वित्तशाष्ट्यवान्,
शिवभक्तीत्यादिना विलयशत्तया ग्रातत्वमस्यो-
क्तम्, न मुक्तिभागित्यनेन स्वात्मन्येव अस्य
भयप्रदत्वमुक्तम् । एतच्च साधकपुत्रसमयि-
षिष्यत्वमुक्तं – सर्वेषां शिष्यत्वात् ॥ २१ ॥

अथ शिष्याणां यथा भयप्रदो गुरुस्तथा
निरूपयति

संतापं क्रोधने विन्द्या-
न्नपले चपलाः श्रियः ।

मन्त्रसिद्धिं हरेत्कुद्रा-

आचार्यस्तु वरानने ॥ २२ ॥

दयाहीनेन दौर्भाग्य-

मदक्षे दस्युपीडनम् ।

केकरेण भवेद्याधि-

द्वन्तुरः कलिकारकः ॥ २३ ॥

काणो विद्वेषजननः

खल्वाटश्वार्थनाशनः ।

शास्त्रहीने न सिद्धिः स्याद्-
 दीक्षादौ वीरवन्दिते ॥ २४ ॥
 दीर्घे राजभयं ज्ञेयं
 हस्यः पुत्रविनाशनः ।
 कृशः क्षयकरो ज्ञेयः
 स्थूल उत्पातकारकः ॥ २५ ॥
 क्षयान्वितेन मृत्युः स्यात्
 तार्किके वधबन्धनम् ।
 दाम्भिकः पापजनको
 वेदितव्यो वरानने ॥ २६ ॥
 मन्त्रास्तस्य न सिद्ध्यन्ति
 यः सत्यादिविवर्जितः ।
 सर्वे ते न शुभा देवि
 इह लोके परन्त्र च ॥ २७ ॥

विन्यात् – लभते, न सिद्ध्यन्ति – नानुग्र-
 हादिकार्यं कुर्वन्ति, एतच्च कर्मप्रधानाचार्या-
 शयेन उच्यते, ज्ञानयोगनिष्ठस्तु आचार्यः

काणत्वादियोगेऽपि न दोषकृत्, यथोक्तम्

‘सर्वलक्षणहीनोऽपि ज्ञानवान्गुरुस्तमः ।’

इति, स्पष्टमन्यत् । अत्र च ईश्वरोक्तयेकप्रमाणके उपपत्तयः आलजालप्राया लिखिताः, ता उपहास्या एव ॥ २७ ॥

अथ संप्रति मातृकाप्रस्तारे उत्तरत्र च यागादाबुचितां भूमिं निर्दिशति

सितरक्तपीतकृष्णां

भूमिं पूवविशोधिताम् ।

विशल्यां लक्षणैर्युक्तां

सर्वकामार्थसाधिकाम् ॥ २८ ॥

श्रित्वेति शेषः, दीक्षायां जात्युद्घारस्य भैरवीयजात्यापादनस्य च वक्ष्यमाणत्वात् ।

‘वर्णानां ब्राह्मणादीनां श्रेता मृत्कान्वना सिता ।’

इति भेददर्शनवन्नात्र विभाग उक्तः, संकीर्णवर्णा तु भूर्यवच्छिन्ना, स्त्रेन—उपरि जलप्रक्षेपेण शोधितां परीक्षितेशानपूर्वोक्तर-दिङ्गन्तिं समनिश्चां वा, यथोक्तम्

‘उदगादिपूवा श्रेष्ठा ।’

३० श्लो] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽव्योतास्यटीकोपेतम् २५

इति, विशल्याम् – अस्थ्यङ्गारादिशून्यां, ल-
क्षणैः – स्त्रिग्धत्वमनोहरत्वादिभिर्युक्ताम्, अ-
नुवादपरमपि एतदेव वाक्यं विधायकं – वि-
धिवाक्यान्तरस्याभावात् ॥ २८ ॥

एवं-विधां भूमिं श्रित्वा
सुगन्धिगन्धसंयुक्तां
पुष्पप्रकरलालिताम् ।
सुधूपामोदबहलां
वितानोपरिशोभिताम् ॥ २९ ॥

कृत्वेति शेषः, – भुवं पारमेश्वरीं धर्तृश-
क्तिमादौ पूजयेदित्यर्थः ॥ २९ ॥

अथ समुचिताचार्यप्रदर्शनपूर्वं मत्रोद्घारे
इतिकर्तव्यतामाह

आचार्यस्तु शुचिर्भूत्वा
चन्दनागुरुचर्चितः ।

सुधूपितः प्रसन्नात्मा
खटिकाकरसंयुतः ॥ ३० ॥

प्राञ्जुखोदञ्जुखो वापि
एकचित्तः समाहितः ।

मातृकां प्रस्तरेतत्र

आदिक्षान्तामनुक्रमात् ॥ ३१ ॥

शुचिः - कृतयथेष्टस्तानः, चन्दनेत्यादिना
विहितनित्यानुष्ठानः; अत एव प्रसन्नः - देहादि-
निमज्जनादुन्मग्नशिवभाव आत्मा यस्य, तत्पुरु-
षसद्योजातवक्रयोः सिद्धिमुक्तिहेतुत्वात् आ-
चार्यो यथाभिप्रायं 'प्राञ्जुख उदञ्जुखो वा' इत्यु-
क्तम्, एकचित्तो - मन्त्रोदयनिभालनप्रवणः; अत
एव समाहितो, लब्धमन्त्रवीर्यः मातृकां - पशु-
नामज्जानां विश्वमातरं सर्वमन्त्रतत्त्वजननीयम्,
आदिक्षान्तामिति - अनुत्तराकुलव्याप्तिसारक-
लाप्रमुखानन्देच्छादिशक्तिक्रमेण प्रस्तृत्य कादि-
सान्तप्रत्याहारस्त्रीकृताशेषविश्वकारात्मकपि-
ण्डमन्त्रप्रदर्शितपर्यन्तव्याप्तिसारां, प्रस्तरेदिति-
स्वप्रमाणशक्तयवस्थितस्याभाविकपश्चाशद्व्रत-
च्छक्तयामर्शप्रसरसंचेतनानुस्वारश्रीसर्ववीरभ-
र्गशिखोक्तशक्तिचतुष्टप्रात्मकलिपिव्याप्त्यनुसं-

३२ स्तो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् २७

धिपूर्वं च प्रस्तुणीयात् ‘प्रस्तरेदिति’ आर्षः
पाठः । एवमन्यदपि परमेश्वरवचः साक्षेव –
भगवदुक्तीनां मितहष्टिभिरविकल्प्यत्वात् ॥३१॥

एवमस्य शास्त्रस्योदिष्टविद्यापीठत्वचिकीर्षया
पूर्वभित्तिभूतां मातृकां प्रददर्श्य, अस्याः शिवश-
क्तिरूपतां निरूपयति

आदिः षोडशभेदेन

साक्षाद्वै भैरवः स्मृतः ।

कवर्गश्चाटवर्गो च

तपयाः शस्त्रथैव च ॥ ३२ ॥

संहारेण समोपेतौ

योनिर्वै भैरवी स्मृता ।

आदिः प्रथमो वर्गः – अनुत्तरादेविसर्गा-
न्तस्य विश्वाप्यायिनः षोडशकस्य स्वयं राज-
मानतया शब्दनस्वाभाव्येन भेदोपतापका-
रितया विश्वाक्षेपेण च स्वरशब्दवाच्यस्य गर्भी-
कृताशेषवाच्यवाचकादियोनिवर्णतत्त्वप्रसरस-
माश्रयत्वात् तदुल्लासकत्वाच्च वीजव्यपदेशस्य

परसंवित्स्फारसतत्वस्य भेदेन वैचित्र्येण साक्षा-
द्धैरवः अशेषविश्वमयत्वात् वाच्यवाचकयोरभे-
दाच्च, कादीनां तु बीजश्यानीभावरूपत्वेन
घनत्वात् बीजव्यञ्जयत्वेन व्यञ्जनशब्दव्यपदे-
श्यानामुक्तबीजसंसर्गेण जगत्कारणत्वात् यो-
निता, तथैव चेति – वर्गरूपतया संहारेण
क्षकारेण, भैरवी ॥ ३२ ॥

प्रोक्तभैरवशक्तिरूपमातृकायाः प्रस्तारं प्र-
दर्शय, सर्वमन्त्रदेवतास्फारसाराया अस्या मत्रो-
द्धाराङ्गत्वेन पूजां दर्शयन्, अनुष्ठानविशेषता-
मपि सूचयति

मातृकाभैरवं देव-
मवर्गेण प्रपूजयेत् ॥ ३३ ॥
भैरवी कादिना पूज्या
मातृवृर्गेः प्रपूजयेत् ।

मातृकाधिष्ठातारं भैरवं – तत्स्फाररूपतयैव
भरणरवणवमनपरमार्थं निष्कलभट्टारकस्वरू-
पम्, अवर्गेण – व्यावर्णितस्वरूपेण षोडशकेन

३६ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽशोताख्यटीकोपेतम् २९

प्रपूजयेत्, भैरव्यपि – निष्कलभट्टारकाभिन्न-
स्वरूपैव कादिना क्षान्तेन योनिवर्गग्रामेणा-
विभक्तेन तदधिष्ठात्री उमा योगीश्वरीरूपा
पूज्या ॥ ३३ ॥

अवर्गे तु महालक्ष्मीः

कवर्गे कमलोद्धवा ॥ ३४ ॥

चवर्गे तु महेशानी

टवर्गे तु कुमारिका ।

नारायणी तवर्गे तु

वाराही तु पवर्गिका ॥ ३५ ॥

ऐन्द्री चैव यवर्गस्था

चामुण्डा तु शवर्गिका ।

एताः सप्त महामातृः

सप्त लोकव्यवस्थिताः ॥ ३६ ॥

मातृः – ब्राह्मी माहेश्वरी कौमारी वैष्णवी
वाराही ऐन्द्री चामुण्डा इति सप्त – भैरव्या
मरीचिरूपाः अमीशानसोमयमवरुणेन्द्रनिर्झ-
तिदिक्षु

‘अष्टवर्गविभिन्ना तु विद्या सा मातृका तु वै ।’

इति वक्ष्यमाणत्वादवर्गस्य चोपयुक्तत्वात् सप्त-
भिरेव कादिवर्गेः प्रविभज्य पूजयेत्, एवं
चेदमनुष्टानान्तरमपि युक्तमेव, तथा च भुव-
नाध्वनि बुद्धिभुवनेषु मध्ये योगाष्टकादनन्त-
रम् औमं भुवनं प्रतिपाद्य, स्वचारुनामनि
भुवने परभैरवप्रपञ्चव्यासिरूपस्य उमापतेः
मातृसप्तकपरिवारस्य ध्यानादिस्वरूपमस्त्येव,
तद्यथा—

‘उमापतिर्जगन्नाथः सर्वाञ्गहकृत्परः ।’

इत्युपक्रम्य तद्व्यानमुक्त्वा

‘मातरः सप्त रूपिण्य……………… ।’

इत्यादिना ब्राह्म्यादिमातृणां ध्यानसंनिवेशादि
प्रतिपाद्य

‘सच्छन्दं पर्युपासीनाः परापरविभागशः ।’

इत्युक्त्वा

‘उमा वै सप्तधा भूत्वा नानारूपविर्ययैः ।’

इत्यादिना अनुष्टानभेदतैव निर्वाहिता, तत्र
तु भगवतोऽपरं रूपमुक्तम्, इह तु परं रू-
पमिति विशेषः, यद्वक्ष्यति

‘सच्छन्दास्तु पराधान्याः परे व्योग्नि व्यवस्थिताः ।’

सच्छन्दं पर्युपासीनाः परापरविभागशः ॥’

३७ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्यटीकोपेतम् ३१

इति । तस्मात् मन्त्रोद्घारादङ्गभूतमातृकाभै-
रवपूजनस्यानुष्टानान्तररूपत्वेऽपि न काचिदु-
पपत्तिः ॥ ३६ ॥

युक्तं चैतत्, यदाह

सर्वान्कामानवाप्नोति

देवयेवं भैरवोऽब्रवीत् ।

मन्त्रोद्घाराङ्गत्वे तु ‘फलवत्संनिधावफल-
मङ्गम्’ इति नीत्या मातृकाभैरवपूजनस्येयमु-
क्तिरतथा स्यात् – कर्मणोऽपरिसमाप्तस्य फल-
निर्देशायोगात् ॥

एवं च कृत्वा

अन्तेऽस्या उद्धरेन्मन्त्रा-

न्यथाक्रमनियोगतः ॥ ३७ ॥

अस्या – मातृकापूजायाः, यथाक्रमम् – आ-
सनमन्त्रमूर्तिमन्त्रादिक्रमेण यो नियोगः – त-
त्तन्मन्त्रवाच्यदेवतानुसंधानपरत्वं तेन, स च
क्रमयोगो द्वितीयादिपटलभाविन्यासावसरो-
पयोगि, इति ॥ ३७ ॥

इह मत्रोद्भारोऽपि भाविन्यासक्रमानुसार-
मुच्यते, तत्र
त्रयोदशं विन्दुयुत-
मनन्तासनमुत्तमम् ।
अनेन योजयेत्सर्वं
सोमसूर्याग्निमध्यगम् ॥ ३८ ॥
ब्रह्मविष्णुमहेशानं
शवान्तं परिकल्पयेत् ।

त्रयोदशम् – ओकारं, विन्दुना युतं – प्रण-
वाकारम्, अनन्तासनमिति – परतत्त्ववाचक-
मपि एतत् संप्रतीश्वरेणासनवाचित्वेन नि-
युक्तत्वात् – अधःस्थानन्तमूलविद्येशान्तमध्य-
व्यापिनीपदस्थानन्तपर्यन्तासनमनुरूपमित्य-
र्थः, सर्वाध्वोर्धवर्तिनोऽनन्तभद्राकस्यैव ध-
राधरानन्तरूपा प्रपञ्चव्याप्तिः, इति भविष्यति,
तत् व्यापिनीपदस्थानन्तपर्यन्ता इहैवासन-
व्याप्तिः, अत आह ‘उत्तममिति’ – अतिशये-
नोद्दत्तं सर्वाध्वमूर्धस्थमित्यर्थः, एतदेव व्य-

नक्ति 'अनेन' – आसनमत्रेण, सर्वमधरवर्ति
योजयेत् – एकाधारशक्तितया अनुसंदध्यात्,
एवं सोमसूर्याग्निमध्यगं ब्रह्मविष्णुमहेशानं
कृत्वा । अयमर्थः – शाक्तपद्मव्याप्तिसतत्वे
विद्यापद्मे दलकेसरकण्ठिकाभागेषु सोमसूर्यव-
हिमण्डलानां सर्वप्रमेयप्रमाणप्रमातृव्याप्तिसा-
राणां मध्यगतमन्तर्गतं ब्रह्मादिसमग्रकारण-
ग्रामं कृत्वा – भेदव्याप्त्यानुसंधाय, तदुपरिवर्त्य-
नाश्रितभट्टारको द्वितीयपटलप्रदर्शयिष्यमाण-
शवव्याप्तिकोऽन्ते यस्य तत् ताहगासनं, प्रण-
वेन गुरुमुखप्रसिद्धविशेषणानुसंधानव्याप्त्या
व्याप्त्यमानं परामृशेत् ॥ ३८ ॥

एवमनेन न्यासेनैव भेदो विलायते, अणु-
त्वलयायाह

मूर्ति हंसाक्षरेणैव
बिन्दुभिन्नेन कल्पयेत् ॥ ३९ ॥
अर्धचन्द्रकृताटोपां
स्वस्वनां तुहिनप्रभाम् ।

'आत्मा वै हंस..... ।'

इति वक्ष्यमाणात्मपरामर्शिना हंसपथसततसं-
चारिणा, अक्षरेण – विचलद्रूपेण हकारेण,
अशेषमत्त्रारणिरूपेणापि समस्तविद्याविभाग-
वेदनात्मकविन्दुयुक्तेन भेदितविन्दुना अतश्च
पञ्चप्रणवाधिकारनिरूपयिष्यमाणदिशा लब्ध-
मत्त्रत्वात् उच्चार्येण, मूर्तिमिति – मुण्डान्तभे-
दव्यासिमोहात् शुद्धात्मदशासमुच्छ्रयाच्च मू-
र्तिव्यपदेश्याम् आत्मस्थितिं कल्पयेत् – विमृ-
शेत्, कीदृशीम् ? अर्धचन्द्रे – विन्दुमूर्तिव-
र्तिनि कृत आटोपो यथा – ललाटग्रन्थिभे-
दाय आस्थितोत्साहामित्यर्थः, तज्जेदादेव ध्व-
निमातृरूपतया स्वखनाम् – अहंविमर्शरूपां,
तथा तुहिनप्रभां – कदम्बगोलकाकारचैतन्य-
प्रकाशरूपाम्, तदुक्तं श्रीत्रिकहृदये

‘अनन्ते भैरवोच्छ्राये मूर्तिरेषा परापरा ।

यसास्तु न्यासमात्रेण अशुत्वं ग्रविलीयते ॥’

इति ॥ ३९ ॥

ततोऽपि

तदूर्ध्वे सकलं देवं

स्वच्छन्दं परिकल्पयेत् ॥ ४० ॥

तदिति – चिन्मूर्तेरूच्वे तत्संकोचं निमज्ज्य,
अशेषवाच्यवाचकशरीरं सकलं प्राग्व्याख्यात-
तत्त्वं, देवं स्वच्छन्दमिति – अनुयाहानुग्रहाय
चिन्मूर्तिभित्तिं भित्त्वेव निर्यातं, परिकल्पयेत् –
भावयेत् ॥ ४० ॥

परिकल्पनामात्रकृत एव मूर्तिभैरवनिष्क-
लानां भेदः, तमाह

ओंकारमुच्चरेत्पूर्व-

मघोरेभ्यो अनन्तरम् ।

थ घोरेभ्यो समालिख्य

ततोऽन्यन्तु समालिखेत् ॥४१॥

घोर घोरतरेभ्यश्च

सर्वतः शर्व उच्चरेत् ।

सर्वेभ्यः पदमन्यच्च

नमस्ते रुद्र एव च ॥ ४२ ॥

रूपेभ्यश्च समालिख्य

नमस्कारावसानकम् ।

मन्त्रराजः समाख्यातः

अघोरः सुरपूजितः ॥ ४३ ॥

अत्र मन्त्रपदानां स्वरूपरक्षार्थं संहिताकार्यं
न दर्शितम्, आद्यन्तस्थितप्रणवनमस्कारवज्रं
द्वार्तिंशदक्षरोऽयं श्लोकनिर्दिष्टो महामन्त्रः । अ-
स्यायं रहस्योऽर्थः— हे परमेश्वर रुद्र— परचैतन्य-
स्फारानुप्रवेशान्मनो रोधनस्य अशेषपाशद्राव-
णस्य च हेतो !, घोर— भेदाभेदात्मकसदाशिवे-
शादिपदोल्लासक !, शर्व— भेदमयमायीयस्वरू-
पप्रकटनात् स्वष्टिस्थितिप्रलयसंहारमात्रतापा-
दनेन शरणवरणरूप !, इत्यामन्त्रप्रयोगे व्या-
ख्यास्यमानरूपत्रयौचित्यप्रयुक्तेन, सर्वदशाप्रद-
र्शनपरम् अशेषविग्रहं भगवन्तं परभैरवं संमुखी-
कृत्याह ‘ते’ — तव, संबन्धिभ्यः — रौद्रीज्येष्ठावा-
माख्यशक्तित्रयविभवरूपनानारुद्रतच्छक्तिच-
क्रात्मकेभ्यः संहितान्तरेऽपरापरापरा-नाम-
निरुक्तेभ्यो यथाक्रममविद्यमानं भेदमयं भेदा-
भेदमयं च पाशात्मकं घोरस्वरूपं येषां तेभ्यः—
परचैतन्यानन्दघनाद्यमहाभैरवात्मकस्वस्वरूप-

प्रत्यभिज्ञापकेभ्यः ‘अघोरेभ्यः’, तथा अनाश्रित-
सदाशिवे श्वरादिरूपभेदात्मपदप्रदेभ्यः ‘अथे-
ति’ – उक्तरूपभित्तिप्रथमानत्वात् अनन्तरभा-
विभ्यः, अत एवाहन्ताच्छादितेदन्तोन्मज्जनेन
आयरूपापेक्षया भीषणत्वात् ‘घोरेभ्यः’ – प-
रचित्प्रथाभित्याभासिताहन्तेदन्ताभासकात्म-
कस्त्रशक्तिर्दर्पणोद्दिङ्गितमायादिक्षित्यन्तभेदप्र-
थाप्रदेभ्यः, अतिभीषणत्वात् ‘घोरतरेभ्यश्च’
‘रूपेभ्यः’ – स्वभावेभ्यः, एकैकस्य रूपस्य परमै-
रवरूपभित्तिमयत्वेन पूर्णत्वात्, ‘सर्वतः’ – सर्वेण
रूपेण ‘सर्वेभ्यः’ सर्वदा – सर्वत्र सर्वसर्वात्मतया
स्फुरञ्ज्यः महामत्रवीर्यात्मकपूर्णाहन्तापरामर्श-
मयेभ्यो ‘नमः’ – आमत्रणपदपरामर्शभिमुखी-
भूतमहारुद्रशक्तित्रयस्फारविवशीभवत्पाशरा-
शिशरीरादिकलिपतप्रमातृपदप्रहीभावेन समा-
विशामीत्यर्थः, उक्तं च श्रीमालिनीविजये

‘विषयेष्वेव संलीनानधोधः पातयन्त्यणून् ।

रुद्राणून्याः समालिङ्गन्य घोरतर्योज्यराः स्मृताः ॥

मिश्रकर्मफलासक्ति पूर्ववज्जनयन्ति याः ।

मुक्तिमार्गनिरोधिन्यस्ताः स्युः घोराः परापराः ॥

पूर्ववज्जन्तु जातस्य शिवधामफलप्रदाः ।
पराः प्रकाशितास्तज्जैरधोराः शिवशक्तयः ॥'

इति । श्रीपञ्चार्थप्रमाणे तु

‘घोरेति पाशजालाख्यं पापयुक्तं भयानकम् ।
तद्येषां तु न विद्येत ह्यधोराः परिकीर्तिः ॥
वामेश्वरादयो रुद्रा जालमूलोपरिस्थिताः ।
ते ह्यधोराः समाख्याताः श्रुणु घोरान्समासतः ॥
प्रोक्ता गोपतिपूर्वा ये रुद्रास्तु गहनान्तगाः ।
ते तु घोराः समाख्याता नानाभुवनवासिनः ॥
विद्येश्वराद्यनन्तान्ता महामाहेश्वराश्च ये ।
घोरधोरतरास्त्वन्ये विज्ञेयास्त्वध आश्रिताः ॥
एते अधोरा घोराश्च घोरधोरतरास्तथा ।
एतेष्ववस्थिता नित्यं शक्तयः पारमेश्वराः ॥
स्थितिप्रलयसर्गेषु बन्धमोक्षक्रियासु च ।
सर्वार्थप्रेरकत्वेन रूपेष्वेतेषु शक्तयः ॥
रूपेभ्य एभ्यः सर्वेभ्यो नमस्कारं करोत्यणः ।
नमस्कारः परित्यागः कार्यकारणलक्षणः ॥’

इति ॥ ४३ ॥

एवमस्य सर्वसर्वात्मकपारमेश्वरसतत्त्वम-
यस्य दुर्लभस्यापि भक्तिशालिभिः सततल-
ब्धस्य महामत्रस्य स्वरूपमभिधाय, माहात्म्यं
प्रकटयति

सकृदुच्चारितो देवि
 नाशयेत्सर्वकिल्विषम् ।
 जन्मकोटीसहस्रैस्तु
 अमद्भिः समुपार्जितम् ॥ ४४ ॥

शिष्याणां दीक्षासमये गुरुणा प्रयुज्यमान
 इति शेषः ॥ ४४ ॥

तथा

स्मरणान्नाशयेदेवि
 तमः सूर्योदयो यथा ।

तम इति – आणवं मायीयं च मलं, तमः –
 अन्धकारमिव सूर्योदयो नाशयति, एवं दीक्षया
 तमश्च – देहाद्यभिमानरूपमज्ञानं, स्मरणान्ना-
 शयत्येव स्ववाच्यभैरवदेवतासमावेशनेन शि-
 ष्याणमेव च प्रामादिकसमयाननुष्ठानकि-
 ल्विषरूपं, साधकानां च विघ्नरूपं तमोऽपि
 व्याख्यातपरमार्थवीर्यानुसंधानात्मकस्मरणमा-
 त्रादेव नाशयत्येव – इत्यस्मिन् सकलभोगाप-

वर्गप्रदे महामत्रे नार्थवादाशङ्क्या भ्रमितव्यं,
तथा च श्रीमतद्वशास्त्रे

‘प्रमाणमेकं तद्वाक्यं तथ्यमीश्वरभाषितम् ।’

इत्युक्तम्, परभैरवस्फारमयैरस्मद्गुरुभिरपि त-
त्रालोकेऽभिहितम्

‘विधिवाक्यमिदं चैव नार्थवादः कृदाचन ।
नार्थवादाभिरूपत्वं वाक्ये माहेश्वरं भैरवं ।’

इति ॥ ४४ ॥

अस्य परमेश्वरस्यानुग्रहार्थं भूति भाजां
चिन्मूर्तावेव प्रदर्शनम् ॥ एणव्याप्तिकार-
गुरुस्तथा । गाकार-
मुद्दङ्कयितुं वक्रमत्रानाह ॥

यकारादिवकारान् ॥ ४५ ॥

संहारेण समायुज्यते ॥ ४५ ॥

विन्दुमस्तकसंभिन्ना

भैरवस्य मुखानि च ।

मातृकापर्यन्तवर्तित्वात् संहारेण – क्षकारेण
सम्यगिति – आदौ, आयुताः – संबद्धाः, वेदना-
त्मकविन्दुव्याप्तिसाराः – ऊर्ध्वपूर्वदक्षिणपश्चि-
मवाममुखानां परमव्योमवायुतेजोवारिधराश-

किसाराणां वाचकत्वात् भैरवीयस्वरूपप्रवेशो-
पायत्वाच्च भैरवस्य मुखानि एते मन्त्राः ॥
एतानि च

ब्रह्मभङ्ग्या नियोज्यानि

मूर्धादिचरणावधि ॥ ४६ ॥

ब्रह्मणो बृहत्त्वात् बृंहकत्वात् विश्वात्मनः
शक्तिसूर्तेः, भङ्ग्या - दण्डाकारतया, ब्रह्मणां
च ईशानादीनां पञ्चानां, भङ्ग्या - विभागेन
तेन प्रणवपूर्वं 'क्षं' ईशानमूर्धे 'यं' तत्पुरुषव-
क्राय 'रं' अघोरहृदयाय 'वं' वामदेवगुहाय
'लं' सद्योजातमूर्तये, इति - मूर्तिरेकत्वादेकेन
मन्त्रेण दण्डाकारा अनुद्दिन्नावयवा भगव-
न्मूर्तिः कल्प्या ॥ ४६ ॥

अस्या विभागदर्शनार्थं वक्रक्षेत्रे भाविस्फु-
टवक्रविभागभित्तिभूतां कवाटभङ्गिं दर्शयति

पुनश्चोर्ध्वं मुखं कल्पयं

प्राग्दक्षिणमथोत्तरम् ।

अपरं

..... ॥

मुखानीति पदविभक्तिविपरिणामात् तृतीयाबहुवचनान्तमिह योज्यं, तेन मुखैः—‘क्षंयं रंवंलं’ इत्येतैः मुखमत्रैः पुनरिति—ब्रह्मभज्ज्ञा न्यासोपरि, मुखमिति—मुखावकाशदानार्थं मूर्ध्वप्रागादिकवाटे न्यसेदिल्यर्थः । अत्रच ‘ओंक्षं’ ईशानवक्रायनमः इति पृथक्पृथग्यासः कार्यो—वक्राणां भिन्नत्वात् ॥

किं च

.....कल्पयित्वा तु
कलाभेदेन विन्यसेत् ॥ ४७ ॥

पूर्वं च दक्षिणं चैव
उत्तरं पश्चिमं तथा ।

ऊर्ध्वमूर्धा तु संयुक्तं
क्षकारं त्वीशरूपिणम् ॥ ४८ ॥

इह

‘शिवस्यैका महाशक्तिः शिवशैको ह्यनादिमान् ।
सा शक्तिर्भिर्द्यते भूयोभेदैः ॥’

इति वक्ष्यमाणनीत्या भगवतः स्वातन्त्र्यशक्ति-

सारस्व यथा मूर्तिग्रहणं तथा तदनुरूपं तत्त-
च्छक्तिस्फारमयत्वं न तु शान्तरूपत्वम्, इति
दर्शनसतत्त्वमुन्मीलयितुं कवाटादिभङ्गिषु क-
लापर्यायाणां शक्तीनां न्यास उच्यते, तत्र
'पाठक्रमादार्थः क्रमो बलीयान्' इति स्थित्या
ऊर्ध्वमूर्ध्वरूपं पूर्वं दक्षिणमुक्तरं पश्चिममिति
क्रमेण संसारतारकत्वादन्वर्थनामा

'तारा सुतारा तरणी तारयन्ती सुतारिणी ।
ईशानस्य कलाः पञ्च……………… ॥'

इति वक्ष्यमाणो यः कलाभेदः तेन 'क्षकारं
मब्रमीशरूपिणम्' ईशानभद्राकाख्यवाच्यदे-
वतास्फारमयमूर्ध्वं – पूर्वादिकं वक्रं विन्यसेत्,
क्षकारश्च पूर्वमित्यादि सामानाधिकरण्येनोक्तं
योज्यं, कलाभेदश्च प्रातिलोम्येनानुसंधेय इति
गुरुक्रमः । एवं 'क्षं' सुतारिण्यै नमः इत्यूर्ध्व-
कवाटे, क्षं तारयन्त्यै नमः इति पूर्वस्मिन्,
यावत् 'क्षं' तारायै नमः इति पश्चिमकवाटे,
ईशानव्याप्तिदर्शनाय कलान्यासः कार्यः, इति
पिण्डार्थः ॥ ४८ ॥

अथ वक्राणि स्फुटयितुमाह
 एवं वक्रं चतुर्धा तु
 वक्रेष्वेव नियोजयेत् ।

कलाभेदेनेत्यनुवर्तते, एवमिति च ईशा-
 नकलाभेदन्यायेनैव पूर्ववक्रमत्रं 'यकारं' वक्रेषु
 चतुर्धा पूर्वादिवक्रनिमित्ततस्फुटीकरणाय च-
 तुष्टैव कलाभेदेन योजयेत्, कलाश्चात्र

'निवृत्तिश्च प्रतिष्ठा च विद्या शान्ता तथैव च ।
 पुरुषस्य कला एताश्वतसः ॥'

इति वक्ष्यमाणाः, अत्रापि प्रातिलोम्येन सृष्टि-
 क्रमेण न्यासः, तेन 'यं' शान्तायै तत्पुरुषवक्राय
 नमः, इत्यादि 'यं' निवृत्तये सद्योजातवक्राय
 नम इत्यनुसंधेयं, वक्रचतुष्टयस्य च स्फुटता
 भावनीया ॥

पुरुषादिकलानां स्फुटभेदोल्लासकत्वात्,
 ऊर्ध्ववक्रे तु अनुद्दिग्नाकारभेदेऽवधिमाह
 पञ्चमं यद्भवेद्वक्रं

क्षकारेणैव निर्दिशेत् ॥ ४९ ॥
 परस्वरूपस्य व्यञ्जकत्वात् संसारत्राणाच्च

५१श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्मोतास्वयटीकोपेतम् ४५

वक्रम्, एवकारेण अत्र स्फुटाकारतानुसंधेया,
इति ध्वनति ॥ ४९ ॥

एवमूर्ध्ववक्रक्षेत्रयोः कवाटकलावक्रभङ्गि-
न्यासमुच्चा हृत्खेत्रादावघोरकलान्यासमाह
हृदि श्रीवांसपृष्ठे तु
नाभौ च जठरे तथा ।
पृष्ठे चोरसि विन्यस्ये-
दघोरेण यथाक्रमम् ॥ ५० ॥

‘तमा मोहा क्षुधा निद्रा मृत्युर्मर्या भया जरा ।
अघोरस्य कला ह्येता अष्टौ वै वरवर्णिनि ॥’

इति वक्ष्यमाणकलाभेदात्, अघोरेण – अघोर-
वक्रमब्रेण यथाक्रमं विन्यसेत्, तेन ‘ओं रं’
तमायै हृदयाय नमः इत्यादि, ‘ओं रं’ जरायै
नमः उदरे, इत्यन्तो न्यासः कार्यः, अघोरभ-
ट्टारकस्य संहारप्रधानत्वात् कलास्तथोचितना-
स्यः ॥ ५० ॥

गुह्यादिक्षेत्रे श्रीवामदेवकलान्यासमाह
गुह्ये तथा गुदे चैव
तथोर्वोर्जानुनोरपि ।

जङ्घयोश्च स्फिजोः कठ्यां
 पार्श्वयोरुभयोरपि ॥ ५१ ॥
 विन्यसेत्यैव वासेन
 शरीरे तु यथाक्रमम् ।

‘रजा रक्षा रतिः पाल्या काम्या तृष्णा मतिः क्रिया ।
 ऋद्धिर्माणा च रात्रिश्च भ्रामणी मोहनी तथा ॥
 मनोन्मनी कला हेता वामदेवे त्रयोदश ॥’

इति वक्ष्यमाणं स्तृष्टिप्रधानस्य श्रीवामदेवस्य
 कलाभेदं स्तृष्टिप्रधानोचिताभिधानं गुह्यादि-
 स्थानत्रयोदशप्रकटनपरं यथाक्रमं वासेनेति
 श्रीवामदेववक्रेण न्यसेत्, तेन ‘वं रजायै’ नमः
 गुह्ये इत्यनुसंधेयम् ॥ ५१ ॥

भगवतः पादादिक्षेत्रस्थश्रीसद्योजातकला-
 न्यासमाह

पादौ हस्तौ तथा नासां
 शिरश्चैव भुजावथ ॥ ५२ ॥
 सद्येन कल्पयेद्वि
 सर्वमेतद्यथाक्रमम् ।

सद्योन – श्रीसद्योजातमच्छ्रेण, पादादीन् य-
थाक्रमं कल्पयेत् अर्थात् सद्योजातकलाभिरेव,
ताश्च वक्ष्यन्ते—

‘सिद्धिर्क्षिद्धिर्द्वितीर्लक्ष्मीर्मेधा कान्तिः सुधा स्थितिः ।

सद्योजातकलास्त्वेवमष्टौ संपरिकीर्तिंताः ॥’

इति श्रीमत्सद्योजातस्य स्थितिपदाप्यायक-
त्वात् सिद्ध्यादयः कलाः, तेन ‘ओं लं’ सिद्धये
नमः दक्षिणपादे इत्यनुसंधेयम्, यद्यपि पूर्व-
वक्रमच्छ्रेण वक्राणामुन्मीलनं कृतं तथापि
शिरःक्षेत्रनासाक्षेत्रयोः कल्पना पुनरनेन वि-
धिना कर्तव्या – प्रतिपदोक्तत्वात्, एवं पादस्थ-
सद्योजातकलानामपि नासाशिरःक्षेत्रपर्यन्तां
व्याप्तिमभिदधत् ‘सर्वत्र सर्वमस्ति’ इति
भज्ञ्या शिक्षयति – हस्तौ कल्पयेदिति, यहं सं-
मार्द्दिं इतिवत् प्रधानविधेरस्य संख्याया अविव-
क्षितत्वात् अष्टादशभुजत्वस्य च वक्ष्यमाणत्वात्
‘ग्राजापत्या नव ग्रहा भवन्ति’ इतिवत् अना-
गतावेक्षणरूपतत्रयुक्त्या दक्षवामपार्श्वगतभु-
जनवक्षयकल्पनं द्युतिलक्ष्मीभ्याम्, इति
मन्तव्यम् ॥ ५२ ॥

कला निर्देषुमाह
 तासां नामानि वक्ष्यामि
 यथावदनुपूर्वशः ॥ ५३ ॥
 तारा सुतारा तरणी
 तारयन्ती सुतारणी ।
 ईशानस्य कलाः पञ्च
 निरञ्जनपदानुगाः ॥ ५४ ॥
 निवृत्तिश्च प्रतिष्ठा च
 विद्या शान्तिस्तथैव च ।
 पुरुषस्य कला ह्येता-
 श्वतस्थः परिकीर्तिः ॥ ५५ ॥
 तमा मोहा क्षुधा निद्रा
 मृत्युर्माया भया जरा ।
 अघोरस्य कला ह्येता
 अष्टौ वै वरवर्णिनि ॥ ५६ ॥
 रजा रक्षा रतिः पाल्या
 काम्या तृष्णा मतिः क्रिया ।

ऋद्धिर्माया च रात्रिश्च
 भ्रामिणी मोहनी तथा ॥५७॥
 मनोन्मनी कला ह्येता
 वामदेवे त्रयोदशा ।
 सिद्धिर्क्रिड्धिर्द्युतिर्लक्ष्मी-
 र्मेधा कान्तिः सुधा स्थितिः ५८
 सद्योजातकलास्त्वेव-
 मष्टौ संपरिकीर्तिताः ।

यथावदिति – यथाव्याप्त्यनुसारम्, अनुपूर्वश इति – ऊर्ध्वपूर्वदक्षवामपश्चिमवक्रक्रमेण,
 अत्र च

‘अपरा सा ततुः स्थूला पद्मिंशत्तत्त्वकलिपता ।’

इति वक्ष्यमाणनीत्या षट्त्रिंशत्तमस्य तत्त्वस्य
 ‘शुद्धात्मा उन्मना परम्’ इति त्रिभेदत्वात्
 तत्त्वव्याप्त्यैव भैरवदेहन्यासः कार्यः, षोडशद्वा-
 दशदशसंख्यसोमसूर्यास्त्रिकलाव्याप्त्या त्रिधाम-
 मयत्वापत्त्यर्थम्, इत्यन्ये ॥ ५८ ॥

अथात्र षट्त्रिंशत्तत्त्वमये देहे सूक्ष्मव्या-
स्था परव्यास्था च मूर्तिन्यासं दर्शयति
पुनश्च साधको देवि
सर्वाङ्गेषु यथाक्रमम् ॥ ५९ ॥

नवतत्त्वं त्रितत्त्वं च
ध्रुवेण परिकल्पयेत् ।

पुनरिति - कलारूपपूर्णदेहन्यासानन्तरं
यथाविभागमुक्तेषु सर्वाङ्गेषु

‘प्रकृतिः पुरुषैव नियतिः काल एव च ।

माया विद्या तथेशश्च सदाशिवशिवौ तथा ॥’

इति वक्ष्यमाणं नवतत्त्वं वामादिशक्तिव्यास्था
कपालेशादिसच्छन्दान्तभैरवव्यास्था च, आ-
त्मविद्याशिवारूपं त्रितत्त्वं शुद्धात्मोन्मनापर-
तत्त्वव्यास्था, ध्रुवेणेति सर्वमत्रेषु अविचलद्व्या-
सिकेन प्रणवेन ‘ओं शिवादिप्रकृत्यन्तनवत-
त्वात्मने नमः’ इति प्रयोगेण

‘मूर्त्ति वक्त्रे च कण्ठे च हृदये……………… ।’

इति वक्ष्यमाणस्थानानुसंधानेन कल्पयेत् ‘ओं
शिवतत्वाय नमः’ इत्यादिक्रमेण, शिखान्तभू-
मध्यहृदयेषु स्वष्टिक्रमेण कल्पयेत् ॥

६२ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽप्योतारूप्यटीकोपेतम् ५१

एवमियदन्तेन न्यासेन भगवतो भैरवभ-
द्वारकस्य स्फुटीभावे जाते

विद्याङ्गानि पुनर्न्यस्य

तेषां मन्त्रानश्वृणु प्रिये ॥ ६० ॥

परिपूर्णवेदनात्मतया विद्यारूपस्य भगवतो
बहुरूपस्याङ्गानि ॥ १६० ॥

तन्मन्त्रानाह

अघोरेभ्यो समालिख्य

थ घोरेभ्यो द्वितीयकम् ।

घोर घोरतरेभ्यश्च

तृतीयं परिकल्पयेत् ॥ ६१ ॥

सर्वतः शर्वं सर्वेभ्यो

चतुर्थं परिकल्पयेत् ।

नमस्ते रुद्ररूपेभ्यः

पञ्चमं च विधानतः ॥ ६२ ॥

ओंकारसुच्चरेत्पूर्वं

जुं- सश्च तदनन्तरम् ।

नेत्रत्रयं प्रकल्पेत

विद्यादेहस्य भासिनि ॥ ६३ ॥

विद्याङ्गानि विजानीयात्

..... ।

द्वार्त्रिंशदक्षरविद्यादेहस्य भगवतोऽवयव-
रूपाः— हृत् शिरः शिखा कवचम् अखं च,
इति पञ्चानां पञ्च मन्त्राः, त्र्यक्षरस्तु उर्ध्वद-
क्षिणवामनेत्रत्रयस्य, अत्र च पदानां प्राप्त
संहिताकार्यं न रूतम् ॥

अथैषाम्

नामानि च निबोध मे ।

सर्वात्मा तु ब्रह्मशिरो

ज्वालिनी पिङ्गलं तथा ॥ ६४ ॥

दुर्भेद्यं पाशुपत्यं च

ज्योतीरूपं तथैव च ।

अत्र अनागतावेक्षणतत्रयुक्त्या अन्ते—
नमःस्वाहादिजातिर्देया, तेन ‘अघोरेभ्यो सर्वा-

त्मने हृदयाय नमः’ इत्यादिप्रयोगः कार्यः,
 ‘दुर्भेद्यं पाशुपत्यम्’ इति पदद्वयमन्त्रे योज्यम्,
 अत्र च ‘सर्वज्ञता तृष्णिः अनादिबोधः स्वतन्त्रता
 अविलुप्तशक्तिः अनन्तशक्तिः’ इति भगवद्गुणा
 एते हृदादिनेत्राङ्गतया प्रसृता इत्यास्त्रायः,
 कवचन्यासादनन्तरं नेत्रन्यासः; ततोऽस्त्रन्यासः;
 कार्यः अन्त्रस्य बहिरङ्गत्वात्, नेत्रमन्त्रस्य तु वि-
 द्यादेहावयवत्वाभावात् पश्चादुदेशः कृतः; एव-
 मासनचिन्मूर्तिं ब्रह्मकवाटवक्रवक्रभङ्गीन्यासा-
 नन्तरं पञ्चादिकलात्मकषट्ठिं शत्तत्त्वव्याप्त्या प-
 अभिः प्रघट्टैरष्टात्रिंशत्कलान्यासमुक्त्वा भैर-
 वनवकव्याप्त्या नवतत्त्वन्यासं शुद्धात्मोन्मना-
 परतत्त्वव्याप्त्या च त्रितत्त्वन्यासमभिधाय सर्व-
 ज्ञतादिधर्मव्याप्त्याङ्गन्यासः उक्तः; एवमधि-
 ष्टात्रधिष्ठेयाशेषविश्वशरीरत्वं भगवतो बहुरूप-
 स्य दर्शितम् ॥

एवं चैतत्सर्वं त्रितयविश्रान्तमपि शक्तित्र-
 यस्फारमयमेव, इति दर्शयितुमेतदुपरि शक्ति-
 मन्त्रन्यासार्थमाह

क्रिया ज्ञानं तथैवेच्छा
 तासां मन्त्रान्निवोध मे ॥ ६५ ॥
 विश्वप्रसरस्य शक्तिष्ठूपसंहारेणैव विश्रान्ति-
 रिति क्रिया ज्ञानं चेच्छा चेति प्रक्रमः ॥ ६५ ॥
 आसां क्रमेण मन्त्रमाह
 चतुर्थस्वरसंयुक्तं
 हान्तं बिन्दुविभूषितम् ।
 क्रियाशक्तिः समाख्याता
 सर्वसृष्टिप्रकाशिका ॥ ६६ ॥
 चतुर्थस्वर ईकारः, हान्तं क्षवर्णम् ॥ ६६ ॥
 शकारस्य तृतीयं तु
 षष्ठ्युक्तं सविन्दुकम् ।
 ज्ञानशक्तिः स्मृता ह्येषा
 प्रबोधजननी शुभा ॥ ६७ ॥
 शकारस्य तृतीयं सकारं, षष्ठेन उकारेण
 संयुक्तम् ॥ ६७ ॥
 क्षादिं द्विस्वरसंभिन्नं
 त्रिपञ्चेन तु मूर्छितम् ।

इच्छाशक्तिः समाख्याता

भैरवस्यामितात्मिका ॥ ६८ ॥

क्षकारस्य आदिवर्णं ‘ह’ द्विस्वरः ‘आकारः’
त्रिपञ्चः पञ्चदशः स्वरः ‘अंकारः’ ॥ ६८ ॥

अथासामशेषवि श्वस्वीकारिणीनां शक्तीनां
यत्र विश्रान्तिः, तस्य भगवतः सर्वात्मताया-
मपि निष्प्रपञ्चस्य स्वच्छन्दभट्टारकस्य प्रोक्ता-
शेषमन्नोपरि न्यासाय मन्त्रमाह

हंसाख्यो विन्दुसंयुक्तः

षष्ठस्वरविभेदितः ।

बालेन्दुनादशक्तयन्तः

स्वच्छन्दो निष्कलः स्मृतः ॥६९॥

हंसाख्य इति – सर्वस्त्रष्टिसंहारकारित्वेन
हानसमादानधर्मा

‘प्रकृतिर्विकृतिश्चैव उभे षष्ठेन संयुतः ।’

इति वक्ष्यमाणस्थित्या आदिक्षान्तस्य विश्वस्य
प्रकृतिभूतः

‘नादाख्यं यत्परं वीजं…………… ।’

इत्यादिना, परं—शास्त्रेषु अभिहितानाहतध्व-
निरूपः

‘नास्योचारयिता कथित् प्रतिहन्ता न विद्यते ।
खयमुच्चरते देवः ॥’

इति वक्ष्यमाणस्फारः सततोदितानस्तमित-
स्फुरन्तैकसारः अनचकहकारः पष्टस्वरेण ऊका-
रेणोन्मेषात्मकज्ञानशक्तिप्रसरात्मरूपेण अन्त-
विश्वमूर्ध्वाधोरूपतया विभ्रता संवित्स्फारस्य
किंचिद्गुनताभासनेन क्रियाशक्तयासूत्रणात्मना
लिपिक्रमेणापि ऊर्ध्वाधःप्रसृतशक्तिद्रव्यकोटि-
प्रकटनोद्भितशुद्धाशुद्धाशेषविश्वसर्गसंहारा-
त्मसततप्रसरेण

‘पष्टुं च पश्चमं चैव तस्य देवि गुणाः स्मृताः ।’

इति वक्ष्यमाणनीत्या नादभद्रारकशक्तिरूप-
तया गुणभूतेन ऊर्ध्वाधःसंचारितया च चर-
णरूपेण विभेदितः संयोजितः ।

अथ च पराभेदभूमेः किंचिच्चलितोऽनुग्रा-
ह्यानुग्रहाय उच्चार्यमत्ररूपतापादनेन उन्मु-
खीभूतः, विन्दुना अशेषविश्वसामरस्यवेदना-
त्मना, सम्यगिति अभेदापत्त्या युक्तः, वक्ष्यमा-

णव्याप्तिसतत्वा वालेन्दुनादशक्तयो गर्भीकृत-
 निरोधिकानादनादान्तव्यापिनीसमनोन्मना-
 प्रमेयसतत्वस्फारा अन्ते विश्रान्तौ यस्य, स
 एव परमेश्वरः स्वच्छन्दो निष्कलः अनाहत-
 ध्वनिपरमार्थमहामत्रवीर्यरूपोऽपि शिरोरूपा-
 कारकलया षष्ठेन सकारेण च घोरतरशक्तिच-
 क्ररूपेण ब्रह्मविष्णुरुद्रान् ब्रह्मप्रकृतिमाया-
 णडानि जागरस्वभसुषुप्तानि प्रमेयप्रमाणप्रमा-
 तंश्वेति स्वष्टिस्थितिसंहारविलयमात्रं भेदमयं
 जगत् दर्शयति, व्याख्यास्यमानसतत्वतया
 बिन्दादिप्रमेयपरिपाद्या च घोररूपतया भेदा-
 भेदमये श्वरसदाशिवानाश्रितादीन् शक्तयण्ड-
 वर्तिनः तुर्यपदावस्थितान् क्रमात्क्रमं सातिश-
 यान् सर्गस्थितिसंहारशक्त्याक्रान्तानाभास-
 यति, उन्मनाशक्त्या तु अघोररूपशक्तिचक्र-
 परमार्थतयाशेषतुर्यातीतपदारोहितया स्वात्म-
 मयीकुर्वन् सोचयति, इति भगवतो बहुरूपस्य
 पदार्थद्वारेण यावान् स्फारो व्याख्यातः सो-
 ऽस्य भगवतः सर्वं एव अभेदैनैवान्तः स्थितः,
 इत्ययं भगवान् सदा पञ्चविधकृत्यकारी अशे-

षशक्तिचक्रात्मकस्वातच्यशत्यवियुक्तः श्रीस्त-
च्छन्दो निष्कलः इति – निष्कान्ताः अशेषाः
कलाः शक्तयो यस्मात्, कलनारूपात् यश्च नि-
ष्कान्तोऽप्रमेय इत्यर्थः, अथ च अकारोकार-
मकारबिन्दादिकलायोगाच्चतुष्कलशब्दवाच्यो-
ऽपि वस्तुतो निष्कलानाहतध्वनिपरमार्थत्वात्
निष्कलः, यद्वक्ष्यति

‘सगुणः सकलौ ज्ञेयो निर्गुणो निष्कलः शिवः ।’

इत्यलं – मन्त्ररहस्यप्रकटनेन, संप्रदायस्तु मा-
परिच्छेदीति किंचिदुन्मीलितम् । स्मृत इति
भगवता श्रीकण्ठेनेश्वरेण सदाशिवेनापि पारं-
पर्येण स्वस्वरूपः परमेश्वरानुग्रहादेव उपलब्धः
प्रणवः चतुष्कलः ‘सच्छन्दभैरवाय नमः’
इति च प्रयोगः ॥ ६९ ॥

पूर्वपदस्य च माहात्म्यं प्रकटयति

अस्योच्चारणमात्रेण

ये युक्ताः सर्वपातकैः ।

शुद्धस्फटिकसंकाशाः

पदं गच्छन्त्यनामयम् ॥ ७० ॥

७२ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्यटीकोपेतम् ५९

एतत्पूर्वव्याख्यानेनैव गतार्थम् ॥ ७० ॥

अस्यानाहतात्मकस्वरूपस्फाराणि सर्वज्ञ-
तादिरूपाण्यङ्गान्याह

सान्तं दीर्घस्वरैः षड्भि-
भिन्नजातिविभेदितम् ।

हृच्छिरश्च शिखा वर्म
लोचनास्त्रं प्रकल्पयेत् ॥ ७१ ॥

सान्तं – हवर्ण, दीर्घस्वराः षट् – आईउऐ-
औअः, एते च विसर्गमृते विन्दुयुक्ता इत्यर्थात्
जातयः – ‘नमः स्वाहा’ इत्यादिवक्ष्यमाणाः,
षड्ते क्रमेण हृदयादीनां मत्राः ॥ ७१ ॥

प्रयोगे इतिकर्तव्यतामाह
ओंकारो दीपनस्तेषा-
मन्ते जातिं प्रकल्पयेत् ।

नमः स्वाहा तथा वौषट्
हुं वषट् फट् क्रमेण तु ॥ ७२ ॥

तेन ‘ओं हाँ हृदयाय नमः’ इत्यादिक्रमे-
णैषां प्रयोगः ॥ ७२ ॥

अस्य साङ्गस्य न्यासे फलमाह
 एष भैरवराजस्तु
 सर्वकामार्थसाधकः ।

अशेषभोगमोक्षद इत्यर्थः । एवं चाभिदधत्
 श्रीसकलभट्टारकपरमीकरणरूपस्यापि अस्य
 भाजनं जनं प्रति पृथग्नुष्ठानत्वमपि भवति,
 इति सूचयति, अतश्च त्रयोदशे पटले भवि-
 ष्यति, अत्र च वक्रमन्त्राः पूर्वोक्ता एव, इति
 तेषां सकलभट्टारकतदङ्गवत्पदवाच्यत्वाभावात्
 बीजाक्षररूपत्वमेवास्ति, इति निष्कलभट्टार-
 कतदङ्गवत् न पुनर्वक्रमन्तरैर्निष्कलीकरणं
 कृतं – शक्तस्फारत्वादस्य नयस्य ॥

भगवत्या मन्त्रमाह
 हरद्वैम अकारश्च
 डादिरोस्वरसंयुतः ॥ ७३ ॥
 यान्त एकारसंयुक्तः
 षादिर्लान्तविभेदितः ।

लादिस्त्रिस्वरसंभिन्नो

हंसो बिन्दुसमायुतः ॥ ७४ ॥
षष्ठस्वरसमोपेतः

फट्कारान्तविकल्पितः ।
अघोरेश्वरीति विख्याता

स्वच्छन्दोत्सङ्गामिनी ॥ ७५ ॥

हकाररेफावनच्कौ – अकारस्योद्धारणत्वात्,
तेन हश्च रश्च ईश्च मश्च तेन ‘हरईमो’ मिलिताः
एकं बीजम्, अकारः अ, डादिः डकारस्यादिः
घः ओस्वरेण युक्तः घो, यान्तः रेफः एकारेण
युक्तः रे, षादिः शकारः लान्तेन वकारेण
विभेदितः मिश्रितः श्र, लस्यादिः रेफः त्रिस्वरे-
ण इकारेण मिश्रितः रि, हंस इत्यादिना चतु-
ष्कलस्वरूपं योजयन् सकलनिष्कलैक्यस्फार-
सारैषा देवीति प्रथयति, हंसः हकारः अनचू-
बिन्दुसमायुतः षष्ठस्वरेण ऊकारेण समोपेतः
हूं, फट्कारेण अन्ते विशेषेण कल्पितः – नित्य-
मेव कूरजातियुक्तः, अत एव अशेषभेददाहा-
त्मानुग्रहैकप्रवणः अत एव व्याख्यातस्वरूपा-

घोराख्यशक्तिचक्रखामिनी विशेषेण ख्याता—
स्फुरत्तासारतया द्योतमाना, श्रीमतः स्वच्छन्द-
भैरवस्योत्सङ्गामिनी—नित्यावियुता उन्मना-
न्तकोर्ध्वसङ्गप्रसरसारा तत्प्रकाशप्रवणा च,
इत्यर्थः ॥ ७५ ॥

अथ च आकृतिमतो भगवतोऽङ्गगताया
देव्या अङ्गवक्राणि योजयितुमाह
भैरवाङ्गसमोपेता
वक्रपञ्चकसंयुता ।

भैरवशब्देन समनन्तरप्रतिपादितो मुख्यो
निष्कल एवात्र विवक्षितः, तेन निष्कलाङ्गा-
न्येव तदविभेदसाराया देव्याः अङ्गानि ‘वक्र-
पञ्चकसंयुता’ इति सामान्योक्तया सकलनि-
ष्कलमन्त्रैकरूपायाः श्रीदेव्याः पूर्वोक्तबीजक-
लप्यानि सकलनिष्कलभद्रारकवद्विभक्तान्येव
वक्राणि ॥

अथ श्रीसच्छन्दभैरवरशिमपुज्ञात्मनो भैर-
वाष्टकस्य मत्रानाह

७७ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् ६३

हान्तो यादिर्यकारान्तो
रादिः षष्ठकलान्वितः ॥ ७६ ॥
विन्दुनादसमायोगात्
कपालेशः प्रकीर्तिः ।

हस्यान्तः क्षकारः अनच्च क्षु, यस्यादिः म्,
यकारस्यान्तः र्, रस्यादिः य्, तेन 'क्षमूर्य'
इति क्रमेण मिश्रीकृत्य षष्ठकलया उकारेणा-
न्वितः विन्दुनादाभ्यासर्धचन्द्रादेरपि स्वीकारात्
विन्दर्धचन्द्रादिपरिपाद्या, सम्यगिति वक्ष्यमा-
णव्याख्यानुसारम्, आ - समन्तात् परतत्वै-
क्यापत्तिरूपात् योगात्, अयं कपालेश उक्तः -
मत्राणां मत्रदेवतैकात्मत्वात्, एवमन्यत्र ॥

सान्तो विन्दुरधो ह्यमिः
षष्ठयुक्तस्तु कीर्तिः ॥ ७७ ॥
शिखिवाहनसंज्ञस्तु
ज्ञातव्योऽसौ वरानने ।

सान्तः ह्, तस्याधोऽमिः र्, षष्ठः उकारः,
विन्दुनादाद्युपलक्षणपरः ॥ ७७ ॥

संहारः षष्ठसंयुक्तः
षडन्तेन समन्वितः ॥ ७८ ॥
क्रोधराजः समाख्यातः
..... ।

संहारः क्षू, षष्ठेन स्वरेण—ऊकारेण संयुक्तः,
तथा षण्णां वर्गाणां—अकचटतपवर्गाणाम-
न्तेन मकारेण अनुस्वारोच्चारणात्मना युक्तः,
अर्थात् विन्दादियुक्तोऽपि ॥

.....

तथान्यं कथयामि ते ।
जादिः षष्ठस्वरोपेत-
त्रिपदेन समायुतः ॥ ७९ ॥
विन्दुमस्तकसंभिन्नो
विकरालो वरानने ।

जादिः इ, त्रिपदेन इच्छाज्ञानक्रियाव्याप्ति-
सारेण, अन्यत्र त्रिशूलशब्दाभिहितेन—औ-
कारेण समायुक्तः, षष्ठेन च ऊकारेणोपेतः;
औकारानुसरणन्यायेनोच्चारतायुक्तः ॥ ७९ ॥

सान्तः शाद्येन संयुक्तः
 षष्ठस्वरयुतोऽप्यधः ॥ ८० ॥
 चतुर्दशस्वराक्रान्तो
 विन्दुनादान्तभूषितः ।
 मन्मथः कथितो ह्येष
 सुरसिद्धनमस्कृतः ॥ ८१ ॥
 येनेदं तु जितं सर्वं
 जगत्स्थावरजङ्गमम् ।

सान्तः ह्, शकारस्य तालव्यस्य आद्यः व्,
 षष्ठः ऊ, चतुर्दशस्वरः औ, एतदक्षरसंघाता-
 त्मायं मन्त्रः विन्द्रादियुक्तः ॥ ८१ ॥

हररादिसमायुक्तः
 उकाराधः सविन्दुकः ॥ ८२ ॥
 मेघनादेश्वरो ह्येष
 भैरवः संप्रकीर्तितः ।

अकारस्य उच्चारणार्थत्वात् ह-र्, रस्यादिना
 अनच्छेन यकारेण युक्तः सविन्दुकः ॥ ८२ ॥

क्षसान्तर्विन्दुसंयुक्तः
 पञ्चमेन विभेदितः ॥ ८३ ॥
 सोमेश्वरः समाख्यातो
 जन्ममृत्युविनाशनः ।

क्षसयोः—क्षकारसकारयोः, अन्तर्मध्ये ‘हू’
 पञ्चमेन उकारेण विभेदितः—उच्चार्यमन्त्ररूप-
 तामापादितः ॥

क्षादिर्यान्तसमोपेतो
 हान्तेनाधोनियोजितः ॥ ८४ ॥

भान्तो वादिर्लकारान्तो
 रायोऽधो रुद्रयोजितः ।

विन्दुर्धेन्दुसमायुक्तो
 नादशक्तिसमन्वितः ॥ ८५ ॥

विद्याराजः समाख्यातो
 महापातकनाशनः ।

क्षादिः ह्, यस्यान्तः र्, हस्यान्तः क्,
 भस्यान्तः म्, वस्यादिः ल्, लकारस्यान्तः व्,

८७४०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्योतास्वयटीकोपेतम् ६७

स्यादिभूतं बीजं य्, अधो रुद्रः ऊकारः, एव-
मूकारान्ता अष्टौ वर्णाः, गृहीतनादादिव्या-
सिको विन्दुर्नवम इत्ययं – नवात्मा, महापातक-
नाशनः इति पूर्ववत्, एते च नवमे पटले
वक्ष्यमाणतत्त्वतिसद्विसाधकत्वादेवमभिधाना
उक्ताः ॥ ८५ ॥

एवं च

भैरवाष्टकमेतद्वि

परिवारः प्रकीर्तिः ॥ ८६ ॥

संसार्यनुग्रहाय गृहीताकारस्य परभैरवस्य
रश्मिपुञ्जस्थानीयमेतद्भैरवाष्टकं – द्वितीयपटले
प्रदर्शयिष्यमाणध्यानस्वरूपम् ॥ ८६ ॥

जगदधिष्ठातृणां लोकपालानां भगवच्छ-
क्तिरूपकपालेशाद्यधिष्ठितानां तद्वास्त्यैव लोको-
त्तरया पूज्यानां मत्रान् वक्तुमाह

लोकपालांस्तथोद्भूत्य

स्वनामप्रणवादिकान् ।

नमस्कारावसानांश्च

सास्त्रान्संपरिकल्पयेत् ॥ ८७ ॥

खनाम्ना प्रणव आदिर्येषामिति विग्रहः
साम्नानिलयनेन – अस्माणि न पृथगावरणतया
कल्पयेत्, अपि तु ‘ओं इन्द्राय वज्रहस्ताय
नमः’ इत्यादि क्रमेण अग्नियमनिर्ऋतिवरुपावा-
युकुबेरईशानान् शक्तिदण्डखड्पाशध्वजगदा-
त्रिशूलहस्तांश्चतुर्थ्यन्तान् प्रणवादिनमस्कारा-
न्तान् एकावरणतया कल्पयेत्, इति शि-
क्षयति

‘भैरवाष्टकरूपेण ध्यातव्या……………’

इति वक्ष्यमाणत्वादिह लोकपालाष्टकमेव, न
त्वन्यत्रेव तदशकम्, अस्मिन् मत्रपटले इमशा-
नाधिपमन्त्रा भाविनोऽपि नोद्धृताः – तेषां यद्ये-
कविषयत्वात् ‘उद्धृत्य परिकल्पयेत्’ इति वाचो-
युक्तया समनन्तरपटलभाविनो न्यासपूजाविधेः
प्रकारमुपक्षिपन् पाटलिकीं संगतिं दर्शयति
भगवान् ॥ ८७ ॥

‘अध्वानं सकलं निमज्ज्य सुसितां चिन्मूर्तिषुन्मज्ज्य तां

कृत्वा भैरवरूपिणीं तदस्तिलं रूपं वितत्वात्मकम् ।

शक्तित्रैधमयं विलाभ्य परमे सच्छन्दधाम्नि स्फुर-

च्छक्तिप्रथितं तदात्म निखिलं लोकेश्वरान्तं तुमः॥’

८७ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्थटीकोपेतम् ६९

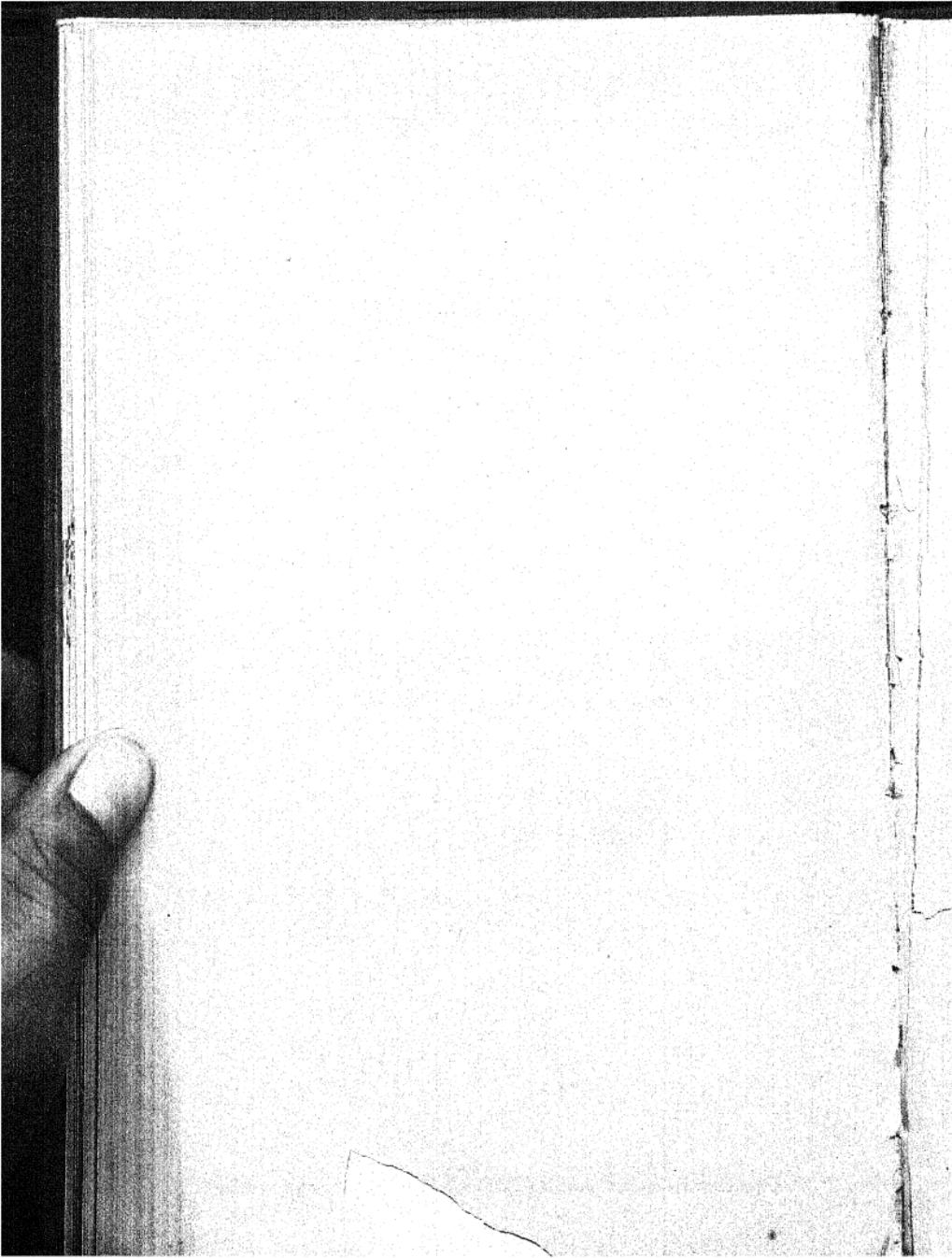
‘गतानुगतिक्प्रोक्तव्याख्याभेदतमोऽपनुत् ।
पराभेदरसोळासी स्वच्छन्दोद्घोत उत्थितः ॥’

—————><————

इति श्रीस्वच्छन्दतच्चे
श्रीमहामाहेश्वराचार्यवर्यश्रीक्षेमराजविरचितोद्घोतास्थ-
व्याख्योपेते मन्त्रोद्धारप्रकाशनं नाम
प्रथमः पटलः ॥ १ ॥

सोऽयं कश्मीरभूपालसंश्रितेन ग्रकाशितः ।
सता मुकुन्दरामेण संस्कृत्यास्तु मुदे सताम् ॥

श्रीसोमशिवार्पणं भूयात् ॥

अथ

श्रीस्वच्छन्दतत्त्वस्य

श्रीमन्महामाहेश्वराचार्यश्रीक्षेमराजद्वृतोद्धोताख्य-
विवरणोपेतस्य ।

(द्वितीयः पटलः)

विगलति भवदौर्गत्यं
मोक्षश्रीः श्रयति हृत्कज्जं कचति ।
प्रसरति परमानन्दो
यत्र तदीशार्चनं जयति ॥

प्रश्नोद्देशक्रमेण प्राप्तावसरं कालस्वरूपं
काम्यवन्नित्यविधौ प्रायेण अनुपयोगात् बहु-
वक्तव्यत्वाच्च अनभिधाय, — यत्रैषां मत्त्राणां
साधकतमत्वं येन च मत्त्राः फलदा भवन्ति
तमर्थसंगत्या प्राप्तप्रतिपादनावकाशम् अर्चा-
जपहोमादिविधिं प्रकाशयितुं द्वितीयपटला-
रम्भः । तत्र ‘नित्यपूर्वं नैमित्तिकम्’ इति नि-
त्यमेव तावद्विधिं प्रदर्शयितुं ‘श्रीभैरव उवाच’

अथार्चनं प्रवक्ष्यामि
यथावदनुपूर्वशः ।

अथेति - मत्त्रप्रकाशानन्तरं, स्नानन्यासा-
वाहनादेः जपहोमादेश्च अर्चनाङ्गभूतत्वादङ्गि-
भूतमर्चनमेव, प्रकर्षेण इति - वैतत्येन व-
क्ष्यामि, यथावदिति - गर्भीकृतव्याप्तिसत-
त्वतया, अनुपूर्वश इति - स्नानशौचादिक्र-
मेण, यत इयमर्चनाक्रिया पाकक्रियावत
अनेकावयवक्रियारम्भपूर्तिः अतः स्नानाद्यव-
यवक्रियाभिधानपुरःसरं तत्प्रतिपादनम्, न
च अकृतशुद्धेः स्नानाधिकारः, इति शौचपुरः-
सरमेव स्नानं दर्शयति

शौचं कृत्वा ततः स्नानं
कर्तव्यं तु मृदम्भसा ॥ १ ॥

शुचिस्थानान्मृद् पूर्वं
गृहीत्वास्त्रेण शोधिताम् ।

प्रक्षाल्य जलतीरं तु
स्थापयेत्तां वरानने ॥ २ ॥

अस्त्रेणेति – ‘स्थूले कर्मणि निष्कलस्य अ-
नधिकारात्’ सकलेन तृणकेशपर्णकाषादि,
अस्त्रमञ्चेण चोद्धरेत् ॥ २ ॥

भागद्वयं ततोऽस्त्रेण
कर्तव्यं तु कृशोदारि ।

तत इति – शोधितायाः मृदः ॥

भागार्धेन कर्टिं चोरू
जड्डे पादौ तथैव च ॥ ३ ॥
क्षालयेत यथान्यायं
त्रिरन्तरितयोगतः ।

भागार्धेनेति – एकभागस्य संबन्धिना अर्धेन
श्रीपूर्वाद्युक्तनीत्या संहारकमेण आदौ पादौ
प्रक्षाल्य जड्डोरुकटि क्षालयेत् इति यथान्याय-
शब्दार्थः, त्रीन्वारांस्त्रिः मध्येभवता हस्तक्षा-
लनेन अन्तरितो यो योगः क्षालनसंबन्धस्ततः
पादौ प्रक्षाल्य हस्तौ क्षालयेत् ततो जड्डे ततो
हस्तौ तत ऊरु ततो हस्तौ ततः कर्टिं
ततोऽपि हस्तौ इति मध्ये त्रिरेव हस्तक्षालनम्

इति 'त्रिरन्तरितयोगतः' शब्दस्यार्थः, उक्तं च
श्रीमृत्युजिति

'पादौ जडे करौ चौरू मृत्खाभिस्तिसमिः क्रमात् ।

त्रिरन्तरितयोगेन सप्तमिः शोधयेत्तुनः ॥'

इति । पुनः पश्चात् सप्तभिर्हस्तौ क्षालये-
दित्यर्थः न तु तिसृभिर्हस्ताविति व्याख्येयं –
द्रव्याभ्यावृत्तौ सुजभावात् । यनु तिसृभिर्मा-
त्राभिर्मृद्धागैरन्तरितो यतो योग इति केन-
चित्पठित्वा व्याख्यातं तदत्यन्तासमन्वित-
त्वादुपेक्ष्यम् ॥ ३ ॥

अवशिष्टं तु भागार्धं

गृहीत्वास्त्राभिमन्त्रितम् ॥ ४ ॥

सप्तवारान्वरारोहे

अर्कदीप्तं तु कारयेत् ।

अवशिष्टमिति – एकस्माद्धागात्, अर्कदीप्त-
मिति – कराभ्यां मृदित्वा, सूर्यस्पृष्टं तददर्शने
प्राणस्पृष्टं वा कृत्वा ॥ ४ ॥

तेनैव

शिरःप्रभृति पादान्त-

मागुण्ड्य स्नानमाचरेत् ॥ ५ ॥

शुद्धतत्वस्त्रष्टिव्याप्यैतत्, तदागुणव्येति –
लिखा ॥ ५ ॥

उत्तीर्णोदकमध्यात्तु
उपस्पृश्य यथाक्रमम् ।
संध्याया वन्दनं कुर्या-
च्छास्त्रदृष्टेन कर्मणा ॥ ६ ॥

उपस्पर्शनमाचमनं, तत्र चान्तः सूक्ष्मदेह-
शुद्ध्यर्थं प्रणवेन त्रिरपां पानं, द्विः स्त्रकिमार्जनं,
चक्षुरादिद्वारस्पर्शनं च इति यथाक्रमशब्दार्थः,
शास्त्रदृष्टेन – वेदादिसिद्धेन ॥ ६ ॥

मलस्त्रानं भवेदेव
विधिस्त्रानं प्रचक्षमहे ।
भागार्धं यत्स्थितं पूर्वं
ततो भागत्रयं कुरु ॥ ७ ॥

वामहस्तस्य पूर्वं च
दक्षिणे चोत्तरे क्रमात् ।
मलस्त्रानं – चित्तदेहाशुद्धिः, भागार्धमिति,

एकस्य भागस्य समस्तस्य उपयुक्तत्वाद्वितीय-
भागः सकलः - मृदपेक्षया त्वर्धम् ॥ ७ ॥

पूर्वभागं ततोऽस्त्रेण

सप्तवारांस्तु मन्त्रयेत् ॥ ८ ॥

दक्षिणस्थं तथा वक्रै-

रभिमन्त्र्य वरानने ।

उत्तरं चाभिमन्त्र्यैवं

देवेनाङ्गयुतेन च ॥ ९ ॥

पूर्वभागं गृहीत्वा तु

दशादिक्षु विनिक्षिपेत् ।

उत्तरेण तु भागेन

जलं चैवाभिमन्त्रयेत् ॥ १० ॥

बाहुमात्रप्रमाणेन

भैरवेशमनुस्मरन् ।

आत्मानं गुण्ठयित्वा तु

दक्षभागेन सुब्रते ॥ ११ ॥

स्नायाद्राजोपचारेण

सुगन्धामलकादिभिः ।

अत्रैव भैरवभट्टारको यथादर्शनं सकलो
निष्कलो वा, एवमेव अङ्गाद्यपि ज्ञेयं, बाहुमा-
त्रप्रमाणेनेति – स्वाभिमुखं शिवतीर्थं हस्तमात्रं
प्रकल्पयेदित्यर्थः, राजोपचारेणेति – गृहस्थानां
सति संभवे सुगन्धामलकाद्यभ्यङ्गस्नानं विहि-
तमेव, न तु नैषिकवश्विष्ठमित्यर्थः ॥ ११ ॥

प्राणायामाभिषेकौ तु

कर्तव्यौ भैरवेण च ॥ १२ ॥

प्राणायामं – कुम्भकवृत्यावस्थानम्, अभि-
षेकः – उन्मज्जनादनन्तरं कलशमुद्रया शिरसि
जलपातः ॥ १२ ॥

उत्तीर्णोदकमध्यात्तु

तद्वासः परिवर्तयेत् ।

उपस्पृश्य कृतन्यासो

मूलमत्रमनुस्मरन् ॥ १३ ॥

तीर्थं संगृह्य देवेशि
आत्मनोऽग्रे निधापयेत् ।

न्यासकरणं संक्षेपेण मत्त्रैकादशिकया,
तीर्थं संगृह्येति – अद्भुशमुद्रया आकृष्य ॥१३॥

तत्रस्यो वन्दयेत्संध्यां
मार्जनादिरनुक्रमात् ॥ १४ ॥

अघमर्षः प्रकर्तव्य
उपस्थानं दिवाकरे ।

जपं कृत्वा निवेद्यैवं
प्रणम्य च वरानने ॥ १५ ॥

मन्त्राणां तर्पणं कृत्वा
देवानामृषिभिः सह ।

सर्वेषां भूतसंघानां
ततस्तीर्थं तु संहरेत् ॥ १६ ॥

मूलमन्त्रमनुस्मृत्य

..... ।

हत्तालुद्वादशान्तविश्रान्तिपरतया मूलम-

१६ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽप्योतास्यटीकोपेतम् ९

ब्रपरामर्शात् संध्यावन्दनमिदं परमेश्वरमच्च-
क्रमेण, पूर्वं तु वैदिकैर्मत्रैः, तच्चापि अनिवृत्त-
ग्राग्जातिवासनैः कार्यम्, इतरैस्तु विधिस्त्राना-
नन्तरमेव शौवैर्मत्रैः, यथोक्तं

‘त्राहीं कुर्यात् वा कुर्याच्छैवीमेव नियोगतः ।’

इति । एवं भस्मस्तानेऽपि द्विः संध्यावन्दनं
योजयं, वामकरविप्रुषां दक्षकरशाखाभिरस्त्रे-
णाधःक्षेपः, वक्राङ्गमत्रैस्तु उपरि, इति मार्ज-
नम्, आदिशब्दान्मत्रसंहिताजसदक्षकरवारि-
णः शिरसि क्षेपः, तच्चैतदनुक्रमात्, अनुक्रमश्च
अघमर्षणादनन्तरं मार्जनादि, तत उपस्थान-
मिति, ईदृशस्तत्राघमर्षो—दक्षिणपाणिस्थं जलं
सितरूपं प्रणवतेजसोदीपितं दक्षनासापुटेनैव
अन्तरनुप्रविष्टं वाञ्छनःकायमलक्षालनात्लष्ण-
रूपं वामनासापुटात् बहिर्निःस्तरं ध्यात्वाधः
क्षिपेत् इति, ईदृशमुपस्थानमिति—परमे-
श्वरशत्त्यात्मसूर्यसंमुखं मत्रसंहितया अञ्ज-
लिक्षेपः, ततो यथाशक्ति जपं कृत्वा हृत्स्थाय
श्रीभगवते पूरकेण निवेद्य शरीरादिप्रह्लीभा-

वोन्ममपरस्वरूपानुप्रवेशरूपं प्रणामं, स्वकल्प-
मत्त्राणां जलेन तर्पणं कृत्वा – ‘देवेभ्यो नमः’
इत्यादिक्रमेण देवर्षिभूतसंधानां तर्पणं कृत्वा,
मूलमत्त्रमनुस्मृत्य, संहारमुद्रया शिवतीर्थं सं-
हरेत् – स्वात्मनि अनुप्रविष्टं ध्यायेत् ॥ १६ ॥

एवं जलस्त्रानमुक्त्वा भस्मस्त्रानं नैषिकस्या-
वद्यकं, गृहस्थस्य कामचाराद्वक्तुमाह

भस्मस्त्रानमतः परम् ।

उच्यते इति शेषः, तत्रान्तरोक्तविधिसाधितम्
अत्त्वाभिमत्त्रितं भस्म कृत्वा, आ काङ्क्षृदयावधि,
आ पादाच्छिरोन्तं हृदन्तं वा संहारक्रमेण
भस्म कृत्वा इति – समुच्छूल्य ॥

मलस्त्रानं प्रकर्तव्यं

भावितेनान्तरात्मना ॥ १७ ॥

प्रसन्नेन चित्तेन ॥ १७ ॥

परिवृत्त्य ततो वासः

संध्यां प्राग्निव वन्दयेत् ।

२० श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽश्वोतास्त्वयटीकोपेतम् ११

जलेनैव ॥

विधिस्नानं ततः कुर्या-

द्वैरवेशमनुस्मरन् ॥ १८ ॥

भैरवव्यासिमात्मनो विभावयन् ॥ १८ ॥

शिरो वक्रं च हृद्यां

पादान्तं च विभागशः ।

भैरवेणाङ्गयुक्तेन

समुच्छूल्यं यथाक्रमम् ॥ १९ ॥

साङ्गेन मूलेन भस्म अभिमन्त्र शुद्धतत्त्व-
स्थृष्ट्यर्थं मूर्धादिपादान्तसुच्छूलयेत् ॥ १९ ॥

ततोऽपि

अभिषेकं प्रकुर्वीत

परं तत्त्वमनुस्मरन् ।

निष्कलवीर्यमाविशन् ॥

संध्याया वन्दनं कुर्या-

यथापूर्वं वरानने ॥ २० ॥

यथापूर्वमिति – जलेनैव अघसर्षणादिकं

कार्यमित्यर्थः, अभिषेको – मूलमत्रेण कलशमु-
द्रया भस्ममुष्टेः शिरसि क्षेपः, एवं भस्मस्तानं
गृहस्थेनापि कामतः कार्य, तत्रान्तरनिर्दिष्ट-
नीत्या त्रिपुण्ड्रकमात्रमेव वा गृहस्थेन का-
र्यम् ॥ २० ॥

एवं स्तानं विधाय अर्चाविधिं कर्तुमुपक्र-
मेत

ततो यागगृहं गत्वा
हस्तौ पादौ च क्षालयेत् ।
रथ्याधूलिलित्सौ पादौ तत्स्पर्शाद्वस्तावपि
क्षालयेत् ॥

शिखां बद्धा शिखां स्मृत्वा
उपस्पृश्य विधानतः ॥ २१ ॥

उपस्पृश्य – आचम्य, विधानतः – एका-
ग्रचित्ततया, शिखां – शिखामत्रं स्मृत्वा, शि-
खां – मध्यशर्किं, बद्धा – अवष्टभ्य ॥ २१ ॥

बाह्यपूजाधिकृतत्वमात्मनि जनयितुं संक्षे-
पेण मत्रैकादशिकास्मरणेन

सकलीकृतदेहस्तु
पुष्पमादाय सुन्नते ।
दिव्यातृभ्यो नमस्कृत्य
द्वारं संप्रोक्ष्य यत्नतः ॥ २२ ॥

शिवास्मभसाखमन्त्रेण
विम्बप्रोच्चाटनं भवेत् ।

शिवास्मभसा इति वदन् – सामान्यार्घपात्रमादौ
बाह्यपूजार्थं कुर्वीतेति सूचयति ॥ २२ ॥

ततः

द्वारशाखोर्ध्वंतो देवं
गणेशं च श्रियं तथा ॥ २३ ॥

संपूज्य गन्धपुष्पाद्यै-
र्धूपादिभिरनुक्रमात् ।
अर्ध्यपाद्योपहारैश्च

.....

‘ओं दिव्यातृभ्यो नमः’ इति कुसुमं क्षि-
स्वा, आयतने यागगृहे बाह्ये वा व्योम्नि

प्रभामण्डलवृषभत्रिशूलसूर्यान् वाह्यपरिवार-
निष्ठोर्ध्वडम्भरे द्वारस्य दक्षिणाद्वामान्तं गणेशं
तथाशब्दसमुच्चितां वागीशीं श्रियं च प्र-
णवादिनमः-शब्दान्तेन मन्त्रेण पूजयेदिति
ऋगः ॥ २३ ॥

.....

ततो द्वारस्य चौत्तरे ॥ २४ ॥
नन्दिगङ्गे समभ्यर्च्य
महाकालं च दक्षिणे ।
कालिन्दीं चैव संपूज्य
यथानुक्रमयोगतः ॥ २५ ॥

कालिन्दीं – यमुनां, दक्षिणस्रोतसः संहा-
रप्राधान्यान्महाकाल-यमुने द्वारस्य दक्षिणे एव
पूज्ये, वामे तु नन्दि-गङ्गे, शाक्तस्फारसारत्वा-
चास्य नयस्य गुप्ते स्वगृहादौ द्वारवामात्प्रभृति
वामकरेण पूजयेदिति गुरवः, एष च द्वारदे-
वताक्रमः श्रीत्रिशिरोमैरवस्रोतसि दृश्यते, के-
वलं तत्र द्वारवामदक्षिणयोर्दिपिङ्ग-महोदरा-

वधिकौ पूज्यावुक्तौ, वामस्नोतोभेदे पुनः स्वष्टि-
प्रधाने द्वारस्य दक्षिणे नन्दि-गङ्गा-मेषास्याः,
वामे तु महाकाल-यमुना-च्छागलास्या इति
क्रमः, सिद्धान्तेषु तु द्वारस्य दक्षिणे नन्दि-गङ्गे
वामे तु महाकाल-यमुने, प्रायश्च सिद्धान्त-
प्रियो लोकः सिद्धान्तक्रममाश्रितः, इतीह
लोकोन्नरे भैरवस्नोतसि भगवदुक्त एव क्रमः
आश्रयितव्यो न त्वन्यथा ऋमितव्यम्, अतो
ये सिद्धान्तदर्शनभ्रान्ता भगवदुक्तं पूर्वपश्चि-
मद्वारापेक्षया विपर्यासयन्ति ते विपर्यस्ता
एव ॥ २५ ॥

ततः

भैरवास्त्रं समुच्चार्य
पुष्पं संगृह्य भावितः ।
सप्ताभिमन्त्रितं कृत्वा
ज्वलदभिशिखाकुलम् ॥ २६ ॥
नाराचास्त्रप्रयोगेण
प्रविशेद्वहमध्यतः ।

अत्रादौ देहल्यर्चा कुर्यात्, भैरवास्त्रमति-
दीसं निष्कलास्त्रमेव, ज्वलदित्यादि ध्यानं,
नाराचास्त्रप्रयोगस्तर्जनीमध्यमाङ्गुष्ठप्रेरणात्,
यहमध्यत इति - प्रक्षिपन्निति शेषः ॥ २६ ॥

निवारितं तेन सर्वं
विम्बजालमनन्तकम् ॥ २७ ॥

भावयेदिति शेषः ॥ २७ ॥

ततो रक्षार्थमस्त्रं च
दशदिक्षु विनिक्षिपेत् ।

विज्ञानां प्रवेशावकाशनाशाय ॥

अथ

मध्ये संपूज्य ब्रह्माणं
गन्धैः पुष्पैरनुक्रमात् ॥ २८ ॥

दक्षिणायां ततो मूर्तौ
प्रणवासनसंस्थितः ।

उपविश्यासनं बद्धा
स्वभ्यस्तं वै पुरःस्थितम् ॥ २९ ॥

‘ब्रह्माणं’ वास्त्वधिष्ठातारं । ‘दक्षिणायाम्’
इति दक्षिणस्तोतोऽनुष्टानप्रवृत्तौ, समस्तभेदस्तो-
षकाघोरवक्त्रसंमुखत्वस्यानुरूप्यात्; मत्त्रोद्धार-
प्रारम्भे त्वनुष्टानस्याप्रवृत्तेः ‘प्राञ्छुखोदञ्छुखो
वा’ इत्युक्तम् । ‘प्रणवासने’ वर्णितव्याप्तिके
सम्यग्भैरवाभेदाभिमाने स्थितः ॥ २९ ॥

करन्यासमाह

गन्धदिग्धौ करौ कृत्वा
अस्त्रेण परिशोधयेत् ।
कवचेनावगुणठैतो
ष्टावयेदमृतेन तु ॥ ३० ॥

परां शक्तिं तु संक्षोभ्य

गन्धेन कुलकादिना, दिग्धौ लितौ, ‘परि-
शोधयेत्’ क्रियाशक्तिवं प्रापयेत् । परां द्वाद-
शान्तस्थ्यशिवचन्द्रचन्द्रिकारूपां शक्तिं संक्षो-
भ्यानङ्गधेनवीयुक्त्या प्रसरोन्मुखीं कृत्वा,
‘अमृतेन’ परानन्दरसेन ‘ष्टावयेत्’ आच्छुरयेत् ।

१ क० पु० अलक्षकादिनेति पाठः ।

पश्चात् तथारूपतारक्षार्थं कवचमब्रेणावगु-
णव्य ॥ ३० ॥

ततोऽनन्तं प्रकल्पयेत् ।

करशुद्धिविधाने तत्त्वमब्रेण्यास उचित एव
कार्यः । तेनोपबाहुदण्डाग्रग्रन्थिप्रान्तवर्तीवि-
द्यापदोर्ध्वावस्थितानाश्रितप्रेतान्तमनन्तासनं
प्राङ्गिर्णीतितत्त्वं प्रणवेन कल्पयेत् ॥

मूर्तिं न्यस्यानुवक्त्राणि

स्वच्छन्दं परिकल्पयेत् ॥ ३१ ॥

मूर्तिब्रह्मकवाटकलावक्रन्यासादि प्रागेव
निर्णीतम् । अतो यत्र यत्रायाति तत्र तत्र
प्रथमपटलनिर्णीतव्यासिरनुसर्तव्या । ‘सच्छ-
न्दम्’ इति सकलम् ॥ ३१ ॥

अनन्तरम्

**अङ्गुष्ठादिकनिष्ठान्तं
विन्यसेदङ्गपञ्चकम् ।**

उभयोरपि करयोः पद्ममुद्रामाविष्टयोः ।
‘अखं नखेषु’ इति गुरवः ॥

ततः

भैरवानपि संकल्प्य

परं तत्त्वमनुसरेत् ॥ ३२ ॥

‘भैरवान्’ कपालीशादीनष्टौ वामतर्जनीतो
टटणतर्जन्यन्तं ‘परं तत्त्वं’ निष्कलनाथं साङ्घं
सत्त्वीकम्, अर्थात् स्फारिताङ्गुष्ठयोः ‘अनुसरेत्’
क्षिश्वानुगामित्वेनानुसंदध्यात् । यद्यपि करयोः
पिपण्डावयवत्वात् भाविषिण्डन्यासेनैव न्यासः
संपद्यते, तथापि सर्वकर्मप्रवृत्तिप्रथमाङ्गुरक-
ल्पयोर्भेगवत्क्रियाशक्तिमयत्वप्रत्यभिज्ञानाय त-
योर्देहन्यासात्पूर्वं सर्वागमेषु न्यास उच्यमान
उपपन्न एव । शिवहस्तस्त्वन्याद्वगेव विशिष्ट-
विधिविषयः ॥ ३२ ॥

एवं करन्यासमुक्त्वा देहन्यासे इतिकर्त-
व्यतामाह

प्राणायामत्रयं कार्यं

देहसंशुद्धिकारणम् ।

इह चैतन्यविश्लेषपूर्विकां देहदाहोत्साव-
नाप्यायनादिमयीं शुद्धिमाधाय भैरवात्मता-
पत्तिः कार्या । चैतन्यस्य च
‘प्राक्संवित्तिरोपणे परिणता ।’

इति नीत्या प्राणेनैव विशोधनं कार्यम् । न
चाशुद्धेन तेन तत्कर्तुं शब्दयम्,—इति प्रथमं
तच्छुद्धिः । देहस्याशुद्धस्य पुर्यष्टकरूपस्य
संशुद्धिकारणम् ॥

तत्प्रदर्शयन्त्वैतन्यविश्लेषं वक्तुमाह
अशुद्धः स्वमरुद्रेच्यः

शुद्धेनापूरयेत्तनुम् ॥ ३३ ॥
कुम्भकं रेचकं कृत्वा
व्योम्यात्मानं निधापयेत् ।

‘अशुद्ध’ इति बहिःप्रसैरे हेवाकचाच्छल्य-
प्रावल्योल्लासितविकल्पतया जीवस्य पाशत्वेन
स्थितः । ‘रेच्य’ इति स्वरसवाहप्रशमनेन भोग-
द्वादशान्ते निवेदयः । ‘शुद्धेन’ इति द्वादशान्त-
विश्रान्तिलब्धशाक्तबलेन, आ समन्तात् स्वर-

१ ख० पु० प्रणवेनेति पाठः ।

२ ग० पु० प्रसरहेवाकेति पाठः ।

सवाहनिरोधेन 'पूरयेत्' तच्छाक्तस्पर्शेनाच्छुर-
येत् । आपूर्यैवं कंचित्कालं प्रवेशनिरोधेन
बललाभाय हृदयान्मूलपीठान्तं पूर्णकुम्भव-
दचलस्थित्या स्थापयेत् । ततः कुम्भकप्रक-
र्षलब्धशाक्तवलेन तेन वक्ष्यमाणदिव्यकरणा-
नुसरणयुक्त्योर्ध्वरेचकं कृत्वा प्राणाश्रय-
मात्मानं 'व्योम्नि' मुण्डान्ते विश्रामयेत् । एष
च त्रिणवोच्चारसगर्भः प्राणायामः कार्यः । अत्र
च रेचनादौ व्योमविश्रान्त्यन्ते पञ्चके धार-
णापञ्चकं मनसा सूक्ष्मभुजयानुसंधायावि-
कल्पविश्रान्त्या मनोहङ्कारबुद्धीः परतत्वे वि-
लाप्य विश्राम्येत् । एवं सूक्ष्मशरीरशुद्धिर्भव-
ति, — इति गुरवः ॥ ३३ ॥

किंरूपमात्मानमित्याह

खद्योतकनिभं सूक्ष्मं

करणैस्तु विवर्जितम् ॥ ३४ ॥

कार्येणैव विहीनं च

मायाप्रध्वस्तगोचरम् ।

'खद्योतकनिभं' प्रकाशमात्रतत्वं, 'सूक्ष्मम्'

१ क० ख० पु० अविचलिततयेति पाठः ।

अवेद्यं, 'करणैः' त्रयोदशभिरिन्द्रियैः 'कायेण' स्थूलसूक्ष्मात्मना दशविधेन, प्रध्वस्तो 'मायागोचरः' कालनियत्यादिर्यस्य, — इति अयत्ययः पूर्वनिपातस्य ॥ ३४ ॥

एवं शुद्धतामापादितोऽपि

शिवीकार्यस्तथात्मैव

यथा भवति तच्छृणु ॥ ३५ ॥

'शिवो भूत्वा शिवं यजेत् ।'

इति न्यायात् । 'शृणु' अन्तः परामृश ॥ ३५ ॥

परं भावं तु संगृह्य

'अहंमेव परो हंसः शिवः परमकारणम् ।'

इत्यादौ वक्ष्यमाणं परं स्वभावं सम्यगिति

अविकल्पावष्टम्भेन, एहीत्वा स्वीकृत्य ॥

अत एव सृष्टिसंहारकारिपरमेशस्वरूपसमावेशात्

ततः शोष्या तनुः प्रिये ।

सूक्ष्मायाः शुद्धत्वात् स्थूला ॥

१ ख० पु० शुद्धत्वामिति पाठः ।

२ ख० पु० अयमेवेति पाठः ।

३ क० ख० पु० स्वीकार्येति पाठः ।

कथम्

संहारेण यभिन्नेन

रुद्रबीजयुतेन च ॥ ३६ ॥

संहारः क्षू ईशानस्फाररूपो यभिन्नो य
इत्यनेन युक्तः, रुद्रबीजम् ऊकारः, विन्दुरत्रा-
क्षिंसः । एवमन्यत्र । अत्र देहे पार्थिवीं
धारणां कृत्वा तच्छोषणे वायवीं धारणा
स्मर्तव्या । तनोः शोषोऽहन्ताभिमानरस-
तनूभावः ॥ ३६ ॥

तेनैव दहनं कार्य-

मूर्ध्वाधोऽग्नियुतेन च ।

तेनैवेदानीं निर्णीततत्वेन संहारेण, ऊ-
र्ध्वाधोऽग्निना रेफेण युक्तेन तेन रुक्षेरुक्षे
ऊँ इति पिण्डीकृतबीजाक्षरेणाग्नेच्या धारणया
कालाग्निना आ पादान्मुण्डान्तं दहनम्,—इति
अहन्ताभिमानपाशस्य श्लोषणं कार्यम् ॥

अधो विष्णुसमायुक्तो

वायुवर्णः सविन्दुकः ॥ ३७ ॥

उत्पूयनकरो ह्येष

विष्णुरुकारः, वायुवर्णो य्, उत्पूयनमुत्त्व-
वनं पुष्टस्यापि देहाभिमानस्य संस्कारशेषस्य
वायव्या धारणयैव निर्धूननम् ॥ ३७ ॥

प्लावने वारुणः स्मृतः ।
विन्दुमस्तकसंभिन्नः

वारुणो वकारः सविन्दुको वारुणधारणया
ऊर्ध्वद्वादशान्तादधोमुखं प्रवृत्तैः पूर्णचन्द्रा-
कारविन्दुप्रसरत्सितप्रकाशवारिपूरैरशेषप्लावकः
स्मृतः; स प्लावने भाविशुद्धसर्गभित्तिविरचने
प्रभवतीत्यर्थः । सर्वाणि चैतानि वीजानि पर-
स्वस्वभावप्रभावप्रभाश्रूतानि विचिन्त्यानि ।
अत्र च विषस्येव मारकत्वं मत्रयुक्त्या देहस्या-
हमभिमानात्मकपाशरूपत्वं दद्यते, प्रतिदिनं
तदभ्यासप्रकर्षेण च शिवाहन्तोजृभ्यते, न
तु साक्षादेहो दद्यते प्रत्यक्षबाधात् । अत
एवानादिदेहाहङ्कारस्यापसार्थत्वात् प्रत्यहं शु-

१ क० पु० प्रवृत्तेरिति पाठः ।

२ क० ख० संप्लावन इति पाठः ।

३९ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्यटीकोपेतम् २५

च्छात्मस्थितिग्रहणतदानयनामृतप्लावनभैरवता-
पादनादि क्रियमाणं युक्तमेव ॥

एवमशुद्धदेहसंहारयुक्तिमुक्त्वा शुद्धदेह-
स्थृष्टि वक्तुमाह

शक्तिन्यासस्ततो भवेत् ॥३८॥

ततो देहदाहाद्यनन्तरं विश्वैचित्रं वि-
श्रल्याः पारमेश्वर्या मनोन्मनिकायाः शक्तेर्भा-
विमत्रमयशुद्धदेहनिर्माणभित्तिभूताया न्यासो
भवेत् ॥ ३८ ॥

तदनु

आनयेत्तं यथानीतं

प्लावयेदमृतेन तु ।

यथेति मध्यमार्गोऽर्धवरेचकेण नीतं ‘तम्’
आत्मानमूर्धवरेचकेणैव ‘आनयेत्’ शक्तिदेहस्य
मध्यं हृदयं कल्पनया प्रापयेत्, ‘अमृतेन’
परभावसमावेशावष्टम्भरसेन ‘प्लावयेत्’ भैर-
वाभेदपरामर्शमयं कुर्यादित्यर्थः । यथामृत-

१ ख० पु० पारमेश्वर्या इच्छात्मन इति पाठः ।

२ ख० पु० ऊर्ध्वपूरकेणैति पाठः ।

श्रासौ पूर्वं हृत्पादावस्थितोऽभूत् तथा भूतमेव
नीतं तमानयेत् ॥

कीदृशं च

मलप्रध्वस्तचैतन्यं

कलाविद्यासमाश्रितम् ॥ ३९ ॥

रागेण रञ्जितात्मानं

कालेन कलितं तथा ।

नियत्या यमितं भूयः

पुंभावेनोपबृंहितम् ॥ ४० ॥

प्रधानाशयसंपन्नं

गुणत्रयसमन्वितम् ।

बुद्धितत्त्वसमासीन-

महङ्कारसमावृतम् ॥ ४१ ॥

मनसा बुद्धिकमङ्खि-

स्तन्मात्रैः स्थूलभूतकैः ।

युक्तमिति शेषः । नयनानयनपात्रत्वादेव

संकोचाभासरूपेण ‘मलेन प्रध्वस्त’ गुणीभूतं

४३ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽप्यटीकोपतम् २७

‘चैतन्यं’ यस्य, अत एव किंचित्कर्तृत्वज्ञातं-
त्वरूपाभ्यां ‘कलाविद्याभ्यां समाश्रितम्’ ।
एवमन्यत् । अन्येषां च कलादीनां स्वरूप-
मुत्तरत्र स्वावसरे निर्णेष्यामः ॥ ४१ ॥

यदेतन्मायादिक्षित्यन्तं तत्त्वजातं

प्रणवेन तु सर्वं त-

च्छरीरोत्पत्तिकारणम् ॥ ४२ ॥

न्यसेत्कर्मेण देवेशि

त्रिंशदेकं च संख्यया ।

‘शरीरोत्पत्तेः कारणं’ मायादिक्षित्यन्तं
तत्त्वानि एकत्रिंशतं ‘प्रणवेन’ श्रीमन्निष्ठकलं-
तुल्यव्याप्तिकेन शुच्छदेहोत्पत्त्यर्थं ‘न्यसेत्’ ।
प्रणवन्यासाचैतानि प्रागदशातोऽन्यादृश्येव ।
तथाहि—अस्यातिरूपा माया भेदप्रागलभ्या-
विमोहिनी अस्य, कला पूजाध्यानादिकिंचि-
त्कर्तृत्वोन्मीलिका, विद्या तात्त्विकविवेकप्रदा,
रागो भक्त्यभिष्वङ्गप्रदः, कालः उपदेशादि-
विषयकलनाप्रदः, नियतिः भगवदाराधनादौ

१ ख० पु० निष्कलभद्राक इति पाठः ।

नियामिका, पुंभावः ‘अहं शिव एव’ इति
प्रथाप्ररोहकः । एवमन्यत् ॥ ४२ ॥

अस्यास्तत्त्वैकत्रिंशतो मध्यात्

षट्तत्त्वी त्वात्मसंबद्धा

ज्ञातव्यात्र वरानने ॥ ४३ ॥

मायादिनियत्यन्ता कञ्चुकरूपा ‘षट्तत्त्वी’
‘आत्मनः’ पुस्तत्वस्य तण्डुलकञ्चुकवत् स-
स्थगालक्ष्य पृथक्तया बद्धा ज्ञातव्या न
त्वस्यामात्माभेदो ग्राहाः । एवमात्मनः परो
देहः ॥ ४३ ॥

स्थूलसूक्ष्मौ युगपदाह

प्रधानावनिपर्यन्तं

शरीरं च विनिर्मितम् ।

ज्ञातव्यमिति लिङ्गविपरिणामात् । ‘विनि-
र्मितं’ कुञ्चिमं न तु तात्त्विकमित्यर्थः ॥

अत्र च

चतुर्विंशतितत्त्वानि

चैतन्यरहितानि तु ॥ ४४ ॥

द्रष्टव्यानि वरारोहे

‘द्रष्टव्यानि’ वेद्यतयैव निश्चेयानि ॥ ४४ ॥

यद्येतान्यचेतनानि कथमेतानि दृश्यन्ते ?

इत्याह

पुरुषाधिष्ठितानि तु ।

सचेतनानि सर्वाणि

ज्ञातव्यानि सदैव हि ॥ ४५ ॥

अधिष्ठिता कैलोद्गलितखकर्तृताच्छुरणं,
‘ज्ञातव्यानि’ अहन्तापहस्तनेन वेद्यरूपाणि
बोद्धव्यानि, बुद्धेरपि वृत्तिद्वारेण वेद्यत्वात् ।
वेद्यत्वादेवैतानि तण्डुलतुषवद्विरङ्गानि ।
षट्कृत्त्वी तु आत्मनोऽन्तरङ्गप्रधानस्य संवेद्य-
यैपरत्वमिति(?) ॥ ४५ ॥

तेन सह

पञ्चविंशकमेतत्त्वा

प्राकृतं समुदाहतम् ।

प्रकृतिरेव प्राकृतं, प्रकृतेरायातं च ‘प्रा-

१ क० पु० कालोद्विलितेति पाठः ।

२ ख० घ० पु० यर्वत्तमिति पाठः ।

कुतं' गुणादिक्षित्यन्तमेव । 'ओं शुद्धदेहाय
नमः' इति मन्त्रेण युगपत्थदृतत्त्वीरूपं परं,
तन्मात्रान्तःकरणरूपं सूक्ष्मं, पृथिव्यादिरूपं
च स्थूलं परामृतस्त्रावितस्यात्मनो देहं न्यसेत् ॥

तामेव शुद्धरूपतां स्फुटयितुमाह

ततो मूर्तिं न्यसेदेवि

मूलमन्त्रसुलक्षितम् ॥ ४६ ॥

सकलं भैरवं न्यस्य

द्वात्रिंशार्णं सुलोचने ।

मुखानि कल्पयेत्पश्चा-

न्मूर्धादिचरणावधि ॥ ४७ ॥

वक्त्राणि कल्पयेत्पश्चा-

दूर्धर्वं पूर्वं च दक्षिणम् ।

उत्तरं पश्चिमं चैव

यथावत्प्रविभागशः ॥ ४८ ॥

कलाभेदं यथापूर्वं

शोध्याध्यानं प्रकल्पयेत् ।

नवतत्त्वं त्रितत्त्वं च
 विद्याङ्गा लोचनत्रयम् ॥ ४९ ॥
 वर्गातीतेन क्षुरिका-
 मूर्ध्वधोऽग्निप्रदीपिताम् ।
 षोडशान्तर्हता सा तु
 रक्षिका विघ्ननाशिका ॥ ५० ॥
 नवकं कल्पयेत्पूर्वे^१
 मूर्ध्वि वक्रे च कण्ठके ।
 हृदये नाभिदेशो च
 गुह्य ऊर्वोश्च जानुतः ॥ ५१ ॥
 पादान्तं चैव विन्यस्य
 स्वध्यानगुणसंयुतम् ।
 क्रियाङ्गाने तथेच्छा च
 दक्षे वामे च मध्यतः ॥ ५२ ॥
 विद्याराजः स्मृतो ह्येष
 भैरवो मन्त्रनायकः ।

सर्वमेतत्प्रथमपटल एव यथा निर्णीत-
सतत्वं तथेहोत्तरत्रापि चानुसंधेयं, विषममति-
रिक्तं च व्याक्रियते । मुखानीति क्षादीनि,
मूर्धादीति दण्डभङ्गा सहायमेव क्रमो युक्तो
भैरवन्यासान्तं स्वष्टिक्रमस्य स्थितत्वादित्यु-
क्तत्वात्; अतो न नैषिकाभिप्रायेणान्यथा
व्याख्येयम् । ‘यथावत्प्रविभागशः’ इति
कवाटवक्रभङ्गभ्याम् । ‘शोध्याध्वानम्’ इति
सकलन्यासान्ते कलायेकतममध्वानं भावियु-
क्त्या गर्भाङ्गतेराध्वपञ्चकन्यासादिवशेन शो-
धनीयं दीक्षायामेव कल्पयेत् । यद्वक्ष्यति

‘दीक्षाकाले तु देवेशि शोध्याध्वानं प्रकल्पयेत् ।’
इति । ‘विद्याङ्गा’ इति शसोऽत्र आ-आदेशः,
विद्याङ्गानीत्यर्थः । धुरिकामत्रः कव्यां न्यस्यः,
स पूर्वमनुकृतत्वादिहोक्तः । ‘वर्गतीतः’ क्ष्,
‘अग्निः’ र, ‘षोडशान्तः’ षोडशस्वराणामन्तः
अः, ‘नवकम्’ इति श्रीखच्छन्देशकपालीशा-
द्यष्टकोपेतम् । अस्य ‘मूर्भिः’ इत्यादिना निर्देशः ।
खस्या[ध्या]नादि समनन्तरं भविष्यति ।
क्रियेत्यादि पाठक्रमादर्थक्रमस्य बलीयस्त्वात्

५३ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽहोतास्यटीकोपेतम् ३३

‘ज्येष्ठाज्ञाने तथा दक्षे क्रिया वामा तथोत्तरे ।’

इति भाविग्रन्थेनैकार्थत्वात् प्राधान्याच्च द-
क्षिणे ज्ञानशक्तेवामे क्रियाशक्तेन्यासः ॥ ५२ ॥

परन्यासमाह

निष्कलं तु तथावाह्य

अङ्गान्येवं यथाक्रमम् ॥ ५३ ॥

न्यसेदित्येव । आ समन्तात् द्वादशान्ता-
द्वाहयित्वा अवतार्येत्यर्थः । एवमित्यावाह्य,
अङ्गानि च सर्वज्ञत्वादिगुणषङ्करूपाणीति पू-
र्वमेवोक्तम् । तेनात्राङ्गेत्राणरूपाण्यङ्गानीति
तत्रान्तरयोजनमसत् । अङ्गन्यासावसरे मु-
द्राषङ्कवन्धः कार्यः, — इति गुरवः । तत्र हृदि
निलीनाङ्गुष्ठा मुष्टिः, सैवोच्छ्रुताङ्गुष्ठा शिर-
सि, उच्छ्रुततर्जनीका शिखायां, परस्परान्त-
रिताङ्गुलि पाणिद्रव्यं कवचे, मध्यमातर्जन्य-
नामिकाभिर्नेत्रत्रयस्पर्शो नेत्रे, तर्जन्यङ्गुष्ठच्छो-
टिकादर्शनमस्त्रे ॥ ५३ ॥

१ ख० पु० अङ्गति पदं नात्ति ।

आवाहनानन्तरम्
 गन्धैर्धूपैस्तथा पुष्टे-
 विविधैर्भक्ष्यभोजनैः ।
 पूजयेद्वदेवेशं
 मनसैव प्रकलिपतैः ॥ ५४ ॥

एवं च

आत्मानं भैरवं ध्यात्वा
 ततो हृद्यागमाचरेत् ।

पुर्यष्टकशरीरमपि भैरवीकर्तुमयं प्रकम
 आरब्धः ॥ ५४ ॥

तत्र याज्यस्य भैरवरूपस्यात्मन आसन-
 न्यासं तावद्वितल्य निरूपयति
 नाभौ कन्दं समारोप्य
 नालं तु द्वादशाङ्गुलम् ॥ ५५ ॥
 हृदन्तं कल्पयेद्याव-
 तत्र पद्मं विचिन्तयेत् ।

अष्टपत्रं महादीपं

केसरांलं सकर्णिकम् ॥ ५६ ॥

‘कन्दं’ पञ्चोत्पत्तिमूलं ‘समारोप्य’ परि-
कल्प्य, मत्तगन्धपीडनयुक्त्या च कन्दं ‘नाभौ’
नाभिविषये समारोप्य उह्लास्य ‘नालं’ प्राण-
शक्तिरूपं नाभिहृदयान्तरालस्य द्वादशाङ्गुल-
त्वात् द्वादशाङ्गुलमित्युक्तम् ॥ ५५ ॥

अत्र व्याप्तिमाह

कन्दं शक्तिमयं तत्र

नाले वै कण्टकास्तु ये ।

भुवनानि च तान्येव

रुद्राणां वरवर्णिनि ॥ ५७ ॥

मायात्मको भवेद्रन्थि-

रशुद्धाध्वव्यवस्थितः ।

विद्यापद्मं महादीपं

कर्णिकाबीजराजितम् ॥ ५८ ॥

पुष्कराणि च देवेशि
 तत्र विद्येश्वराः स्मृताः ।
 एवं ध्यात्वा महापद्मं
 सर्वदेवमयं शुभम् ॥ ५९ ॥

कल्पयेदित्यनुवर्तते । शक्तिरिच्छात्मा पार-
 मेश्वरी आधारभूता यस्यां विश्वमिदमाधि-
 यते सा 'व्योमाकाराम्' इति वक्ष्यमाणत्वात्
 गर्भीकृतधरादितत्वचतुष्टया । यथोक्तं श्रीपू-
 र्वशास्त्रे

'आदावाधारशक्तिं तु नाभ्यधश्वतुरङ्गुलाम् ।
 धरां सुरोदं पोतं च कन्दश्वेति चतुष्टयम् ॥'

इति । तत्र असत्त्वव्यास्था सुरार्णवं, तेजो-
 व्यास्था ख्यातं [पोतं], प्राणप्रसूतिहेतुं व्यूहा-
 त्मकं वायुव्यास्था कन्दमिलेवंव्यक्तिका शक्तिः
 प्रकृतं रूपं यस्य तत्सारमित्यर्थः । अत एव
 अङ्गरनालरूपाशेषाध्वव्यक्तेः 'तत्र' गन्धत-
 न्मात्रादिकलातत्वान्तनालव्यासिः । रुद्राणा-
 मिति तत्तत्त्वाधिष्ठातृणाम् । महादीपमिति

६१ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घौतास्यटीकोपेतम् ३७

शुद्धाध्वर्त्यशेषमन्त्रतेजोमयत्वात् । ‘पुष्कराणि’
बीजानि । ‘विद्ये श्वराः’ अनन्तभद्वारकाद्याः
शिखण्ड्यन्ताः । एवं कन्दनालग्निथिदलकर्णि-
काबीजरूपं षडुत्थमासनं प्रसिद्धम् ॥ ५९ ॥

आसनन्यासे क्रममाह

शक्तिन्यासो भवेत्पूर्वं
कन्दं तु तदनन्तरम् ।

अङ्गुरं नालविन्यास-
मनन्तं परिकल्पयेत् ॥ ६० ॥

तेजोमयं महाशुभ्रं
स्फुरत्किरणभास्वरम् ।

विश्रोल्लेखभित्तिभूतामिच्छाशक्तिमाविद्य
तदवष्टमरूपं कन्दमाक्रम्य तदुन्मेषतत्प्रसर-
रूपाङ्गुरनालात्मकमशेषं मायान्तमध्वानमासू-
क्ष्य तदुपरि ‘अनन्तं’ विद्येशं तेजोमयं सर-
णमात्रेण कल्पयेदित्यर्थः ॥ ६० ॥

नालं विन्यस्य यदुक्तं ‘अनन्तं परिकल्प-

येत् इति तन्मध्ये अन्थिस्थाने सिंहासनं
तदुपरि च पद्मं क्रमेण कल्पयितुमाह

धर्मं ज्ञानं च वैराग्य-
मैश्वर्यं च क्रमावृयसेत् ॥ ६१ ॥

एते च

सितरक्तपीतकृष्णा
आज्ञेयादीशदिग्गताः ।
पादकाः सिंहरूपास्ते
त्रिनेत्रा भीमविक्रमाः ॥ ६२ ॥

पादका इति एतद्वासनानुविद्धा हि सं-
सरन्ति संसारे, — इत्यशेषसंसारिणः अज्ञाताः
पादाः पादकाः, एते ‘सिंहरूपा’ इति परा-
क्रममहिन्ना, अशेषविश्वाक्रमणात् । ईश्वरश-
क्त्यधिष्ठाने एवैतदेषां घटते, न तु सांख्यनये
जडबुद्धिर्मरुपतायाम्,— इतीश्वरशक्त्यधिष्ठा-
नादेते त्रिनेत्राः, घोरसंसारघातहेतुत्वाच्च भी-
मविक्रमाः ॥ ६२ ॥

एते च सुमुक्षुणा
शिवशक्तिमया मन्त्रा
न्यस्तव्या वीरवन्दिते ।

वस्तुतः परमेश्वरशक्तिमया एव, तथा त्व-
परिज्ञाता अधरपदसंचारिणः । यदा तु तथा
प्रत्यभिज्ञायन्ते तदा मननत्राणधर्मकाः प्रत्य-
भिज्ञातुः शिवस्य इच्छया मन्त्ररूपतां प्रकट-
यन्तः शुद्धप्रसरणिसंसारिणो भवन्ति भक्ति-
भाज इति परमार्थः, न त्वन्यथैषां मन्त्ररू-
पता काचित् अनुद्वाववव्यवस्थितेः ॥

सिंहासनेऽवयवान्तराण्याह
अधर्मज्ञानावैराग्य-
मनैश्वर्यं च प्रागिदशः ॥ ६३ ॥

उत्तरान्तं निवेश्यं तु

एते हि

गात्रकाः सितवर्णकाः ।

सिंहासनपट्टिकारूपाः । प्रायश्च सर्वेऽत्या-
तिमयमायाच्छादितत्वादधर्मादिमयाः, अत

एव धर्मादीन्प्रति स्पृहयालबः,— इत्यधर्माद्य
एषां मायापदे अज्ञातानि गात्रकाणि ॥ ६३ ॥

अत्रैव

संधानकीलकाश्चैव

अतसीपुष्पसंनिभाः ॥ ६४ ॥

वेदा युगाश्च ते चैव

ज्ञातव्याः क्रमशः प्रिये ।

आश्रेष्यादिक्रमेण प्रतिकोणं पादकेन सह
गात्रकद्वयस्य बन्धनार्थं कीलकद्वयमिति । क्रहगा-
दयो वेदाः, कृतादयश्च युगास्तत्तज्ज्ञोगवासनाः
पुष्णन्तः संसारबन्धनहेतवो विचित्रशङ्काश-
ङ्करूपाः संधानकीलका इत्युक्ताः । बन्धकत्वा-
देव च कृष्णवर्णा ज्ञातव्याः पूर्वोक्तपारमेश्व-
रशक्तिरूपतया यथाज्ञाता बन्धका भवन्ति ।
ननु एते बुद्धिधर्माः कथमियतीं भूमिं प्राप्ताः ?
उच्यते—सर्वेषां बुद्ध्यादिधर्माणां मायोत्पत्तिभूः,
बुद्ध्यादयस्तु विभवस्थानम्, उच्छेयास्तु मू-
लभूमित उच्छिन्ना न पुनः प्ररोहन्तीत्युत्प-
त्तिपदादुच्छेत्तुमेतानीद्वक्त्रमो दर्शितः ॥ ६४ ॥

६६४०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽप्योतास्त्यटीकोपेतम् ११

अत एव सत्त्वरजस्तमांसि मूलत एवो-
च्छेतुं सिंहासनोपरि गुणमयमेव मायामसू-
रकं न्यसितुंभाह

अधश्छादनमूर्ध्वं च
रक्तं शुद्धं विचिन्तयेत् ॥ ६५ ॥
मध्ये तमो विजानीया-
दुणास्त्वेते व्यवस्थिताः ।

अर्धं शुद्धविद्यानिकटवर्तित्वात् सितं
सत्त्वरूपम् । अधस्तु संसरणानुगुणत्वाद्रक्तं
रजोमयम् । मध्ये तु ख्यात्याच्छादनप्रकर्षात्
तमोमयं कृष्णम् । प्राधानिकः प्रपञ्चो माया-
यामसन्नित्यादि त्वसत्, अशेषमायाकार्यस्य
मायायां सूक्ष्मरूपतया भुवनाध्ववर्णयिष्यमा-
णस्थित्यावस्थितत्वात् । शक्तिपातपवित्रैस्तु स-
र्वमेतच्छिवशक्तिरूपं मन्त्रतयैव भावनीयम् ।
यद्वद्ध्यति

‘यत्र यत्र’..... ।

इत्युपक्रम्य

१ ख० पु० दर्शयितुमाहेति पाठः ।

..... "सर्वं शिवमयं यतः ॥" (४३१०)

इति ॥

अथ सिंहासनमसूरकोपरि विद्यापद्मं
न्यसितुमाह

सितं पद्मं विजानीया-
त्केसराणि विचिन्तयेत् ॥६६॥

सितरक्तप्रपीतानि
मूलमध्याग्रदेशतः ।

कर्णिका हेमसंकाशा
बीजानि हरितानि तु ॥ ६७ ॥

ईदृग्वर्णमेव सितपद्मं भवति । सितत्वं
चास्य शुद्धविद्यामयत्वात् ॥ ६७ ॥

अस्य दलेषु देवतान्यासमाह

वामां पूर्वदले न्यस्य
ज्येष्ठां वह्निदलाश्रिताम् ।

रौद्रीं दक्षिणपत्रे तु
कालीं नैऋतगोचरे ॥ ६८ ॥

कलविकरणीं देवीं
 विन्यस्येद्वारुणे दले ।
 बलविकरणीं देवीं
 वायव्यदलमाश्रिताम् ॥६९॥
 बलप्रमथनीं देवी-
 मुत्तरे विनियोजयेत् ।
 सर्वभूतदमनीं च
 ऐशान्यां विनियोजयेत् ॥७०॥
 मध्ये मनोन्मनीं देवीं
 कर्णिकायां निवेशयेत् ।
 स्पष्टमेतत् ॥ ७० ॥
 एतच्च
 शक्तचापनिभं देवि
 ध्यातव्यं शक्तिमण्डलम् ॥७१॥
 ततोऽपि
 मध्ये सूर्यसहस्राभां
 चिन्तयेत्तु मनोन्मनीम् ।

एता देव्यो भुवनाध्वनीत्या परेण रूपेण
शक्तित्वे स्थिताः, मध्ये तु पदे परापरेण,
इह तु विद्यायामपरेण रूपेणेति विभागः ।
तत्रैव चासां नामानुसारि स्वरूपं दर्शयि-
व्यामः— सर्वं प्रागुक्तशक्तित्रयमयमिति ॥ ७१॥

विद्यात्त्वे मानसेयमातृरूपं ज्ञानक्रिये-
च्छाव्याप्तिसतत्वं मण्डलत्रयं न्यसितुमाह

सूर्याध्वमण्डलं पत्रे

सोमं संयोज्य केसरे ॥ ७२ ॥

वह्निमण्डलकं देवि

कर्णिकायां निवेशयेत् ।

अत्र हि मेयरूपस्य सोमस्य वह्निसूर्या-
त्मकमातृमानमध्यवर्तित्वं, न हि मातृप्रकाश-
भित्ति विना मानप्रकाशाच्छुरणं विना वा
मेयप्रकाशः कश्चित् । प्रमात्रैव हि चिद्रसा-
श्यानीभावात्म मेयमाभास्यते, आभास्यमानं
च प्रमाणप्रकाशाच्छुरितमेव भवतीत्यलमधि-
केन; भविष्यत्येतत् स्थष्टिसंहारपटले ॥ ७२ ॥

७६ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्त्वयटीकोपेतम् ४५

एतद्वामत्रयाधिष्ठातृदेवतात्रयं निरूपयति
तदधिष्ठातुविश्वान्तर्भावमत्र प्रकटयितुं

ब्रह्मा विष्णुर्हरश्चैव
मण्डलेष्वधिपाः स्मृताः ॥७३॥

परापरया व्याप्त्या एषां ध्यानमाह

ब्रह्मा चतुर्मुखो रक्त-
श्चतुर्वाहुविभूषितः ।

कृष्णाजिनोत्तरीयश्च
राजीवासनसंस्थितः ॥ ७४ ॥

कमण्डलुधरो देवि
दण्डहस्तस्तथैव च ।

अक्षमालाधरो देवः
पद्महस्तः सुलोचनः ॥ ७५ ॥

ध्यात्वा पत्रेषु तं न्यस्येत्
सर्वकिलिवषनाशनम् ।

अतसीपुष्पसंकाशं
शङ्खचक्रगदाधरम् ॥ ७६ ॥

पीताम्बरधरं देवं
 वनमालाविभूषितम् ।
 स्फुरन्मुकुटमाणिक्यं
 किङ्गिरीजालमण्डितम् ॥७७॥

दिव्यकुण्डलधर्तारं
 गरुडासनसंस्थितम् ।
 ध्यात्वा विष्णुं महात्मानं
 केसरेषु निवेशयेत् ॥ ७८ ॥

शङ्खेन पद्ममुपलक्ष्यते । मानमेययोर्लीभा-
 वान्मेयात्मनि सोममण्डले सृष्टिप्रधानेऽपि
 स्थितिकारी विष्णुः, स्थित्यात्मनि च प्रमाण-
 रूपे सूर्यमण्डले सृष्टिकर्ता ब्रह्माधिष्ठाता,-
 इति युज्यते एवैतत् ॥ ७७ ॥

शङ्खकुन्देन्दुधवलं
 शूलहस्तं त्रिलोचनम् ।
 दशबाहुं विशालाक्षं
 नागयज्ञोपवीतिनम् ॥ ७९ ॥

८२ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽश्वोतास्वयटीकोपेतम् ४७

सिंहचर्मपरीधानं

शशाङ्कः कृतभूषणम् ।

नीलकण्ठं दृषारूढं

रुद्रं ध्यात्वा वरानने ॥ ८० ॥

निवेशयेत्कर्णिकायां

महापातकनाशनम् ।

तदुपरि

महाप्रेतं न्यसेत्पश्चा-

त्प्रहसन्तं सचेतनम् ॥ ८१ ॥

रक्तवर्णं सुतेजस्कं

नेत्रत्रयविभूषितम् ।

प्रकर्षेण इतः स्फुटेदन्तानिमज्जनेन अह-
न्ताप्रधानां स्थितिमनुप्रविष्टः; प्रकर्षेण च
इतं गतं संबद्धं विश्रं यस्य इति व्युत्पत्या
प्रेत इह सदाशिवः, स च महदिति पदेन
अनाश्रितशिवरूपः। परमशिव एव च भगवा-
नेकश्चिद्रूपस्तदधररूपवर्ती,—इत्यनाश्रितादिस्त-

देकजीवितः, स्वयं तु प्रेत इव प्रेतः, अधराध्व-
नोऽत्र स्तिमितत्वेनावस्थानाच्च प्रेतः, स च
अपरथा व्याघ्र्या स्थूलः सदाशिवः, मध्यमया
स एव नादरूपः, परया तु अनाश्रितः—इति
तदनुसारेण सिंहासनं पद्मं च योज्यम् । स
च प्रेतः परमशिवोऽहन्तानुप्रवेशादेव प्रहसन्
नादामर्शरूपो महाविकासमयश्च, तेनैव पर-
मशिवेन नादात्मना सचेतनः । एवमपि ताव-
न्मात्रेदन्तोन्मेषात्मकोपाधिरूपत्वात् विश्वानु-
रञ्जकत्वाच्च रक्तवर्णः, बोधप्राधान्यात् सुते-
जस्कः । वक्ष्यति च

‘.....सूर्यकोटिसमप्रभम् ।’

इति भौवने पटले । इच्छाज्ञानक्रियाशत्या-
त्मना च एषणीयज्ञेयकार्यात्म विश्वं नयता
नेत्रत्रितयेन ऊर्ध्वदृशा विशेषेण भूषितं राज-
मानम् । यथोक्तं

‘तिस्रो देव्यो यदा चैनं निखमेवाभ्युपासते ।
ऋग्वकस्तु तदा ह्रेयः..... ॥’

इति ॥ ८९ ॥

८३ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽश्वोताख्यटीकोपेतम् ४९

एवमियत्पर्यन्तम्

प्रणवेन न्यसेत्सर्व-

मासनं भैरवस्य तु ॥ ८२ ॥

‘ओं आसनाय नमः’ इति मच्छ्रेण। एतत्सर्वमासनं चिङ्गैरवाभेदेन व्यासं ‘सर्वं शिवमयम्’ इति वक्ष्यमाणत्वात् शक्तिरूपं, न तु व्यतिरिक्तापररूपं प्रणवान्तर्गर्भीकारेण न्यसेत् ।

अत्र च

‘आसनं विभजेन्मद्वी क्रमशः पद्ममुद्रया ।’

इति श्रीरौरव उक्तत्वात् करद्वयं मुकुली-
कृत्य पद्ममुद्रास्फालनीया स्थापनीया ॥ ८२ ॥

गन्धैः पुष्पैः समभ्यर्च्य

प्रणवेनैव ।

ततो मूर्ति प्रकल्पयेत् ।

कदम्बकुसुमाकारां

तुषारकिरणत्विषम् ॥ ८३ ॥

प्रकाशाह्नादमयीमित्यर्थः ॥ ८३ ॥

अथ

मूर्यूर्ध्वे भैरवं देवं
 सकलं परिकल्पयेत् ।
 द्वात्रिंशाद्वर्णकचितं
 स्फुरत्तडिदिवोज्ज्वलम् ॥ ८४ ॥

हन्तो द्वादशान्तं मत्रोचारं कृत्वा, तत्र
 क्षणं विश्रम्य हृद्येव मत्तराजं पुर्यष्टकं भैर-
 वीकर्तुं न्यसेदिति गुरवः । अत्र च वक्ष्यमाण-
 ब्रह्मकवाटकलावक्रमज्ञायादि सर्वमासूत्रितमात्रं
 प्रभापुञ्जन्यायेन चिन्तयेत्,— इत्याशयेन ‘स्फुर-
 त्तडिदिवोज्ज्वलम्’ इत्युक्तम् ॥ ८४ ॥

अथ

वक्राणि कल्पयेदेवि
 स्वध्यानेन महेश्वरि ।
 मूर्धादिचरणं याव-
 त्प्रणवादिनमोन्ततः ॥ ८५ ॥

अष्टात्रिंशत्कलाभेदं
 शोध्याध्यानं प्रकल्पयेत् ।

८९ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽव्योतास्यटीकोपेतम् ५१

नवतत्त्वं त्रितत्त्वं च
नवकं भैरवाभिधम् ॥ ८६ ॥

विद्याङ्गा लोचनं चैव
क्षुरिकां च प्रकल्पयेत् ।

शक्तित्रयं ततो न्यस्ये-
दक्षदिग्बामगोचरे ॥ ८७ ॥

मध्यप्रदेशे देवेशि

एतदविस्मरणार्थं पुनरपि पठितं; तत्त्वन्या-
सेन परमेश्वरस्वष्टानि तच्छक्तिमयानि, भग-
वति तु प्रकाशानन्दघनानि; अत एव आस-
नासीनात्मं (?) विश्वं शिवमयमित्युक्तम् ॥ ८७ ॥

ध्यानमाह

ततो रूपमनुस्मरेत् ।

त्रिपञ्चनयनं देवं

जटामुकुटमण्डितम् ॥ ८८ ॥

चन्द्रकोटिप्रतीकाशं

चन्द्रार्धकृतशेखरम् ।

१ ‘आसनासीनम्’ इति समुचितः पाठः ।

पञ्चवक्रं विशांलाक्षं
 सर्पेगोनासमण्डितम् ॥ ८९ ॥
 दृश्यकैरभिवर्णाभै-
 हर्षेरेण तु विराजितम् ।
 कपालमालाभरणं
 खड्डखेटकधारिणम् ॥ ९० ॥
 पाशाङ्कशधरं देवं
 शरहस्तं पिनाकिनम् ।
 वरदाभयहस्तं च
 मुण्डखटाङ्कधारिणम् ॥ ९१ ॥
 वीणाडमरुहस्तं च
 घण्टाहस्तं त्रिशळिनम् ।
 वज्रदण्डकृताटोपं
 परश्चायुधहस्तकम् ॥ ९२ ॥
 मुद्ररेण विचित्रेण
 वर्तुलेन विराजितम् ।

सिंहचर्मपरीधानं
गजचर्मोत्तरीयकम् ॥ १३ ॥

अष्टादशभुजं देवं
नीलकण्ठं सुतेजसम् ।

आरुक्षून् निष्कलधास्ति प्रवेशयितुं भग-
वता स्वस्वातन्त्र्यात् ईद्वगाकार उन्मनाशक्ति-
भूमौ दर्शितः । नहि भौवने कापि ईद्वग्दे-
वोऽस्ति । शाक्तस्फारमयत्वादेव चायमष्टादश-
भुजो दुर्गादेव्यास्तथात्वात् । अस्मिंश्च प्रतिमुद्रा-
स्थानीयाकृतिग्रन्थे चिङ्गैरवव्याप्तिरखण्डितै-
वास्ति । तथाहि – तिस्त्रिभिः परादिशक्तिभिः
स्थूलसूक्ष्मपरभेदान्मायान्तं व्याप्य स्थितानां
पञ्चानां नयनं येन तं त्रिपञ्चनयनं; जटा-
भिरुद्धर्वपदावस्थिताभिर्वामे श्वर्यादिशक्तिभिः;
मुकुटेन च स्वातन्त्र्यास्फारेण मणितम्; ‘चन्द्र-
कोटिप्रतीकाशम्’ इति प्रकाशानन्दघनम् ।
तदुक्तं श्रीलक्ष्मीकौलार्णवे

‘अद्वैतत्वात्सुरेशानि मैरवो गीयते भुवि ।
न तु दंष्ट्राकरालत्वात्सात्सौम्यं विचिन्तयेत् ॥’

[२ पट०

सच्छन्दतत्रम् ।

५४

इति । ‘चन्द्रार्धकृतशेखरम्’ इति विश्वाप्या-
यकृदमाख्यामृतकलासंबद्धम्; पञ्चवक्रम्’ इति
चिदानन्देच्छाज्ञानक्रियाख्यानि पञ्च परस्व-
रूपाभिव्यञ्जकानि संसारत्राणरूपाणि व-
क्राणि यस्य स तं; ‘विशालाक्षम्’ इति
‘अन्तर्लक्ष्यो वहिर्दीर्घिनमेषोन्मेषवर्जितः ।’

इत्याम्नातपरभैरवस्फारावस्थितम्; ‘सर्पेत्यादि-
ना हारेण तु विराजितम्’ इत्यन्तेन वहिष्कृ-
तमायीयकार्मणवाख्यपाशत्रयसंयोजनवियो-
जनक्रीडापरत्वमुक्तम्; ‘कपालमालाभरणम्’
इति अशेषविश्वशरीरं, विश्वं कपालमालात्म-
नावयवप्रपञ्चरूपमाभरणं नतु आवरणं यस्य;
चिदानन्दघनस्य भगवतस्तित्वं इच्छाज्ञान-
क्रियाः करणरूपाः, एकैकस्याश्र शक्तेष्वैरु-
प्यान्ववत्वं, तत्रापि परापरभेदेन द्वैविद्याद-
ष्टादशभुजत्वम् । तत्र ‘खड्डेन’ ज्ञानशक्त्यात्मना
पाशच्छेदनं, ‘खेटकेन’ क्रियाशक्तिरूपेण
भक्तानां संसारत्रासपरिहरणं, ‘पाशेन’ विश्व-
बन्धनेन स्वातन्त्र्यम्, ‘अङ्कुशेन’ तदाकर्षणं,
‘शरपिनाकाभ्यां’ कारणग्रन्थिमालाभेदनम्,

वरदाभयहस्तत्वेन भोगमोक्षप्रदत्वम्, मुण्ड-
 धारणेन अख्यात्यात्मकमायामुण्डापहतृत्वम्,
 अनाश्रितान्तस्य विश्वस्य अस्थिकरङ्गस्थानी-
 यस्य स्वचिद्द्वितीलभत्वं खद्वाङ्गधारणेन, वीणा-
 डमस्वपटाभिर्मन्द्रतारमध्यध्वनिवैचित्र्याश्रय-
 नादावमर्शनिभालनावहितशक्तित्वम्, इच्छा-
 ज्ञानक्रियायोगिस्वातन्त्र्यशक्तिदण्डेन त्रिशू-
 लेन पाशत्रयशातनं, वज्रेण ऊर्ध्वस्थितेच्छादि-
 शक्तित्रयेण अधस्थितैषणीयादित्रयेण च
 अशेषविश्वात्मकनिजशक्तित्वम्, 'दण्डेन' निय-
 तिशक्त्यात्मना विश्वनियमनम्, 'परशुना'
 हलाकृतिना नादशक्त्यात्मना, 'मुहूरेण' विन्दु-
 शक्तिरूपेण अशेषभेदविदारणचूर्णिकरणम्,
 इति ध्वन्यते । 'सिंहो' विद्येश्वरसदाशिवशक्ति-
 शिवात्मकपञ्चाननश्रित्स्फारः, तस्य 'चर्म' चरि-
 तं, 'गजस्य' च विततविततस्य मायात्मन उक्तं
 स्वरूपसिंहनिर्भेद्यस्य 'चर्म' चरितं विलयितं
 स्वरूपसंलग्नत्वात्परीधानं बोधाभेदात्मकस्व-
 रूपोपरि परिवर्तमानं यस्य, 'देवं' ऋडादि-
 शीलं, 'नीलकण्ठम्' अख्यात्यात्मकमहाविषहरं,

‘सुतेजसं’ चिदानन्दघनम् । एवमादि च भैरवा-
नुकरणस्तोत्रे अस्माभिर्वितत्य दर्शितम् ॥१३॥

अस्य भगवतो वक्रध्यानमाह

ऊर्ध्ववक्रं महेशानि

स्फटिकाभं विचिन्तयेत् ॥१४॥

आपीतं पूर्ववक्रं तु

नीलोत्पलदलप्रभम् ।

दक्षिणं तु विजानीया-

द्वामं चैव विचिन्तयेत् ॥१५॥

दाढिमीकुसुमप्रख्यं

कुङ्कुमोदकसंनिभम् ।

चन्द्रार्दुदप्रतीकाशं

पश्चिमं तु विचिन्तयेत् ॥१६॥

वक्राणां दिग्गूपैवैचित्र्यं तत्तदनुग्रहादिकृ-
त्सैचित्र्यात् ॥१६॥

एवमीदशम्

स्वच्छन्दभैरवं देवं

सर्वकामफलप्रदम् ।

ध्यायते यस्तु युक्तात्मा
क्षिप्रं सिद्ध्यति मानवः ॥ ९७ ॥

‘युक्तात्मा’ एकचित्तः ‘सिद्ध्यति’ भुक्तिमुक्ती-
लभते । यथा पूर्वं वाचकस्य सकृदुच्चारात्सर्व-
किलिविषनाशित्वमुक्तं तथा वाच्यस्यापि ध्यान-
मात्रात्सर्वसिद्धिप्रदर्शित्वमुक्तम्, — इति महा-
प्रभावतास्योच्यते ॥ ९७ ॥

परं न्यासमाह
ततः परमबीजेन
परं परमकारणम् ।

सुशान्तं निष्कलं देवं
सर्वव्यापिनिरञ्जनम् ॥ ९८ ॥

आवाहयेत्सुहृष्टात्मा
तव देवि वदाम्यहम् ।

‘परं’ निरतिशयं, सुहृष्टात्मा’ इति ‘शास्म-
वपदसमावेशं प्रति उत्कण्ठातिशयात्, ‘आवा-
हयेत्’ द्वादशान्तादवतारयेत् परशक्त्यवष्टम्भेन

तत्त्वरूपसुन्मज्ज्य हृत्पर्यन्तं तच्चमत्कारसारं
कुर्वीतेत्यर्थः ॥ ९९ ॥

कीदृशं

हृत्कण्ठतालुभ्रूमध्य-

नादान्तान्तसमाश्रितम् ॥ ११ ॥

निष्कर्षं कारणातीतम्

‘नादान्तः’ शक्तयन्तः, तस्यान्तः पर्यन्तो
द्वादशान्तः, तेन हृदादिद्वादशान्तं युगप-
द्याम्बुवन्तं निष्कर्षं स्वरूपादचलितम् ॥

एवम्

आवाह्य परमेश्वरम् ।

संस्थाप्य विधिवदेव-

मङ्गषट्टं ततो न्यसेत् ॥ १०० ॥

‘उत्तानौ तु करौ कृत्वा अङ्गुष्ठौ तलमध्यगौ ।

आवाहनी त्वियम् ॥’

इति आवाहनमुद्रया आवाहनम् ।

‘बद्धाङ्गुष्ठौ स्थितौ मुष्टी उन्मुखौ स्थापनी भवेत् ।’

इति मुद्रया स्थापनम् ॥

अथ

पाद्यमाचमनं चार्धं

स्वागतं तदनन्तरम् ।

संनिधानं च देवेशि

कल्पयेदिति शेषः । पादार्थमुदकं पाद्यम् ।

सु शोभनम् अस्मदनुग्रहपरमागमनमस्त्विति
स्वागतं, योनिमुद्रया संनिधानम् ।

एवं कृत्वा

निष्टुरया निरोधयेत् ॥ १०१ ॥

निष्टुरा मुद्रा तया निरोधयेत् अविचलं
स्थापयेत् । सा तु

‘अङ्गुष्ठगम्भौ मुष्टी……………… ।’

इति ।

‘……………निष्टुरा तनिरोधने ।’

इत्युक्ता ॥ १०१ ॥

ततः

गन्धैः पुष्पैस्तथा धूपै-

धूपयित्वा तमर्चयेत् ।

सर्वमेतन्मानसं कुर्यात् ॥

अथ सन्निधानार्थं
सुद्रां प्रदर्शयेत्पश्चा-
त्रिधा त्रैकाल्यकर्मणि ॥ १०२ ॥

मुदं हर्षं राति ददाति; परमैरवचैतन्यद्र-
विणं सुद्रयति; परावेशेन मोदयति भक्तान्;
द्रावयति पाशान् इति वा निरुक्तां परस्वरू-
पप्रतिविम्बरूपां सुद्रां वक्ष्यमाणाम् अष्टाद-
शविधाम्

‘एता मुद्रा महादेवि मैरवस्य प्रदर्शयेत् ।
आवाहने निरोधे च तथैव च विसर्जने ॥’ (१४।१९)

इति वक्ष्यमाणत्रैकाल्यकर्मणि । त्रिधेति
‘मनोजा गुरुवक्त्या वाग्भवा मन्त्रसंभवा ।
देहोद्भवाङ्गविक्षेपैर्मुद्रेयं त्रिविधा स्मृता ॥’

इत्याम्नायनिर्दिष्टा ॥ १०२ ॥

विस्तरेणान्तर्यागं वक्तुमाह

ततः स्नानादिकं कर्म

कृत्वा चैव वरानने ।

परिधाप्य सुवस्त्राणि

नेत्रपद्मोद्भवानि च ॥ १०३ ॥

१०६श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यवृत्तोक्त्वोताख्यटीकोपेतम् ६१

विलिप्यागुरुकर्पूर्णे-
मुकुटादैर्विभूषयेत् ।

विलिप्य परिधाप्य भूषयेदिति क्रमः ॥

पुष्टैर्नानाविधैः शुचै-
रच्येद्भूषयेत्पुनः ॥ १०४ ॥

अर्धं दत्त्वा महेशानि
पुनर्मुद्रां प्रदशयेत् ।

प्रणस्य भैरवं देवं
स्वच्छन्दं विश्वनायकम् ॥ १०५ ॥

‘अर्धं’ विशेषार्धम् । ‘प्रणस्य’ इति समावेशेन
तन्मयीभावमाश्रित्य ॥ १०५ ॥

ततो ह्याभरणं वाह्ये
विनिवेश्यं वरानने ।

परमेश्वरशक्तिरूपं तदभेदेन न्यस्तमपि
वक्राङ्गादि पुनस्तदिच्छयैव तदाभासितत्वात्
प्रभापुञ्जवत् पृथगिव आवरणतया स्थितं
विनिवेश्यम् । एवं चाभिदध्यदेवं शिक्षयति-

यद्विश्वं ग्राह्यग्राहकाभिमतं शिवरूपमपि
शिवेन तथाभासितत्वात् पृथगिव लक्ष्यते
नतु वास्तवमस्य पृथक्त्वं कदाचित् ॥

आवरणन्यासे विभागमाह

ऐशान्यां पूर्वतो याम्यां

उत्तराप्यावसानकम् ॥ १०६ ॥

विन्यसेत्पञ्च वक्राणि

पञ्चवक्रयुतानि च ।

बाहुभिर्दशभिश्चैव

शशाङ्कमुकुटैः सह ॥ १०७ ॥

ध्यातव्यानि स्वरूपाणि

वराभयकराणि तु ।

एकैकस्याः शक्तेः पञ्चशक्तिरूपत्वात् पञ्चव-
क्ररूपत्वमेकैकस्य च शाक्तस्फारात्मकस्वरूपतो
भेदेनाभासितत्वात्, तथापि च मत्रनाडीसंधा-
नाभ्यां तदभेदसारत्वात् पृथगपि एषां पूज-
नमुक्तम् । सं स्फटिकाभत्वादि पूर्वोक्तं रूपं
येषां तानि स्वरूपाणि । वराभयकरत्वं खड्ढखे-

१०९श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्त्रयटीकोपेतम् ६३

टकपाशाङ्कुशशरणपिनाकमुण्डखद्वाङ्गोपलक्षण-
परम् । मत्त्राणां परपरापररूपत्वात् परा-
दीनां च प्रत्येकं त्रैविद्यान्महासामान्यरू-
पव्याप्तत्वाच्च दशरूपता,— इति तद्याप्तत्वाच्च
दशबाहुत्वम् ॥ १०७ ॥

वक्रावरणानुषक्तान्यङ्गान्याह

अग्नीशरक्षोवायव्य-

चतुर्दिक्षु च तं न्यसेत् ॥ १०८ ॥

हृच्छिरश्च शिखा वर्म

अस्त्रं च प्रविभागशः ।

अग्नीशरक्षोवायव्यदिक्षु यथासंख्यं हृच्छि-
रःशिखावर्माणि अस्त्रं च चतुर्दिक्षम्, इति वि-
भागः । सकलाङ्गान्येव पृथगावरणतया पूज्यानि
नतु निष्कलाङ्गानि, तेषां सर्वज्ञताद्येकरूपाणां
निष्कलैकरूपत्वात् ॥ १०८ ॥

एषां रूपमाह

हृदयं रक्तवर्णाभं

शिरो गोरोचनप्रभम् ॥ १०९ ॥

तदिद्वलयसंकाशां
 शिखां देवीं विचिन्तयेत् ।
 आधूम्बं कवचं विद्या-
 त्कपिशं चास्त्रमेव च ॥ ११० ॥
 नेत्ररूपस्थाननिर्देशं वकुमाह
 ज्योतीरूपप्रतीकाशं
 नेत्रं मध्ये च संस्थितम् ।
 विन्यसेदित्येव । ‘मध्ये’ इति कर्णिकायाम् ।
 वक्ष्यति हि
 ‘नेत्रं तु कर्णिकायां वै………………’ (२१७१)
 इति ॥
 एते च
 पञ्चवक्त्राः स्मृताः सर्वे
 दशवाङ्किन्दुभूषिताः ॥ १११ ॥
 नानाभरणसंयुक्ता
 नानास्त्रगन्धलेपनाः ।
 नानावस्त्रपरीधाना
 मुकुटैरुज्ज्वलैः शुभ्रैः ॥ ११२ ॥

११४ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽव्योताख्यटीकोपेतम् ६५

रत्नमालावनद्वाश्च

हारकेयूरभूषिताः ।

एते च

द्विरष्टवर्षकाकाराः

सुरूपाः स्थिरयौवनाः ॥११३॥

भैरवाद्याः स्मृता मन्त्राः

पीठेशाः पीठमर्दकाः ।

भैरवाद्या अङ्गान्ता मन्त्राः ‘पीठस्य’ विद्याम-
त्रमण्डलमुद्भारूपस्य चतुर्विंशत्य ‘ईशाः’ स्त्रा-
मिनः स्वात्मसांकरणेन मर्दकाश्च । ये तु
पीठक्षेत्रसंदोहादिपल्लीपरमेतद्व्याचक्षते तेऽस्मि-
न्नन्तर्यागे देवतान्यासस्य मध्येऽप्येवं कल्पयन्त
उपहास्या एव ॥ ११३ ॥

अथ

या सा पूर्वं मया ख्याता

अघोरी शक्तिरुसमा ॥ ११४ ॥

१ क० ख० पु० साक्षात्करणेनेति पाठः ।

२ क० पु० तस्मिन् इति पाठः ।

[२ पट०

सच्छन्दतत्रम् ।

६६

भैरवं पूजयित्वा तु
तस्योत्सङ्गे तु तां न्यसेत् ।

तस्या ध्यानमाह

यादृशं भैरवं रूपं

भैरव्यास्ताद्वगेव हि ॥ ११५ ॥

तथा च

ईषत्करालवदनां

गम्भीरविपुलस्वनाम् ।

प्रसन्नास्यां सदा ध्याये-

द्वैरवीं विस्मितेक्षणाम् ॥ ११६ ॥

करालत्वं भैरवानुकारतः पाशभक्षणात्,
गम्भीरविपुलस्वनत्वं विमर्शप्राधान्यात्, प्रस-
न्नास्यत्वं परभैरवानुरूप्येण अनुग्रहप्रवणत्वात्,
अत एव भैरवमुद्रानुप्रवेशादेव विस्मितेक्षण-
त्वम् ॥ ११६ ॥

ततः

द्वितीयावरणे देवि

विन्यसेद्वैरवाष्टकम् ।

१२० श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽव्यटीकोपेतम् ६७

द्वितीयशब्देन अङ्गवक्राणि एकमेवावरणं
समव्याप्तिकत्वात् भगवदेहारम्भकत्वाच्च,—इति
दर्शयति ॥

कथं न्यसेदित्याह

कपालीशं तु पूर्वाया-
माग्नेय्यां शिखिवाहनम् ॥ ११७ ॥

दक्षिणे क्रोधराजं तु
विकरालं तु नैर्झिते ।

मन्मथं पश्चिमे भागे
मेघनादेश्वरं तथा ॥ ११८ ॥

वायव्ये देवि विन्यस्य
सोमराजं तथोत्तरे ।

विद्याराजं तथैशान्यां
विन्यसेतु सुभावितः ॥ ११९ ॥

अष्टावपि

पञ्चवक्राख्यिनेत्राश्च
दशवाह्निन्दुशेखराः ।

कपालमालाभरणाः

स्फुरन्माणिक्यमण्डिताः ॥१२०॥

एषां दिक्षुमेण ध्यानमाह

पूर्वं पीतं स्मृतं देवि

रक्तमाम्बेयगोचरे ।

दक्षिणे नीलमेघाभं

नैऋत्यां ज्वलनप्रभम् ॥१२१॥

श्यामं चापरदिग्भागे

धूमं वायव्यगोचरे ।

चन्द्रबिम्बप्रभं सौम्ये

ईशाने स्फटिकप्रभम् ॥१२२॥

अथ

तृतीये चैव लोकेशान्

सास्त्रान्संपरिकल्पयेत् ।

नामानि तेषां वक्ष्यामि

यथावद्दनुपूर्वशः ॥ १२३ ॥

इन्द्राभियमनिर्ऋति-

.वरुणाश्च समीरणः ।

१२६ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्योतास्यटीकोपेतम् ६९

सोमराजः कुबेरश्च
ईशानः परमेश्वरः ॥ १२४ ॥

‘साक्षान्’ इति वदन्नस्त्रावरणं न पृथग्न्या-
स्यम्,—इति निरूपयति ‘तृतीये’ इत्यभिधा-
नाच्च ॥ १२४ ॥

ते च

भैरवाष्टकरूपेण
ध्यातव्यास्तु वरानने ।

परभैरवशक्तिपुञ्जात्मकभैरवाष्टकप्रसररूप-
त्वात् ‘पूर्वं पीतम्’ इत्याद्युक्तभैरवाष्टकरूपेणैव
चिन्त्याः ॥

एवमेतदस्त्राण्यपि भैरवास्त्रव्यासिसाराणि
यागरक्षापराणि नामत उद्दिशति

वज्रं शक्तिस्तथा दण्डः

खड्डः पाशस्तथैव च ॥ १२५ ॥

ध्वजो गदा त्रिशूलं च

लोकपालायुधानि वै ।

ध्यानमाह

वज्रं चानेकवर्णाद्विं

शक्तिं हेमसमप्रभाम् ॥ १२६ ॥

दण्डं भिन्नाञ्जनाभं च

खड्दं नीलोत्पलप्रभम् ।

किंशुकाभं तथा पाशं

ध्वजं शुक्लं विचिन्तयेत् ॥ १२७ ॥

गदां तु विद्वुमाभां वै

शूलं विद्युत्समप्रभम् ।

एतानि चैषां करस्थानि ध्येयानि ॥ १२७ ॥

अथ

संपूज्यावरणं सर्वं

संधानं मन्त्रनायके ॥ १२८ ॥

कर्तव्यमिल्यनुषज्यते ॥ १२८ ॥

कथमिल्याकाङ्क्षायाम्

अस्त्राणि लोकपालाश्च

भैरवाष्टकमेव च ।

१३० श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्योतास्यटीकोपेतम् ७१

पञ्च ब्रह्मान्यथाङ्गानि
एतान्यावरणानि तु ॥ १२९ ॥
ऋगेणोच्चारयेत्सर्वं
यावत्तद्गर्भमैश्वरम् ।

अस्त्राणीत्यादिस्तृतीयपटलोक्तः प्रकारोऽनु-
संधेयः । इदं चात्र पूजासतत्वम्
'उल्लङ्घात्यिलमध्वजालममलां चिन्मूर्तिमाश्रित्य ता-
मुन्मज्जद्गुरुपमूर्तिमभितः श्रित्वा धिया वाश ताम् ।
उद्योगादिचतुष्कलद्युतिमहातच्चात्मिकां तन्मयी-
भाव्याशेषप्रिहार्पयेत मनसा विश्वं पराचापरः ॥'
इति ॥ १२९ ॥

अनन्तरं

मूलमञ्चेण कर्तव्यं
नाडीसंधानमेव च ॥ १३० ॥

अत्रापि

'आत्मनो निष्कलोच्चारं कृत्वा कुम्भे निवेशयेत् ।
कलशशस्य वामेन रेचयेत्पूरयेत्ततः ॥
मण्डलशस्य सव्येन पुनर्वामेन रेचयेत् ।' (४।९७)

इति चतुर्थपटलनिरूपयिष्यमाणस्थित्या नि-
ष्कलनाथमुच्चारयेत्, स्ववामेन निर्गत्य भैरवद-

[२ पट०

स्वच्छन्दतत्त्वम् ।

७२

क्षिणेन विशेत्, ततः क्रमेण वक्राङ्गभैरवलोक-
पालान्तमेवमेव च कुर्वीत,-इति मूलमन्त्रेण ना-
डीसंधानम् । एवं ह्युपसंहारप्रसरकमाभ्यां सर्वं
देवताचक्रं भगवत्परभैरवमयमेव जायते । ये
तु तृतीयचतुर्थपटलग्रन्थमतं परामृश्य मन्त्रसं-
धाननाडीसंधाने अन्यथा चान्यथा च व्याच-
क्षते ते ऋण्टा एव; ‘अनागतावेक्षणं तत्र-
युक्तिः’ इति हि वाक्यविदां निश्चयः ॥ १३० ॥

अथ

परान्तं यावदाभाव्य

नैवेद्यानि निवेदयेत् ।

‘परान्तं यावदाभाव्य’ इति अनेन परमी-
करणं कृत्वा नैवेद्यानि निवेदयेत्,-इत्यादि-
शति । वक्ष्यति हि तृतीये पटले
‘मन्त्रसंधानमेतद्विः..... ।’

इत्युक्त्वा

‘.....परमीकरणं शृणु ।

उच्चारयेत्ततो देवं हृसदीर्घपुतान्वितम् ॥

तावदुच्चारयेन्मत्रं यावन्निर्वाणगोचरम् ।’ (३१९)

१३३ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्यटीकोपेतम् ७३

इत्यादि यावत्

‘सर्वेषावरणेष्वेव देवि तज्ञापकं न्यसेत् ।
तेन चाधिष्ठिताः सर्वे सर्वकामफलग्रदाः ॥’ (३।२४)

इत्येवमीदशेषु स्थानेषु पूर्वापरं विमृश्य
अनुसंधेयम् । अथ च ‘परान्तं यावदाभाव्य’
षट्क्रिंशत्त्वमयत्वेन ध्यात्वा ‘नैवेद्यानि निवे-
दयेत्’ ब्रह्मार्पणहृष्ट्या भगवति अर्पयेत्, निवे-
दयेत् शिवमयानि जानीयात्,—इत्यर्थः ॥

मानसानि नैवेद्यानि उद्दिशति
घारिका वटकांश्चैव
शष्कुलीर्मोदकांस्तथा ॥१३१॥

खण्डलहुशरावाणि
भक्ष्याणि विविधानि च ।
शाल्योदनं मुहसूप-
माज्याकं संप्रकल्पयेत् ॥१३२॥
कौशल्यां मण्डकापूर्पां-
स्तथा क्षोद्रशिरांसि च ।

१ क० ख० पु० तेऽधिष्ठिता इति पाठः ।
१०

[२ पट०

सच्छन्दतत्रम् ।

७४

घृताक्तांश्चिष्ठकांश्चैव
लवणान्परिकल्पयेत् ॥ १३३ ॥

अवदंशान्यनेकानि
कदूनि मधुराणि च ।
रसालां च दधि क्षीर-
मासवं विविधं तथा ॥ १३४ ॥

मत्स्यमांसान्यनेकानि
लेह्यपेयानि यानि च ।
अग्रमापूरयेच्छुभो-
र्वित्तशाष्ट्यविवर्जितः ॥ १३५ ॥

‘यद्यत्किञ्चिन्मानसाहादि सर्वं
तत्त्वद्युत्त्यैवानुसन्धाय पूर्वम् ।

विश्वामेदाङ्गैरवैकात्म तसिन्
स्वसिन्सर्वं धान्नि लीनं विदध्यात् ॥’

इति नैवेद्यरहस्यम् । ‘वित्तशाष्ट्यविवर्जित’ इति
बाह्यागे योज्यं; नहि मानसे यागे कृपणत्वं
भवति कस्यचित् ॥ १३५ ॥

१३७ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् ७५

एवं कृत्वा भगवद्रूपस्य स्वात्मनः परमान-
न्द्रनिर्भरत्वमनुसन्धातुम्

पश्चादर्थः प्रदातव्यः

सुरया सुसुगन्धया ।

सुरया आनन्दहेतुत्वादेवमुक्तम् । ये तु
जात्युद्धारपरभैरवरूपत्वोन्मीलकेऽप्यस्मिन् भैर-
वनये सुराशब्दं जलवाचिनमपि व्याचक्षते ते
जातिग्रहस्ताः

‘मध्यं मांसं तथा मत्स्यानन्यानि च वरानने ।
साचारांश्च निराचारांलिङ्गिनो न जुगुप्सयेत् ॥’ (५।४५)

इति भाविसमयोल्लङ्घिनः पशव एव ॥

एवं च कृत्वा

मुद्रां प्रदर्शयेत्पश्चा-

त्रिधा त्रैकाल्यकर्मणि ॥ १३६ ॥

‘त्रैकाल्यकर्मणि’ इत्यनुवादः । व्याकृतं
चैतत्प्राक् ॥ १३६ ॥

प्रणिपातं ततः कृत्वा

जपं पश्चात्समाचरेत् ।

वासनामात्रशेषस्यापि देहादेशिदात्मनि
परभैरवे समावेशनं 'प्रणिपातः,' अन्यथा अन्त-
र्बहिश्च भैरवीभावे कृते कः कुत्र प्रणिपतेत् ।
जपोऽत्र भूयोभूयः परभैरवखरूपे विमर्शः ॥

कथमित्याह

अक्षमालां तु संगृह्य
गन्धैः पुष्पैः समर्चिताम् १३७

वाङ्गिरुद्धः सुचित्तात्मा
राजीवासनसंस्थितः ।

मूलमन्त्रं समुच्चार्य
नादे लीनं विचिन्तयेत् १३८

उन्मील्याक्षाणि संचिन्त्य
ततस्तु जपमारभेत् ।

'समर्चिताम्' इति 'ओं अक्षमालायै नमः'
इति प्रयोगेण । 'राजीवासनसंस्थित' इत्यनेन
वक्ष्यमाणदिव्यकरणाधिरूढत्वं लक्ष्यते । अत
एव पश्यन्त्यादिरूपा 'वाक् निरुद्धा' मन्त्राम-
र्शमयीकृता येन, अत एव शोभनमविचालि

१४० श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताल्यटीकोपेतम् ७७

चिन्तं यस्य ताहगात्मा यस्य, ‘मूलमत्रम्’
इति सकलं निष्कलं वा, सम्यगिति ‘अक्ष-
राक्षरसन्तानम्’ इति क्रमेण ‘उच्चार्य’ ऊर्ध्वं
चारयित्वा ‘नाद’ इति

‘नासोच्चारयिता कथित्……………।’

इति वक्ष्यमाणनित्योदितस्फुरत्तात्मनि ‘लीनं’
तन्मयीभूतं विशेषेण तदनुप्रवेशात्मना चिन्त-
येत् । कथम्? ‘अक्षाणि’ इन्द्रियाणि ‘उन्मी-
ल्य’ ऊर्ध्वं मीलितानि कृत्वा ‘संचिन्त्य’ मत्र-
देवतां सम्यगात्मैक्येन चिन्तयित्वा, चिन्तय-
न्नेव ‘जपमारभेत्’ भूयोभूयो मत्रं विसृशेत् ।
उक्तं च

‘भूयोभूयः परे भावे भावना भाव्यते हि या ।

जपः सोऽन्न स्थं नादो मत्रात्मा जप्य ईदशः ॥’

इति श्रीविज्ञानभैरवे (१४५ श्लो०) ॥ १३८ ॥

अत्र च

अक्षराक्षरसन्तानं

न द्रुतं न विलम्बितम् ॥१३९॥

जपः प्राणसमः कार्यः

अक्षरादक्षरं 'सन्तानः' प्रसरणं यत्र । तेन
बीजाक्षराणां हस्तदीर्घादिमात्राः, मालामत्रा-
णामक्षराणि चिच्छत्त्यात्ममत्रदेवतास्त्रयुभिभ-
तानि विमृशेत् । यथोक्तम्

'मत्रं मणिवदालम्ब्य प्रभावन्मत्रदेवताम् ।
जपध्यानादिकं कुर्यात् ताटस्थ्येन कुत्रचित् ॥'

इति । न 'द्रुतम्' इति ग्रस्तक्रमविधिं परिहृत्ये-
त्यर्थः । 'न विलम्बितम्' इति मध्ये मध्येऽल्यनु-
सन्धिशून्त्यमिति यावत् । 'प्राणसम्' इति
मध्यवाहिना प्राणेनोल्लासंप्रवेशात्मना समो
मध्यवाही प्राणो यथान्तर्मात्रं परामर्शं सहत
इत्यर्थः । तेन मालामत्रान् प्राणशक्तावंशांशि-
कात्वात्मक्रमेण क्रमात्क्रममधिकं नियोजयं-
स्तावदभ्यसेत् यावत् समस्तमालामत्रपरामर्शं
प्राणशक्तिरन्तः क्षमते । तथा सति हि कला-
ग्रासात्मकसंवित्सतत्त्वासादनं भवति । चतु-
ष्कलप्रणवादीनि तु पिण्डाक्षराणि पञ्चप्रणवा-
धिकारवक्ष्यमाणव्याप्यनुसन्धानेनैव मध्यम-
प्राणसाम्येन उच्चारयन् जपेत् । उक्तं च

१४१ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्त्वयटीकोपेतम् ७९

‘न पुंसि न परे तत्त्वे शक्तौ मत्रं नियोजयेत् ।’
इति ॥ १३९ ॥

एवमितिकर्तव्यतासुकृत्वा फलभैदं निरु-
पयति

दिनस्थो मुक्तिकाङ्गिभिः ।

हृदयाद्वादशान्तं प्राणवाहः दिनं, तत्र
तिष्ठति,-इति निर्गर्भमपानवृत्या प्रविश्य
मत्रगर्भमूर्ध्वप्राणान्ते विश्रान्तिपरो जपेदिति
यावत् ॥

संहारः स तु विज्ञेयः
समस्ताशेषसंहारात् ॥

अत एव

शिवधामफलप्रदः ॥ १४० ॥

साधकाभिप्रायेण तु

व्योम्नि प्राप्तो यदा नादः

पुनरेव निवर्तते ।

शर्वरी सा तु विज्ञेया

हृदज्ञं यावदागतः ॥ १४१ ॥

१ क० पु० फलदानमिति पाठः ।

सृष्टिरेषा समाख्याता
सर्वसिद्धिफलोदया ।

‘व्योम्नि’ द्वादशान्ते ‘नाद’ इति तच्छेषी-
भूतो मत्रो ‘निवर्तते’ इति द्वादशान्तावस्थिति-
लब्धोन्मेषवशादपानकमेणान्तर्विशेत् । ‘सृष्टिः’
इति आप्यायकरत्वात्, सर्वेषामुत्तमादिसिद्धि-
फलानामुदयो यस्याम् । तेनैवं साधकैर्निर्गम्भ-
मेव प्राणवृत्त्या मुक्तिप्रत्यूहपरिहाराय मुण्डा-
न्तमाश्रित्य, तत उन्मिषदपानशक्तयाश्रयेण
हृत्प्राप्तिपर्यन्तं जपः कार्यः, उभयार्थिना तु
उभयथापि,—इत्यर्थान्मन्तव्यम् । इत्थं चात्य
मत्रस्य अशुद्धतत्त्वसंहारशुद्धतत्त्वसृष्टिकारि-
तया मुक्तिमुक्तिप्रदमेकमेव पूर्णं वीर्यम्,
आराधकाशयभेदात् पृथग्विभज्य उप-
दिष्टम् ॥ १४१ ॥

एवं च कुर्वता

आत्मनो भैरवं रूपं

सदा भाव्यं वरानने ॥ १४२ ॥

१४४ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्यटीकोपेतम् ८१

तस्य विद्वा विनश्यन्ति
जपश्च सफलो भवेत् ।

सर्वदशासु परमैरवचैतन्यरूपमात्मानं ‘भा-
वयतो’ विमृशतो विशेषेण ग्रन्ति मुक्तिसिद्धि-
प्राप्तीः,—इति ‘विद्वाः’ पाशाः प्रतिबन्धकाश्च
नश्यन्ति; अत एव जपो भुक्तिमुक्तिभ्यां
सफलो भवेदेषां यथाभिप्रायम् ॥ १४२ ॥

जस्वा निवेदयेदेवि
भैरवाय वरानने ॥ १४३ ॥

पूरकेण प्रयोगेण

हृदि स्थिताय भैरवाय द्वादशान्तात् प्रवे-
शरूपेण पूरकप्रयोगेण मुमुक्षुस्तु फलानभिसं-
धिसंबन्धिना ‘भगवन् जपमेवंसंख्याकं शृहाण’
इति निवेदयेत् ॥ १४३ ॥

कीदृशं

त्रिस्थं च त्रितयान्वितम् ।
त्रिसिद्धिसिद्धिदं देवि

१ क० मु० विद्वाः प्रणश्यन्तीति पाठः ।

‘त्रिषु’ उल्लासप्रवेशोभयात्मकेषु पदेषु ति-
ष्टति,—इति यः, तथा वाच्चनःप्राणात्मकेन ‘त्रि-
तयेनान्वितं’ युक्तम्, उत्तममध्यमाधमभेदा-
त्रिरूपा या सिद्धिः साधकेभ्यः, तथा सिद्धिरेत-
द्विलक्षणा मुमुक्षोमुक्तिरूपा, तामुक्तवक्ष्यमाण-
युक्त्या ददाति यः । त्रिसिद्धिरिति सिद्धिश्चेति
योजयित्वा व्याख्येयम् ॥

किं च

सरहस्यमुदाहृतम् ॥ १४४ ॥

योजनिकायां पञ्चप्रणवाधिकारे च वक्ष्य-
माणनीत्या मुमुक्षुबुभुक्षूणामूर्ध्वं द्वादशान्तमा-
हृतं प्रापितम्, ऊर्ध्वाच्चाहृतं हृदयान्तं प्रापितं
सरहस्यं कैश्चिदेव विकसितमध्यमार्गेलभ्य-
मित्यर्थः ॥ १४४ ॥

सिद्धिवैशिष्ठेनास्य साधकं प्रति विशेषं
वक्तुमाह

शान्तिके मानसो जप्य

उपांशुः पौष्टिके स्मृतः ।

१४७ छो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽवृत्ताख्यटीकोपेतम् ८३

सशब्दश्चाभिचारेऽसौ

प्रागुदगदक्षिणामुखः ॥ १४५ ॥

एतद्याचष्टे

आत्मा न शृणुते यं तु

मानसोऽसौ प्रकीर्तिः ।

आत्मना श्रूयते यस्तु

तमुपांशुं विजानते ॥ १४६ ॥

परे शृण्वन्ति यं देवि

सशब्दः स उदाहृतः ।

मानसो मध्यमायां वाचि । उपांशुसशब्दौ
तु सूक्ष्मस्थूलप्रयत्नायां वैखर्याम् । त्रयस्यास्य
भोगहतुत्वमन्यत्राप्युक्तम्

‘मध्यमो भोगमोक्षाख्य उपांशुः सिद्धिदायकः ।

वाचिको भूतविषजित्सशब्दश्चाभिचारिकः ॥’

इति । एवं वदन् पश्यन्तीपरावागभ्यां मुक्तौ
जीवन्मुक्तौ च जपः कार्यः,—इति सूचयति ।
उक्तं च

‘जीवन्मुक्तौ परो हेयो मुक्तौ मुद्रितभेदकः ।’

इति ॥ १४६ ॥

१ क० ख० मु० आत्मना शृणुते इति पाठः ।

जपोपयोगिनीमक्षमालां निर्दर्शयति
 अष्टोत्तरशतेनैव
 अक्षमाला समेरुका ॥ १४७ ॥
 रुद्राक्षशङ्खपद्माक्ष-
 पुत्रजीवकमौक्तिकैः ।
 स्फाटिकी मणिरत्नोत्था
 सौवर्णी वैदुमी तथा ॥ १४८ ॥

एताश्च

दशाक्षमाला देवेशि

गृहस्थानां प्रकीर्तिः ।

अष्टाभिरुक्तुष्टेन अधिकेन शतेन । एवका-
 रेण अधिकसंख्याया व्युदासः, सप्तविंशति-
 चतुष्पञ्चाशतसंख्याया अपि भावात् ॥

यथाक्रमम्

सूत्रं ध्यात्वा परां शक्ति-

मध्वभागांस्ततो मणीन् ॥ १४९ ॥

व्यक्तिस्थानं शिवस्याध्वा

ततस्तद्विर्मिणीं सरेत् ।

१५२ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्थ्यटीकोपेतम् ८५

सप्तविंशतिभिः कुर्या-
द्विगुणैर्वा चतुर्गुणैः ॥ १५० ॥
समैस्तु संहतैरेकं
शिवतत्त्वात्मकं मुखे ।
न तं विलङ्घयेद्विद्वान्
सृष्टिसंहारकारणम् ॥ १५१ ॥

अत्र च नवानाम् अष्टादशानां वा षट्-
त्रिंशतो वा तत्त्वानां तत्त्वदीक्षायामि ह मृत्यु-
अयादौ गणितानां परशक्तिशिवात्मकस्थूलसू-
क्षमपरभेदत्रैविद्यादेवंसंख्याकत्वमेव भवति,-
इति तत्र व्याप्तिरस्ति ॥ १५१ ॥

नैषिकानामाह
वीरस्थानरतानां हि
वीराणां वरवर्णिनि ।
महाशङ्खाक्षसूत्रं तु
सर्वकामफलप्रदम् ॥ १५२ ॥

‘वीरस्थानं’ इमशानादि, ‘महाशङ्खं’ नरा-
स्थि, ‘वीरा’ निष्कर्म्मपाः ॥ १५२ ॥

एततु

गृहस्थेन न कर्तव्य-
मुद्देगजननं परम् ।

यत एवं

तस्मात् स्फाटिकी माला

जसव्या साधकोत्तमैः ॥ १५३ ॥

साधकोत्तमैर्गृहस्थैः ॥ १५३ ॥

सा हि

साधयेद्विविधान्कामा-

नधमान्मध्यमोत्तमान् ।

विविधसिद्धिखगतिविद्यात्त्वाद्यास्तिरूपान् ।

मुमुक्षोस्तु दशविधाक्षमाला उक्तैव ॥

उपसंहरति

एवं हृदम्बुजावस्थो

यष्टव्यो भैरवो विभुः ॥ १५४ ॥

सबाह्याभ्यन्तरं कृत्वा

पश्चाद्यजनमारभेत् ।

सह ‘बाह्याभ्यन्तराभ्यां’ देहपुर्यष्टकभैरव-

त्वापादनाभ्यां वर्तते यो, याग एक एव न तु
करयोर्देहे अन्तश्च अन्यान्यरूपो भैरवैक्यस्यैव
ग्राप्यत्वेन उपदेक्ष्यमाणत्वादिति । ‘सबाह्याभ्य-
न्तरम्’ इत्यैक्येन य उपसंहृतो यागश्चिन्द्रैरवे-
ऽशेषविश्वार्पणात्मा, तं कृत्वा हृद्यागप्रतिबि-
भ्वकरूपं च बाह्ययागम् अभिसंधाय,—इत्यपि
च ‘सबाह्याभ्यन्तरं कृत्वा’ इत्यस्यार्थः । पश्चा-
दिति जपानन्तरं

‘महाशून्यालये वहौ भूताक्षविषयादिकम् ।

दूयते मनसा सार्थं स होमः सुक्र चेतना॥’(१४५श्लो०)

इति श्रीविज्ञानभैरवोक्तनीत्या द्वादशान्ते
मन्त्रस्मरणपूर्वकं विश्वभावार्पणरूपं होमं विधाय
अन्तर्यागप्रतिबिभ्वरूपं यजनमारभेत बाह्य-
मित्यर्थः ॥ १५४ ॥

आत्ममत्त्रार्घपात्रमण्डलभैरवकुसुमादिद्र-
व्याणां कर्तृकरणापादानाधिकरणसंप्रदानकर्म-
कारकरूपाणां ब्रह्मार्पणदृष्ट्या परमाद्वैतापाद-
नरूपबाह्यपूजनाभ्यासपरिनिष्ठ्या सर्वव्यवहा-
रेषु सर्वकारकाणां चिन्द्रैरवैक्यं प्रत्यभिज्ञा-
प्यते,—इति यद्वहिर्यागसतत्वं तत्प्रस्तावनाय

कर्तुकरणसंस्कारात्मकान्तर्यागानन्तरं कर्मा-
दिसंस्काराधायकापादनादिसंस्कारार्थमर्घपात्र-
विधि तावदाह

तत्रार्घपात्रमादौ वै

सौवर्णं राजतं तथा ॥ १५५ ॥

शाङ्खं शाम्बूकं शौकं वा
ताम्रं मृष्टमयमेव वा ।

पञ्चपत्रपलाशोत्थं

गृहीत्वा क्षाल्य वारिणा ॥ १५६ ॥

अख्यजत्सेन देवेशि

प्रलिप्यागुरुचन्दनैः ।

मृष्टधूपेन संधूप्य

वारिणापूरयेत्ततः ॥ १५७ ॥

वस्त्रपूतेन शुद्धेन

‘अर्घपात्रं’ रक्षाधाम । ‘तत्र’ इत्यन्तर्यागा-
द्वैरवीभावे जाते सति, आदाविति कुसुमा-
दिसंस्कारार्थम् । सौवर्णादि मुमुक्षोर्यथासंभ-
वम् । ‘शाम्बूकः’ सामुद्रः प्राणिविशेषः ।

१५८ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्यटीकोपेतम् ८९

‘पलाशो’ यज्ञियस्तरुः । ‘आक्षालनं’ भेद-
शल्यापनयनम् । ‘आपूरणम्’ अशेषवि श्वमयी-
भावनम् ॥ १५७ ॥

ततः

ताडयेदस्त्रमुच्चरन् ।
वर्मावगुणिठतं कृत्वा
अत्रानुक्तमपि अनेन मत्रेणाप्यायनममृत-
मुद्रया कार्यम् ॥
अनन्तरं

यागं तत्रैव विन्यसेत् ॥ १५८ ॥
इज्यते इति ‘यागः’ मत्रगणः । अनेनैव
चात्र पूजनमपि सूचितम् ॥ १५८ ॥

कथं

पूर्वोक्तेन विधानेन
अन्तर्यागोक्तासनादिपूर्वं स्फुरत्तेजोरूपस-
कलमत्रैकादशिकानिष्कलतदङ्गन्यासयुक्ते-
त्वर्थः ॥

ततोऽपि

प्रोक्ष्यस्तेन समासतः ।
यागार्थो द्रव्यसंघातः

परावृत्त्यवष्टम्भेन अवलोक्येति शेषः ।
'प्रोक्षणम्' अत्र तेजोमयत्वापादनम् ॥

ततः पुष्पादिभिः शिरसि चिङ्गैरवं पूज-
यित्वा

ततो यजनमारभेत् ॥ १५९ ॥

अत्र भूमिकां रचयति

शक्तिं न्यस्य ततश्चादौ

व्योमाकारां सुजाज्वलाम् ।

सकलव्यापिकां सूक्ष्मां

शिवाधारां तु सर्वगाम् ॥ १६० ॥

ओंकारदीपितां देवीं

नमस्कारावसानिकाम् ।

शिव 'आधारः' आश्रयो यस्यास्तां प्रथमो-
न्मेषरूपां विन्यसनीयाशेषासनादिभित्तिभूतां,
चिन्मात्रमूर्तित्वेन 'व्योमाकाराम्' अनुपाधि-

ज्ञत्वरूपस्फुरत्तया ‘सुजाज्वलां’ गर्भिकृताशे-
षविश्वतया ‘सकलब्यापिकां’ सर्वैरलक्ष्यत्वात्
‘सूक्ष्माम्,’ आधारमासनपक्षम् आधेयं च शिवं
प्राप्यावस्थितत्वात् ‘सर्वगां, देवीं’ विश्वक्रीडा-
दिग्रदर्शिनीं पारमेश्वरीं शक्तिमाधाररूपां परि-
कल्पनीयस्य अशेषस्य तदुत्थत्वेन शिवमयत्व-
मनुसंधातुम् उक्तवक्ष्यमाणव्याप्तिकेन ‘ओंका-
रेण’ परमैरवरूपेणोत्तेजितां ‘ओं आधारशक्तयै
नमः’ इति प्रयोगेण न्यस्य उत्तरं विधिमार-
भेतेत्यर्थः । एष च शक्तिन्यासः पूर्वत्र अन्त-
र्यागदावपि स्मर्तव्यः ॥ १६० ॥

अनन्तं चैव विन्यस्य
धर्मं ज्ञानं तथैव च ॥ १६१ ॥

वैराग्यं च तथैश्वर्य-
माग्रेय्यादिक्रमेण तु ।

अधर्मं च तथाज्ञान-
मवैराग्यमनैश्वरम् ॥ १६२ ॥

संधानकीलकांश्चैव
अधश्छादनमूर्ध्वगम् ।

पद्मं सकेसरं देवि
 कर्णिकां पुष्कराणि च ॥ १६३ ॥
 मण्डलत्रितयं देवा-
 ऽशक्तीश्चापि शिवान्तकम् ।
 मूर्तिं ब्रह्मकलाजालं
 नवतत्त्वं त्रितत्त्वकम् ॥ १६४ ॥
 भैरवाष्टकविद्याङ्ग-
 लोचनं क्षुरिकां तथा ।
 शक्तित्रयं परं देव-
 मङ्ग्लपट्टसमन्वितम् ॥ १६५ ॥
 विन्यस्य भावयेदेवि
 सततं विधिपूर्वकम् ।

विधिपूर्वकमिति, पूर्वोक्तध्यानादियुक्त्ये-
 त्वर्थः । यदिहानुकं तत्पूर्वतोऽनुसंधेयं, यच्च
 पूर्वत्र नोक्तं तदितोऽनुसंधेयमधिकारभेदेना-
 न्तर्वहिर्यागयोः पर्यायेण प्रकृतिविकृतिरू-
 पत्वात्; सर्वं चैतत्पूर्वं निर्णीतम् ॥ १६५ ॥

१६९ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽव्यटीकोपेतम् ९३

निर्वर्त्य तु यथान्यायं
प्रहष्टेनान्तरात्मना ॥ १६६ ॥
स्वागतं चाधर्यपाद्यं च
सन्निधानं तथैव च ।
रोधं निष्ठुरया कुर्या-
न्मूलमन्त्रमनुस्मरन् ॥ १६७ ॥
पूजा सुविपुला कार्या
गन्धधूपस्त्रगादिभिः ।
मुद्रां प्रदर्शयेत्पश्चा-
त्रिधा त्रैकाल्यकर्मणि ॥ १६८ ॥
तत आवरणं बाह्ये
विनिवेश्यं वरानने ।
ईशपूर्वयाम्यसौम्य-
वरुणान्तं प्रकल्पयेत् ॥ १६९ ॥
वक्राणां पञ्चकं देवि
स्वध्यानगुणसंयुतम् ।

आग्नेयैशानरक्षःसु
सामीरैन्द्रदिशोरपि ॥ १७० ॥

उत्तरान्तं निवेश्यं तु
अङ्गानां पञ्चकं तथा ।

नेत्रं तु कर्णिकायां वै
पूर्वस्यां दिशि संस्थितम् ॥ १७१ ॥

एतदपि पूर्वमेव व्याख्यातम् । ‘प्रहष्टे-
नान्तरात्मना’ इति भैरवाशेष(वेश)मयेन-
त्वर्थः । अत्र पूर्वं श्रीमदधोरेश्वरीन्यासः स्म-
र्तव्यः । ‘सामीरैन्द्रदिशोरपि उत्तरान्तम्’ इत्य-
त्रेन्द्रदिशीं उत्तरान्तं चतुर्दिक्कमस्त्रं कल्पयेदिति
योज्यम् । यथोक्तं पूर्वम्

‘अग्नीशरक्षोवायव्यचतुर्दिशु च तं न्यसेत् ।’ (२।१०८)
इत्यादि ॥ १७१ ॥

सर्वत्र व्यापकं विधिमाह

स्वमन्त्रेण तु सर्वेषा-

मध्यं पाद्यं समाहितः ।

द्यादिति शेषः ॥

१७३ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्मीतास्यटीकोपेतम् १५

समाहितत्वं स्फुटयति
मन्त्रसंकरपुष्पाणि
न कुर्यात्साधकः सदा ॥१७२॥
न बाहुं पृष्ठतो वापि
मन्त्राणां परिकल्पयेत् ।

परिपाद्या तु दातव्यं
न मन्त्रांलङ्घयेत्कचित् ॥ १७३ ॥
मन्त्राणां संकरो यत्र तादंशि पुष्पाणि न
कुर्यात्, नान्यमन्त्रेणान्यमर्चयेदित्यर्थः । तदि-
त्येवं कृते सति साधकः परसिद्धिपात्रं भव-
तीत्यर्थः ॥ १७३ ॥

एवं च

स्वमुद्रामन्त्रसंयुक्ता-
न्युगपत्परिकल्पयेत् ।

ध्यानपूजादौ स्वमुद्राभिश्च मन्त्रैश्च संयु-
क्तान्देवान् परिकल्पयेत् । येषां विशिष्टमुद्रा
नोक्तास्तेषां

‘क्षणालं चैव खट्टाङ्गमनुक्तेषु प्रदर्शयेत् ।’ (ख० १४।२०)
इति भाविनं विधिं सरेत् ॥

‘पूजा सुविपुला कार्या’ इत्युक्तमसंभवद्वि-
त्तस्तु किं कुर्यादित्याह

अर्ध्यं पाद्यं च धूपं च

नित्यं तावत्समाचरेत् ॥१७४॥

सर्वेषामेव मन्त्राणां

विधिरेष प्रकीर्तिः ।

विज्ञशाव्यवर्ज नित्यं पूजयेत्, सर्वथा वि-
त्ताभावे तूकशाम्बूकादिनापि वा मनसैवापि
पूजयेदित्यर्थः ॥ १७४ ॥

एवमसंभवद्वित्तविषयामर्ध्यपाद्यपूजादिसं-
पाद्यां पूजां प्रसङ्गादुक्त्वा प्रकृतमनुबन्धाति

भैरवाष्टकलोकेशा-

न्सास्त्रान्संपरिकल्पयेत् ॥१७५॥

अथ

वाह्ये इमशानविन्यासं

प्रणवादिनमोन्तगम् ।

१७९ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽव्योतास्यटीकोपेतम् १७

पूर्वादीशानपर्यन्तं
कल्पयेत विधानतः ॥ १७६ ॥

आमर्दकं च पूर्वं वै
इमशानाधिपतिं विभुम् ।
इमशानैः सकवन्धैश्च
सशूलोद्भन्धभीषणैः ॥ १७७ ॥

चितिभिः प्रज्वलन्तीभिः
शिवारावैः सुभीषणैः ।

अग्निकं दक्षिणे भागे
कालारुद्यं पश्चिमे तथा १७८

एकपादं तथा सौम्ये
आग्नेयां त्रिपुरान्तकम् ।

नैऋत्यामग्निजिह्वं तु
वायव्यां तु करालिनम् ॥ १७९ ॥

ऐशान्यां भीमवक्तं तु
इमशानेशाः प्रकीर्तिताः ।

एते च श्रीकामरूपोजयिनीकाङ्गमीरकाश्ची-
करवीरदेवीकोद्वियानहिरण्यपुरवासिनः, —
इत्याम्नायादेतदाधारपीठादिपूजापि अर्थसि-
च्छैव । अत्र ‘श्मशानैः सकबन्धैः’ इत्यादि सर्व-
श्मशानसाधारणम् । इत्थंभूतलक्षणे चैता-
स्तृतीयाः ॥ १७९ ॥

एतांश्च

तर्पयेन्मत्स्यमांसाद्यै-

रासवैर्विविधैस्तथा ॥ १८० ॥

गन्धं पुष्पं तथा धूपं

सर्वेषां तु प्रदापयेत् ।

श्मशानानि हृद्यागे नोक्तानि मा भूदेह-
शोष,—इति, एवमुग्रत्वादादौ मत्स्यादिभिस्त-
र्पणं ततः पूजा, एतानि यतिविषयाण्येव ।
अत्र च पक्षे लोकपालाम्बावरणे पृथक्कार्ये,
तथा च पञ्चावरणा पूजा भवति ॥ १८० ॥

अत्र च

प्रणिपातं ततः कृत्वा

जस्त्वा मत्रं सुभावितः ॥

१८३ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽश्वोतास्त्वयटीकोपेतम् ९९

रेचकेन प्रयोगेन
निवेद्य विधिपूर्वकम् ।

हुङ्कुङ्कुङ्कारनमस्कारा-
न्कृत्वा चैव ततो ब्रजेत् १८२

अग्निकुण्डसमीपं तु
अर्घहस्तः सुभावितः ।

मत्रमिति मूलमङ्गसहितं, रेचकेन ‘विधि-
पूर्वकम्’ इति द्वादशान्तारोहतद्विश्रान्तितदवरो-
हपूर्वं नासायेण जसं मत्रं सपुष्पं ‘भगवञ्जपं
गृहाण’ इति प्रयोगेणार्पयेत् । भक्तिवैवश्यो-
निषप्नादामर्शमयो ध्वनिर्मुखवाद्यापरपर्यायो
हुङ्कुङ्कारः ॥ १८२ ॥

कुण्डसंस्कारानाह
कुण्डं तु लक्षणोपेतं
प्रोक्षयेदस्त्रवारिणा ॥ १८३ ॥

कवचेनावगुण्ठयैत-
दस्त्रदर्भेण चोल्लिखेत् ।

उद्भृत्य प्रोक्षयेत्पश्चा-
दस्त्रमन्त्रेण भासिनि ॥ १८४ ॥

पूरणं तेन कर्तव्यं
समीकरणमेव च ।

सेचनं कुट्टनं चैव
लेपनं तेन कारयेत् ॥ १८५ ॥

प्रोक्षणं शोषणं चैव
तथास्त्रेणैव कारयेत् ।

‘लक्षणोपेतं’ प्रतिष्ठाशास्त्रादिनिरूपितमान-
स्वरूपम् । परदगवलोकनानन्तरं प्रोक्षणं शुद्धा-
र्थमवगुणठनं रक्षार्थम्,—इति सर्वत्रानुमन्तव्यं,
प्रोक्षणविशेषात्संताडनं तेनैव संगृहीतम् । एते
च प्रोक्षणादयः शोषणान्तास्त्रयोदशा कुण्डनि-
ष्पत्यवसरे निष्पत्तेऽपि वा तत्र क्रियाशक्तया-
त्मपरमेश्वररूपसंपत्तये भावनया कर्तव्याः ।
‘उल्लिखेत्’ खनेत् । ‘उद्धरणम्’ अशुद्धमृदपासनं
‘संमार्जनं’ रजोनिवारणम् ॥ १८५ ॥

१८७ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽव्योतास्यटीकोपेतम् १०१

अनन्तरं

पूजनं गन्धपुष्पाद्यैः

‘ओं क्रियाशक्त्यात्मने कुण्डाय नमः’ इति
प्रयोगेण ॥

अथात्र वागीश्वर्यवतारयोग्यतां कर्तुमस्त्रे-
णाभिमन्त्रणवज्ञीकरणगृहीकरणानि वक्तुमाह

असिना चाभिमन्त्रणम् १८६

वज्ञीकरणमस्त्रेण

तदेव व्याचष्टे

रेखाः पूर्वापराख्ययः ।
याम्यसौम्यमुखी चैका
वज्ञभेतत्प्रकीर्तितम् ॥ १८७ ॥

त्रय इति लिङ्गव्यत्ययात्, उल्लेखनव्यापा-
रेणैतत्कार्यम् । यद्वा पूर्वापरायतदर्भत्रयमध्ये
दक्षिणोत्तरायतं दर्भकाण्डमेकं क्षिँस्वा वज्ञ-
संस्थानेन कुण्डस्य दाढ्यं जनयेत् ॥ १८७ ॥

१ ख० पु० तिस्र इति वक्तव्ये त्रय इति पाठः ।

२ क० ख० पु० दण्डकाण्डमेकं गृहीतवेति पाठः ।

किं च

असिनैवाभिकुण्डं त-
द्वर्भेः पूर्वाग्रसंस्तरैः ।

सवाह्याभ्यन्तरं छायं
गृहहेत्वर्थमीथरि ॥ १८८ ॥

निर्विम्बं एहं संपादयितुम् ॥ १८८ ॥

अथ वागीश्या महत्तरकस्यासनं निरूपयति
कुण्डस्य दक्षिणे भागे
शुष्कगोमयमासनम् ।

द्वर्भेण विष्टरं पुष्पं

प्रणवेन प्रकल्पयेत् ॥ १८९ ॥

कुण्डान्तर्दक्षिणे गोमयासनोपरि दार्भं
विष्टरं तदुपरि पुष्पं ‘ओं ब्रह्मासनाय नमः’ इति
दद्यात् ॥ १८९ ॥

एतदुपरि महत्तरमाह

स्वनामपदसंयुक्तं

स्वध्यानेन नमोन्तगम् ।

महत्तरः स्वामी तस्यासनमिति ।

आमच्चणपदेनैव

ब्रह्माणं स्थाप्य पूजयेत् ॥ १९० ॥

पुष्पादिभिः सुधूपाद्य-

ध्रुवेण तु यथाक्रमम् ।

अत्र च ‘ओं ब्रह्मन्संनिहितो भव नमस्ते’
इति प्रयोगः ॥ १९० ॥

अत्र गृहमध्यलाभार्थमाह

चतुष्पथं कुण्डमध्ये

दर्भाभ्यां प्रणवेन तु ॥ १९१ ॥

पूर्वसौभ्याग्रभागाभ्यां

विष्टरं तस्य चोपरि ।

पुष्पं तस्योपरिष्टात्

हृदयेनैव पूजयेत् ॥ १९२ ॥

वागीशीं च समाहूय

प्रणवादिनमोन्तगाम् ।

‘हृदयेन’ नैष्कलेन वागीशस्येयं ‘वागीशी’
पराशक्तिः । आह्वानामच्चणविभक्त्या पश्चात्
‘नमस्ते’ इति सर्वत्र प्रयोगः ॥ १९२ ॥

अस्या ध्यानपूर्वा पूजामाह
 नीलोत्पलदलश्यामा-
 मृतुमच्चारुलोचनाम् ॥ १९३ ॥
 सर्वलक्षणसंपूर्णा
 सर्वावयवभूषिताम् ।
 ध्यात्वा चैवंविधां देवीं
 स्थापयेत्कुण्डमध्यतः ॥ १९४ ॥
 ऋतुकाल इवोत्तानां
 शिरसैशानसंस्थिताम् ।
 पूजयेद्दंधपुष्पाद्य-
 र्भवमन्त्रमनुस्मरन् ॥ १९५ ॥

‘देवी’ योत्तानां वाक्यकिं ‘कुण्डस्य’
 क्रियाशक्त्यात्मनो मध्ये ‘स्थापयेत्’ अव-
 स्थितिं बन्धयेत् । ‘उत्तानाम्’ ऊर्ध्वधान्ति
 प्रसरात्मकतननरूपाम्, अत एव चारु ‘लो-
 चनं’ प्रकाशो यस्याः । नीलोत्पलश्यामलत्वं
 तु मायीयरूपपेक्षमस्याः । ‘ऋतुकालः’ शुद्ध-
 विद्यात्मवहृथादिजननौन्मुख्यं ‘शिरसा’ परा-

१९७ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽप्तोताख्यटीकोपेतम् १०५

रूपेण 'ऐशाने' स्वातन्त्र्यभट्टारके 'संस्थिता'
नित्यसंबद्धामीशानदिशि निष्ठशिरसं च ।
किं कुर्वन् भवति तेन तेन सकलब्रह्मभ-
ज्ञादिरूपेण 'भवो' निष्कलभट्टारकस्तस्य
'मनुसरन्' तत्सत्तासमाविष्टः ॥ १९५ ॥

किं च

ततो मुद्रां दर्शयेत
संनिधानाय मन्त्रवित् ।
'मुद्रां' योन्याख्याम् ॥
ततोऽग्निपात्रमादाय
शिवाम्भोऽस्त्रेण प्रोक्षयेत् ॥ १९६ ॥
कवचेनावगुणव्यापि
प्रणवेनैव पूजयेत् ।
अरण्यादिसमुद्गृहं
लोकाश्यन्तं विधानतः ॥ १९७ ॥
अग्निमित्युक्तरस्यं काकाक्षिवदिहापि संब-
न्ध्यम् ॥ १९७ ॥

अथ

अस्मिं तु शुक्रवद्यात्वा
चैतन्यं प्रणवेन तु ।

कल्पयेदस्येति शेषः । नासापथेनास्मि
प्रवेश्य सचैतन्यैकीकारं नीत्वा रेचयेदिति
गुरवः ।

ततोऽपि

षड्डेनैव संपूज्य

अमृतत्वं ध्रुवेण तु ॥ १९८ ॥

‘ध्रुवेण’ इति परचैतन्यमन्नेण श्रीनिष्कलेन
षड्डेनैव परामृतापादनरूपं पूजनमस्य कुर्या-
दित्यर्थः ॥ १९८ ॥

अथ

आत्मानं भैरवं ध्यात्वा

अस्मिं ध्यात्वा तु वीजवत् ।

ध्रुवेण कुण्डबाह्ये तु

त्रिधाभ्राम्यावतारयेत् ॥ १९९ ॥

योनौ तु बीजवल्क्षित्वा
 भैरवेण शिवाम्भसा ।
 अस्त्रमुच्चार्यं संप्रोक्ष्य
 योनिं प्रच्छादयेहुधः ॥ २०० ॥
 दर्भेण ध्रुवमन्त्रेण

‘त्रिधाश्चाम्य’ इति योन्याकारसंपुटगृहीतं
 पात्रं सव्यापसव्यक्तमेण त्रिधा योनिक्षो-
 भार्थमाश्चाम्य ‘अवतारयेत्’ योनिं प्रापयेत् ।
 ‘भैरवेण’ तु श्रीनिष्ठक्लेन । ‘ध्रुवमन्त्रेण’ इति
 प्रणवेन तदुच्चमेखलासंस्यैः प्राग्प्रैरुदग्यैर्हु-
 तभुग्वेशमनो दर्भेरक्षवाटं प्रकल्पयेत् । श्री-
 मंत्रराजे ‘इत्थमूर्ध्वमुखैः’ इति चोपकल्पित-
 मुपेक्ष्यम् । ‘बुधः’ शिवसमावेशैकशाली ।
 आत्मनो हेतुकर्तृत्वं शिवस्य तु मुख्यकर्तृ-
 त्वम्,—इत्यादिव्यास्त्यानमसत्, शिवीभूतस्यैव
 शिवयागेऽधिकृतत्वात् कैवात्र पशुभावशङ्का
 पशुत्वे वा कथं मोचकता,

‘मद्राः करणभूतास्तु पशुकार्यस्य साधने ।
आचार्यः करणं प्रोक्तः शिवरूपो यतः स्मृतः ॥’
(स्व० ३।१६०)

इत्यादिना च वक्ष्यमाणेन का संगतिरिलास्तामेतत् । अयं त्वत्र रहस्यार्थोऽद्याप्यनुन्मुद्रितोऽस्मद्गुरुवक्रपारम्पर्यायातः प्रकाशयते

‘परावाङ्माहेशी जगदजनयत्साप्रथनतो
विशुद्धान्तर्धीमा विकृतिकलनाग्रस्तविभवम् ।
श्रितज्येष्ठास्फाराचनितत्तुरेषा तदुचितं
शिशु दृष्ट्या रौद्र्या प्रथयति शिवामेदसरसम् ॥’
अतः पूर्णाहन्ताभूतरससमाख्यादसुहितः
शिवावेशाद्वाचं शिवरसपरौन्मुख्यसुभगाम् ।
खवीर्येणाकम्य प्रवरगुरुरभ्यादि निखिलं
शिवैकात्मसामद्युतिमयमयं संजनयति ॥’

इति ॥ २०० ॥

किं च

अक्षवाटं ततो न्यसेत् ।
अख्येणौव चतुर्दिक्षु
दर्भेरेव प्रकल्पयेत् ॥ २०१ ॥

१ क० ग० पु० रूपे व्यवस्थित इति पाठः ।

२ ख० पु० स्पृष्टेति पाठः ।

२०२ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोळ्होताख्यटीकोपेतम् १०९

देव्या गुस्यर्थमक्षवाटं जवनिकास्थानीयं
रक्षार्थमूर्ध्वमुखैर्द्भैर्ण्यसेत् ॥ २०१ ॥

अथान्तर्वल्या देव्याः

सप्तवारास्त्रमन्त्रेण

द्भेणौव तु कङ्कणम् ।

दक्षहस्ते तु बधीया-

दस्त्रमन्त्रमनुसरन् ॥ २०२ ॥

रक्षार्थमग्निगर्भस्य

‘ओं कङ्कणं बधामि नमः’ इत्यूहमब्रोद्र ।

एवं सर्वत्र कर्मौचित्येनोहमब्राः कर्तव्याः ।

दक्षहस्ते पुंगर्भार्थं कङ्कणबन्धः ॥ २०२ ॥

एवं प्रोक्षणावगुणठनोल्लेखनोच्छरणप्रोक्षणा-
दिशोषणान्तैस्त्रयोदशभिः संस्कारैः कुण्डं सं-
स्कृत्य संपूज्य, अस्त्राभिमन्त्रणवज्ञीकरणकुण्डा-
च्छादनात्मसंस्कारत्रयं गृहहेत्वर्थं कृत्वा, ब्रह्म-
ण आसनावाहनपूजनानि विधाय, गृहमध्य-
लाभाय चतुष्पथं कृत्वा वागीश्यावाहनासन-
पूजनशुक्रध्यानचैतन्यापादन (अमृती) करण-

विशेषध्यानत्रिरात्रमणयोनिप्रक्षेपान् नव सं-
स्कारान् प्रकल्प्य, पुनर्वार्गीश्याः प्रोक्षणयो-
निप्रच्छादनाक्षवाटकल्पनकङ्णणवन्धांश्चतुःसं-
स्कारान्विधाय, अग्नेर्दीक्षादिकर्मसंपत्तिसमर्थ
मात्रं देहं संपादयितुं वक्राङ्ग्रकमाद्भर्भाधानादि-
संस्कारानाह

गर्भाधानमतो भवेत् ।

अपरास्यत्रिराहुत्या

पूजनं हृदयेन तु ॥ २०३ ॥

हृदा त्रिराहुतिं दत्त्वा

गर्भाधानं कृतं भवेत् ।

प्रणवपूर्वं पश्चिमवक्रबीजं लकारमुच्चार्यं ‘ग-
र्भाधानं करोमि स्वाहा’ इति त्रिः कृत्वा ‘हृद-
येन’ नैष्कलेन ‘गर्भाधानं संपव्यतां स्वाहा’ इति
त्रिर्जुहुयात् । एवमुत्तरत्रानुसंधेयम् । अत्र
‘पूजनं हृदयेन तु’ इति मध्यग्रन्थः पूर्व
योज्यः; तेनादावङ्गमत्रेण ‘अभिगर्भाय नमः’
इत्यर्चनं ततो वक्रमत्रेणाहुतित्रयं ततस्तेनैवा-

२०५ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्यटीकोपेतम् १११

ज्ञमब्रेणाहुतित्रयम्, उत्तरत्र ईदृशा एव क्रमस्य
भावात् ॥ २०३ ॥

पुंसवनमाह

हृदा वै जलविन्दुं तु

दभर्ग्रेणात्र पातयेत् ॥ २०४ ॥

गन्धपुष्पादिभिः पूजां

शिखया कारयेत्ततः ।

त्रिराहुतिं चोत्तरेण

शिखया च त्रिराहुतिम् ॥ २०५ ॥

पुंसः कल्पनमेवं हि

न स्त्री गर्भे तु जन्यते ।

‘जलविन्दुं’ पुर्यष्टकरूपं जीवमभिसंधातुं
‘पुमान्भव नमः’ इत्यन्तेन प्रयोगेण अत्रेत्या-
हिते गर्भे क्षिपेत् । शिखया नैष्कल्या, उत्तरे-
णेति वकारेण । पुंस्त्वमुपचयः कार्ये शक्तत्वम्,
अपचयः स्त्रीत्वम् ॥ २०५ ॥

अथ

सीमन्तं दक्षिणास्येन
 दर्भग्रेण प्रकल्पयेत् ॥२०६॥
 श्रीवामंसौ कटि चैव
 बाहू जड्डे प्रकल्पयेत् ।
 प्रत्यङ्गानि च संकल्प्य
 सीमन्तोन्नयनं भवेत् ॥ २०७ ॥

पुर्यष्टकोपरि स्थूलदेहप्रविभागमात्रमिह
 सीमन्तः । ‘दक्षिणास्यम्’ अघोरवक्रमन्त्रः ‘प्रत्य-
 ङ्गानि’ करोदरचरणाङ्गुल्यादीनि ॥ २०७ ॥

अत्र च

गन्धपुष्पादिभिः पूजा
 शिरसा चाहुतित्रयात् ।
 पूर्वमध्यापरान्वह्नौ
 त्रीन्भागान्परिकल्पयेत् ॥ २०८
 मुखहत्पाददेशांस्तु
 होमात्तच्च त्रितत्त्वकम् ।

२१० श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्त्रोतास्वयटीकोपेतम् ११३

पूजेति कार्या, शिरसेति काकाक्षिवत् । आ-
हुतित्रयाङ्गोमादिल्येकवाक्यता । तच्चैतद्भा-
गत्रयं शिवविद्यानराख्यतत्वत्रयरूपम् । मुखेन
मूर्धा पादाभ्यां गुह्यमाक्षिसमिल्येषैवात्र दण्ड-
भङ्गः ॥ २०८ ॥

‘प्रत्यङ्गानि’ इति यदुक्तं तद्विभक्तुं कवाटव-
क्रादि न्यसितुं कवाटन्यासं तावदाह

शिरांसि पञ्चाहुत्यैव
ऊर्ध्वास्येन त्रिभिस्त्रिभिः ॥२०९

कल्पयेदिति शेषः । ‘शिरांसि’ कवाटानि
‘ऊर्ध्वास्येन’ क्षकारेण । अत्र च सुतारिण्याद्या:
प्रागवत्कला अनुसंधेयाः ॥ २०९ ॥

अथैतदनूद्य वक्रकलामिर्बक्रकल्पनामाह

पञ्चवक्रं तु संकल्प्य

मध्यप्राग्याम्यसौम्यकम् ।

अपरं चाप्याहुतिभिः

पूर्वास्येन त्रिसंख्यया ॥२१०॥

वक्राणां निष्कृतिं तद्व-
दाहुतीनां त्रिसंख्यया ।

‘पञ्चमं यज्ञवेद्वक्त्रं थकार ।’ (ख० १४९)

इति पूर्वमुक्तत्वात् आदौ मध्यममूर्धवक्त्रं
क्षकारेण शान्त्यतीतानुसंधानेन प्रकल्प्य, पश्चात्
‘पूर्वास्येन’ यकारेण वक्रचतुष्टयं शान्त्यादिक-
लानुसंधिना प्रलेकं तिस्त्रभिराहुतिभिः कल्प्यं,
मध्येत्यादावुक्तत्वात् आदौ मध्यमवक्रन्यासः ।
एतच्च पू(स)र्वत्रानुसंधेयम् ॥ २१० ॥

किं च

नेत्रं नेत्रेण संकल्प्य
मुखेष्वेवं त्रयं त्रयम् ॥ २११ ॥

आहुतित्रितयेनैव

‘नेत्रेण’ सकलनेत्रमन्त्रेण ॥ २१२ ॥

एतच्च

तिलैः सर्वं तु कारयेत् ।

सर्वमित्यग्निसंस्कारजातम्, आज्यं तु निष्प-
ञ्चस्य शिवाग्रेस्तर्पणाय, निष्पत्तिश्वास्य भैरव-
रूपस्यैवेति ॥

२१३ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽश्वोताख्यटीकोपेतम् ११५

ततः कलासमूहं च

पञ्च चाथ चतुष्टयम् ॥ २१२ ॥

सीमन्तोव्ययनमध्य एव तद्वक्त्रकलादिन्या-
सस्त्रान्तरवैलक्षण्येनेहोक्तः ॥ २१२ ॥

एवमीशानपुरुषकलाभिः प्रत्यङ्गन्यासमुक्त्वा
अघोरकलाभिराह

अष्टाङ्गानि तथा त्रीणि

दश चाष्टावनुक्रमात् ।

शेषास्यैः संप्रकल्प्यैवं

कलामूर्तिस्ततो भवेत् ॥ २१३ ॥

अङ्गानि 'हृदि ग्रीवा' (१५०) इत्यादि-
प्राणुक्तानि । एवमिति प्रत्यङ्गं तत्त्वकलानुसं-
धिनाद्वित्रयेण । कला मूर्तिर्यस्येति बहु-
त्रीहिः ॥ २१३ ॥

अथात्रैव

अङ्गानि विन्यसेत्पश्चात्

हृदाद्यानि यथाक्रमम् ।

नेत्रस्योक्त्वात् तद्विजितानि सकलाङ्गानि

तन्मन्त्रैर्न्यसेत् । एवं 'प्रत्यङ्गानि संकल्प्य' इति
यदुक्तं तदेव पूर्वमध्येत्यादिना श्लोकषङ्केन
विभक्तम् ॥

एवमेतत्सर्वं कृत्वा
त्रिराहुर्तिं दक्षिणेन
दक्षिणवक्रमन्त्रेण 'सीमन्तोन्नयनं करोमि'
इत्यन्तेन दद्यात् ॥

अथ

शिरसा चाहुतित्रयम् ॥ २१४ ॥
चकारोऽनैवादौ पूजां कुर्यात्, - इति
प्रस्तावपूरणं ध्वनति । यत्तु
'गन्धपुष्पादिभिः पूजा शिरसा चाहुतित्रयात् ।' (२२०८)
इति पूर्वोक्तं तद्भागत्रयकल्पनया त्रितत्त्व-
कल्पनार्थम् ॥ २१४ ॥

उपसंहरति

सीमन्तोन्नयनं ह्येवं
एवं विभक्तावयवस्याम्भः
जातकर्म त्वयोच्यते ।

२१६ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽहोताख्यटीकोपेतम् ११७

अख्येण वीजयेदग्नि-

मख्येणैव तु पूजयेत् ॥ २१५ ॥

त्रिराहुतिं तु पूर्वेण

अख्येणैवाहुतित्रयम् ।

एवं मन्त्रद्वयैनैव

जातकर्म कृतं भवेत् ॥ २१६ ॥

वीजनं प्रसवाभिमुखीकरणं पूर्वेण यका-
रेण ॥ २१६ ॥

एवं गर्भाधानसीमन्तोऽन्नयनजातकर्माणि
कृत्वा

अख्येण प्रोक्षयेत्कुण्डं

सद्यः सूतकशुद्धये ।

आपादितशिवभावोऽपि दीक्षादिसंपत्यर्थं
यतोऽग्निः शरीरं ग्राहितस्ततश्चिदात्मनो दे-
हग्रहः सूतकरूपः सर्वशुद्धिप्रथमाङ्गुरः शोऽध्य
एव ॥

जातस्याश्रेः

वक्राण्युद्धाटयेत्पश्चा-
द्वक्षेणैवाहुतित्रयात् ।

‘उद्धाटनं’ विकासः ।

यथा

वक्राणि शोध्यान्यसिना
आहुतित्रययोगतः ॥ २१७ ॥

प्रतिवक्रं स्वमन्त्रेण परामृश्य ‘शोधयामि’
इत्यूहान्तेऽस्मुच्चार्थं त्रिर्जुहुयात् ॥ २१७ ॥

तथा

वक्राभिघारो वक्रैस्तु
वक्रे वक्रे त्रयं त्रयम् ।

वक्रेष्वभिघारो दीसिः । त्रयं त्रयमिति आ-
हुतीनां दद्यादिति शेषः ॥

वह्नेः संरक्षणार्थं दिक्षु देवतान्यासं प्रस्तो-
तुमाह

प्रोक्षयेत्कुण्डपार्श्वानि
साख्येणैव शिवाम्भसा ॥ २१८ ॥

२२१ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽप्योतास्यटीकोपेतम् ११९

दर्भानास्तीर्य पूर्वाग्रा-
न्दक्षिणोत्तरसंस्थितान् ।
सौम्याग्रान्पूर्ववारुण्योः
परिधीन्विष्टरास्तथा ॥ २१९ ॥

हस्तमात्राः शाखाः परिधयः । समध्यग्रन्थि
दार्भमासनं विष्टरः ॥ २१९ ॥

एवं क्रमात्क्रममन्तर्दर्भपरिधिविष्टराः
अस्त्रमन्त्रेण ते सर्वे
न्यसनीयाः ।

तत्र

ब्रह्माणं पूर्वविष्टरे ।
रुद्रं च दक्षिणे स्थाप्य
विष्णुं पश्चिमविष्टरे ॥ २२० ॥

सदाशिवं चोत्तरेऽथ
स्वनामपदचिह्नितम् ।
आदौ ध्रुवं स्मरेदेवि
नमश्चान्ते प्रकल्पयेत् ॥ २२१ ॥

गन्धपुष्पादिभिः पूज्याः
स्वरूपं तेष्वनुस्मरेत् ।

स्पष्टम् ॥ २२१ ॥

ततोऽप्यन्तः
मेखलोपरि लोकेशा-
न्पूजयेत्प्रणवेन तु ॥ २२२ ॥

एवं च

रक्षार्थं जातबालस्य
ब्रह्माद्याः पूजितास्तु ये ।
ततः कङ्कणकं मुक्त्वा
दक्षहस्तव्यवस्थितम् ॥ २२३ ॥

पुष्पं संगृह्य देवेन
शिवाभ्नीर्नाम कल्पयेत् ।

गर्भस्य जातत्वादक्षान्तरस्य च विहितत्वात्
गर्भरक्षाया अधिकारो निवृत्तः,—इति कङ्कण-
मोक्षः । ‘देवेन’ मूलमन्त्रेण सप्रणवेनैः ‘शिवा-
ग्निर्भव नमः’ इति नामकल्पनम् ॥ २२४ ॥

२२५ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्वयटीकोपेतम् १२१

अथ

कवचेनोपचारं तु

गन्धपुष्पादिधूपकैः ॥ २२४ ॥

कवचेन नैष्कलेन शिवाशये नम इत्यन्तेन
‘उपचारं’ पूजां कुर्यात् ॥ २२४ ॥

अथ

ऊर्ध्वास्येनाहुतीस्तिस्थः

कवचेन त्रयं पुनः ।

प्राग्वदूहमब्रेण दद्यात् । एवं सूतकशुद्धि-
वक्रोद्धाटनवक्रशुद्धिवक्राभिवारविष्टरादिन्या-
सदेवतास्थापनतदर्चनकङ्कणमोक्षणान्यष्टौ अ-
वान्तरसंस्कारान् कृत्वा नामकरणाख्यः पश्चि-
मः संस्कारः कृतः ॥

अथ

शिवनामाङ्गितं वहिं

जनयित्वा सुरांस्ततः ॥२२५॥

विसर्जयेत्तु स्वस्थानं

सावित्रीं प्रणवेन तु ।

पुष्पादिभिः समभ्यर्च्य
होमैरेव त्रिभिस्थिभिः ॥२२६॥

तुश्चार्थे भिन्नक्रमः । तेन सुरान् ब्रह्मा-
दीन् सरस्वतीं च प्रणवादिस्वनामभिरभ्यर्च्य
प्रलेकमाहुतित्रयेण संतर्प्य 'क्षम्यताम्' इत्यु-
क्त्वा विसर्जयेत् ॥ २२६ ॥

अथ

धाम्नैवेधमास्तु होतव्या

हस्तमात्रप्रमाणतः ।

चतुर्विंशतिसंख्याताः

शिवाम्नेस्तर्पणाय तु ॥ २२७ ॥

'धाम्ना' निष्कलेन । 'इधमाः' अस्फुटिता
ऋज्ज्यः सत्वचः शाखाः ॥ २२७ ॥

एवं तिलैः संस्कारानुकृत्वा आज्यकार्यान्सं-
स्कारान् प्रस्तोतुमाज्यप्रक्षेपकरणसुकस्त्रुवसं-
स्कारार्थमाह

सुकस्त्रुवौ संप्रताप्याम्नौ

शिवाम्भोऽस्त्रेण प्रोक्षयेत् ।

२३१ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्यटीकोपेतम् १२३

कवचेनावगुणं छैतौ
शिवाम्भौ आमये त्रिधा ॥२२८॥

अस्त्रेण मार्जयेदद्वि-
र्दभ्यग्रेणाथ संस्पृशेत् ।

पुनरस्मौ परिभ्राम्य
प्रोक्षयेत्तौ शिवाम्भसा ॥२२९॥

दर्भमध्येन संस्पृश्य
भूयोऽम्भौ आम्य तापयेत् ।

शिवाम्भसा मार्जयित्वा
दर्भमूलेन संस्पृशेत् ॥ २३० ॥

सुक्सुवाम्यां ततो मूलं
स्थापयेत्तावधोमुखौ ।

दर्भाणां पृष्ठतः पूज्यौ
दक्षिणेऽम्भेः सदा बुधैः ॥२३१॥

मार्जनं प्रोक्षणमेव, तापनं काष्ठादिभाव-
निवारणाय । यथोक्तम्

‘..... तापयेत्तेजसि त्रिधा ।
संजातौ तेन संतसौ काष्ठभावपराङ्गुखौ ॥’

इति । स्वष्टिक्रमेणात्र दर्भस्याग्रमध्यमूलै-
स्तदग्रमध्यमूलस्पर्शेन त्रिर्वेमणेन च इच्छा-
दिशक्तित्रयमयत्वमनयोर्जायते । स्वुक्षुवाभ्या-
मिति स्वुक्षुवयोरित्यर्थः । संस्कारद्वादशका-
नन्तरं पूज्यावधोमुखाविति स्वष्टयुन्मुखत्वाभि-
प्रायेण । अग्नेदीक्षिणे होतुर्वामे,— इति दीप्त्या-
प्यायनाभ्यामनयोर्युगपत्संबन्धेनान्नीषोममय-
त्वापत्तिः ॥ २३१ ॥

अथ

आज्यसंस्करणं कुर्या-
दाज्याधिश्रयणादिकम् ।

‘अधिश्रयणं’ संप्रोक्षिते पात्रे प्रस्तुतस्य स्था-
पनम् । कच्चिदधिस्त्रवणमिति पाठः । तत्राधि-
करणभाषणे ताप्तनमित्ययमर्थः ॥

आदिशब्दसूचितान् संस्कारानाह

आज्यं संप्रोक्ष्य चास्त्रेण

कवचेनावगुण्ठयेत् ॥ २३२ ॥

२३४ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् १२५

शिवाभौ ताप्यमस्तेण
उद्वास्यं कवचेन तु ।
कुण्डस्य परितो देवि
त्रिधा भ्राम्य तु स्थापयेत् ॥२३३॥

योनिसंस्थं चाज्यपात्रं
तापनं दीप्त्यर्थमाग्नेयां दिशि । उद्वास-
नमग्नेरुर्ध्वधारणं दीप्तेः स्फुटतार्थम् ॥ २३३ ॥

किं च

उत्प्लवं संप्लवं ततः ।
तस्याज्यस्योत्प्लवं च कुर्यादिति शेषः ॥

केनेत्याह

दर्भाग्रद्वयमादाय
प्रादेशं मध्यग्रन्थितम् ॥२३४॥

पवित्रमेतद्विहित-
मुत्प्लवं तेन संप्लवम् ।

प्रसारिताङ्गुष्ठतर्जनीमानं प्रादेशः ॥ २३४ ॥

कथमित्याह

अङ्गुष्ठानामिकाभ्यां तु

गृहीत्वैतत्पवित्रकम् ॥ २३५ ॥

पराङ्गुखं तु त्रीन्वारा-

न्संमुखं त्रीस्तथैव च ।

अस्त्रेणैव तु मन्त्रेण

असारभागपनयनायोत्पुर्वं, साराहरणाय
संपुर्वम् ॥

किं च

अवद्योतः शिवामिना॥२३६॥

अस्त्रेणेत्येव कार्यं इति शेषः ॥ २३६ ॥

तं ध्याचष्टे

दर्भोलमुकं तु संगृह्णा

आज्यपात्रं निरीक्षयेत् ।

तेन प्रकाशयेत् । अत्र चावसरे खनेत्रतेजो-
निरीक्षणेन परतेजोमयं चाज्यं कुर्यादित्यर्थः ॥

नीराजनं ततः कुर्यात्

२३८ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्मौतात्प्रटीकोपेतम् १२७

निःशेषेण राजनं च ज्वलितेन दर्भेण
सर्वतो भ्रामितेन दीपनमखेणैव ।

पर्यन्तिकरणं ततः ॥ २३७ ॥

कथं

धाम्नास्त्रमन्त्रमुच्चार्य
तमम्नाबुलमुकं क्षिपेत् ।

‘धाम्ना’ मूलेन सह परितः समन्तादभि-
करणं तेजोमयत्वापत्तिः ॥

ततः

धाम्नैव विधिना मन्त्री
प्रोक्षयेदस्त्रवारिणा ॥ २३८ ॥

‘विधिः’ शिवाभेदाभिसंधिः ॥ २३८ ॥

किं च

अभिमन्त्रय षड्हेन
अमृतत्वं शिवेन तु ।

निष्कलेन साङ्गेनाभिमन्त्रणमेवममृतत्वम-
मृतमुद्रया ॥
एवमाज्यप्रोक्षणावगुणठनतापनोद्वासनभ्रा-

मणोत्सुवसंप्रवावद्योतननीराजनपर्यग्निकरण-
प्रोक्षणामृताख्यसंस्कारान् द्वादश कृत्वा

सकृदुच्चारयोगेन

पूजयेद्दैरवेण तु ॥ २३९ ॥

निष्कलेन ॥ २३९ ॥

एवं कर्त्रपादानकरणाधिकरणकर्मणां य-
ष्ट्रीघपात्रसुगादिस्थिष्ठिलाङ्गाज्यादीनां संस्का-
रैः संप्रदानात्मकभैरवदेवतैक्यापादनं कृत्वा
तदेव द्रढयितुमग्निवक्राणां भैरववक्रमचैर-
भिसंधिमाह

वक्रसंधानकं वक्रे-

राहुतित्रितयेन तु ।

एतद्व्याचष्टे

अपरास्येन तद्वक्र-

संधानं तु समाचरेत् ॥ २४० ॥

एवं सौम्यस्य वक्रस्य

संधानं तु कृतं भवेत् ।

२४२ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽश्वोताख्यटीकोपेतम् १२९

त्रिराहुतिप्रयोगेण
दक्षिणस्याप्यथैवं स्या-

दूर्ध्ववक्रं शिवान्वितम् ।

त्रिराहुतिप्रयोगेण
वक्रसंधिः प्रकीर्तितः ॥२४२॥

अपरास्येनेति तन्मन्त्रेण, तद्वक्रसंधानमिति
तैनैवापरवक्रेण संधानमित्यर्थादुत्तरवक्रवीज-
नामभ्यां विस्पष्टस्य उत्तरस्य । यदाह ‘एवं
सौम्यस्य वक्रस्य संधानं तु कृतं भवेत् ।’
इत्यतश्च ‘ओं लं सद्योजातवक्रेण ओं वं वाम-
देववक्रमनुसंदधे स्वाहा’ इति प्रयोगः । एवम्
‘ओं वं वामदेववक्रेण ओं रं अघोरवक्रमनु-
संदधे स्वाहा’ इति प्रयोगः । एवमन्यत् । शिवा-
न्वितमिति ईशानविश्रान्तिसारम् । अत्र प्रति-
वक्रानुसंधिं त्रिस्तिलैर्जुहुयात् न तु आज्येन
तत्संस्काराणामसमाप्त्वात् । पश्चिमप्रमुखमूर्ध्वे
विश्रान्तिः कार्या, ॥ २४२ ॥

मुमुक्षुन्प्रति अस्यैव प्राधान्यादित्याह
मुख्यमूर्ध्वं स्मृतं वक्रं
गुणत्वमितरेषु तु ।

अथ कर्मावित्यानुगुणयेन यन्मुख्यं वक्रं
तदूर्ध्वं स्मर्तव्यम्,— इत्यत्राप्यर्थेऽनुसंधिमुक्त्वा
प्रसङ्गाद्वक्रभेदेन होममाह

मुक्तिकामस्य दीक्षाया-

मूर्ध्ववक्रस्य मुख्यता ॥२४३॥
एतत्रैमित्तिकविषये ॥ २४३ ॥

काम्ये तु विभागेनाह

पादलेपाञ्जनाद्या वै

सिद्धीस्तु विविधाश्च याः ।

सदाशिवान्तगाः सर्वाः

पूर्ववक्रे तु होमयेत् ॥ २४४ ॥

‘विविधा’ इति उत्तममध्यमाधमाः । हो-
मयेदिति होमेन साधयेत् ॥ २४४ ॥

मारणोच्चाटनादौ तु

विद्वेषे स्तम्भने तथा ।

२४६ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोह्मोताख्यटीकोपेतम् १३१

दक्षिणे चैव वक्रे तु
होमात्सिद्धिः परा भवेत्॥२४५॥

शान्तिकं पौष्टिकं चैव
सौभाग्याकर्षणानि च ।

सौभाग्यारोहसिद्धिं तु
उत्तरे होमयेत्सदा ॥ २४६ ॥

आर्कषणं परचित्तादेः ॥ २४६ ॥

नित्यविषयमप्याह
पश्चिमे नित्यकर्माणि
सर्वैः कार्याणि तस्य विधिपूर्वकत्वात् ॥

स एष

विनियोगः प्रकीर्तिः ।

एवं च यो यत्र वक्रे कर्म कर्तुं वाञ्छति
स तदूर्ध्वे न्यसेत् ऊर्ध्वं तु तत्स्थाने ।
यद्वक्ष्यति

‘.....येन यत्कर्म वाञ्छतम् ।

तन्मुख्यवक्रं संकल्प्य..... ॥’ (ख० २। २६४)

इति ॥

एवं प्रस्तुते नित्यकर्मणि

आज्यभागो हि होतव्य

ऊर्ध्ववक्रे तु पश्चिमे ॥ २४७ ॥

पश्चिमे सद्योजाते 'ऊर्ध्ववक्रे' ऊर्ध्ववक्र-
स्थाने प्रापित इत्यर्थः ॥ २४७ ॥

एवमस्य भैरवापत्तिपर्यन्तान् संस्कारान्
कृत्वा वहोभैरववक्रानुसंधिना भैरवेणैकतां
संपूर्य, इदानीमाज्यवहृथोः क्रमेण त्रिधाम-
त्वापादनार्थमाह

आज्यपात्रस्य मध्ये तु

दर्भो वै भैरवेण तु ।

न्यसितव्यो वरारोहे

ततो वै वर्त्मकल्पना ॥ २४८ ॥

'तत' इति मध्यस्थदर्भद्वयदानाद्वर्त्मनां
त्रयाणां मार्गाणां कल्पना कार्या । दर्भ इति
जातोवेकवचनम् ॥ २४८ ॥

कथमित्याह

उच्चार्य भैरवं पात्रे

संपातं पात्य वर्त्मना ।

२५१ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽव्योतास्वयटीकोपेतम् १३३

नाडीत्रयेण युगप-

त्पात्रे भागत्रयं न्यसेत् ॥२४९॥

नाडीत्रयरूपेण वर्त्मना मार्गत्रयेण भैरवं
निष्कलमुच्चार्य आज्यगतभागत्रये त्रिष्ठया
प्राणशक्या इच्छाज्ञानक्रियात्मना समं पातं
विश्रान्ति कृत्वा वह्निसोमसूर्यात्मकधामत्रय-
मयं भागत्रयं ‘न्यसेत्’ अनुसंदधीत ॥ २४९ ॥

अत्र विभागः

सुषुम्नां मध्यमार्गस्थां

दक्षे पिङ्गां प्रकल्पयेत् ।

इडाभागे तु यत्तेजो

वामे सौम्यं प्रकल्पयेत् ॥२५०॥

एवमाज्यं त्रिधाममयीकृत्य तद्वोमाद्विहि-
मणि तन्मयीकर्तुमाह

एवं त्रिभागं संकल्प्य

स्त्रुवमापूर्य होमयेत् ।

भैरवेणैव मन्त्रेणा-

ग्रये स्वाहान्तमेव च ॥ २५१ ॥

अग्निभागात् संगृह्य

मध्यनाडिस्थं प्रकाशानन्दसारमभीषोमा-
त्मकं धाम पृथक्त्वमाभासयत् वामे सोमतां
श्रयति दक्षिणे तु वहितां, तत्र सोमात्मनो
हविषोऽन्तर्वर्तिनः प्रज्वालकस्याभावात् न म-
ध्यवद्वेददाहकात्मत्वम्,—इति तत्प्रकाशकत्व-
मात्रात् सूर्यरूपताप्युच्यते, उपादानौचित्यात्
अग्नितापीत्यग्निभागोऽत्र दक्षिणः, अत एवेह
पिङ्गलेत्यग्निनाम्ना दक्षनाडी व्यवहिता । त्-
तीयपटले तु

‘पिङ्गलमध्यमार्गेण वर्णोच्चारकमेण तु ।’ (ख० ३।२२)

इति,

‘पिङ्गल मध्यमा नाडी’ (ख० ३।१४९)

इति च मध्यनाडयुक्तेति युज्यते एव,—इति
न कश्चित्पूर्वापरव्याघातोऽस्ति । ततो विभा-
गोऽत्र दक्षिणकृतनाडीसंपातानुसारं खदक्षि-
णस्ततो होमोऽप्नेर्दक्षिणे भागे । एवं वामे-
ऽपि ज्ञेयम् ॥ २५१ ॥

१ ग० पु० व्यवस्थितेति पाठः ।

२ क० पु० वकोच्चारेति पाठः ख० पु० वर्णोच्चारेति पाठः ।

अथ

स्वुवेणाज्याहुतिं क्षिपेत् ।
सोमभागस्तु सोमाय

स्वाहेत्यन्ते समुच्चरन् ॥ २५२ ॥

सप्रणवं निष्कलपूर्वोऽत्र मत्रः—इत्यादिक-
मादिशन् पूर्वोक्तमनुवदति
धामादिप्रणवाद्यं च

स्वुवेणाज्याहुतिं क्षिपेत् ।
क्रियाविशेषणमेतत् ॥

ततोऽपि

अग्नीषोमेति संज्ञे ह्वे

स्वाहान्ते धाम चादितः २५३

प्रणवाद्याज्यमध्यात्म

स्वुवमापूर्य होमयैत् ।

शुक्लपक्षे विधिर्हेष

अग्नीषोमेत्यत्र अग्नीषोमाभ्यामिति प्रयो-
गः । अयं शुक्लपक्षे विधिः ।

अन्यत्र तु

कृष्णपक्षेऽन्यथा भवेत् ॥ २५४ ॥

तमाह

सोमभागे भवेत्सूर्यो

ह्यमिसंज्ञा तु पूर्ववत् ।

अग्नेः सूर्यस्य मध्याह्नै

आहुतिं प्रतिपादयेत् ॥ २५५ ॥

यतः सूर्यस्य मध्ये वै

अमावस्यां विशेच्छशी ।

शुक्लपक्षे सोमस्य पूर्णत्वात् सोमायेत्याहुतिः । कृष्णपक्षे तु क्षीणस्येन्दोः सूर्यमण्डलाक्रमणात् सूर्यायेत्याहुतिः । मध्ये तु अग्निसूर्यभ्यामिति । अन्यतु पूर्ववत् ॥ २५५ ॥

एवमग्नेरपि त्रिधाममयत्वं संपाद्य

प्राशनार्थमतो होमो

वक्राणां भैरवेण तु ॥ २५६ ॥

कार्य इति शेषः । अत एव त्रिधाममयीकारादनन्तरं तेन प्रणवं निष्कलं वक्रमत्रं चोच्चार्य ‘अग्नेः प्राशनं करोमि स्वाहा’ इत्यन्तोऽत्र प्रथोगः । प्राशनं च भाविपाशभक्षणायौचित्याधानम् ॥

२५७ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोह्मोतास्त्वयटीकोपेतम् १३७

अन्यानपि संस्कारानेकप्रघटकेन शिवाश्चः
पुष्कलतासंपत्तिसतत्वानाह

चूडाद्या ये तु संस्कारा

अग्नेर्वालान्तसंस्थिताः ।

प्रापणार्थाय सर्वेषां

पूर्णामेकां प्रदापयेत् ॥ २५७ ॥

मैरवं तु समुच्चार्य

आदिशब्दादुपनयनादयो बालस्य ब्रह्म-
चारिणोऽन्ते ये संस्थिता उद्वाहादयः । अत्र
च 'अग्ने: चूडाद्याः सर्वे संस्काराः सन्तु खाहा'
इत्यन्तः प्रयोगः । पूर्णायामितिकर्तव्यता भ-
विष्यति ॥ २५७ ॥

एवं कृते सति प्रवृच्छः

शिवाग्निः सर्वसिद्धिदः ।

सर्वेषां समच्यादीनां सर्वाः सिद्धीर्ददा-
तीति तच्चेणेत्यर्थः । एवं संस्कृताच्छिवाग्नेश-
र्वर्थं पुनःसंस्कारं विना नित्यकर्मार्थं च

'श्राप्याश्रुपुरोडाशाः पञ्चसंस्कारसंस्कृते ।

अनाहृते शिवे वह्नौ..... ॥'

इत्यन्यत्र उक्तत्वादनाहूतपरमेश्वर एव ॥

अभिं तु प्रोद्धरेत्पश्चा-
त्पात्रे संस्थाप्य रक्षयेत् ॥ २५८
कवचावगुणितं रक्षितं कुर्यात् ॥ २५८ ॥

अथ

कुण्डस्य चोत्तरे भागे
विष्ट्रस्य च बाह्यतः ।
प्रणीतं कल्पयेत्तत्र
विष्ट्रस्येति रुद्राश्रयस्य ॥
प्रणीतं व्याचषे
चमसं वारिपूरितम् ॥ २५९ ॥
'चमसं' दारुपात्रम् ॥ २५९ ॥
तत्र च यज्ञध्वंसनाशिनो विष्णोरासनार्थम्
युष्पाक्षततिलैर्युक्तं
पवित्रं तत्र विन्यसेत् ।
तस्मिंश्च
प्रणवादि समावाह्य
विष्णुनाम ततो नमः ॥ २६० ॥
आमन्त्रणपदेनैव
विष्णुं संस्थाप्य पूजयेत् ।

२६३ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्यटीकोपेतम् १३९

स्वागतासनपाद्यार्थः
अत्र प्राग्वत्प्रयोगतः
ततो विज्ञापयेत् तम् ॥२६१॥
पश्चर्थं यज्ञ आरब्ध
आत्मार्थं वाथ साधकैः ।
भगवंस्त्वत्प्रसादेन
यागे निश्छिद्रतास्तु नः ॥२६२॥
पश्चर्थं नैमित्तिके, दीक्षाविधानार्थं नित्ये,
भगवन् काम्ये इति योज्यम् ॥
एवमितिकर्तव्यतां कृत्वा
ततोऽग्नौ यजनं कृत्वा
भैरवं तु प्रपूजयेत् ।
कथमित्याह
स्थण्डलोक्तविधानेन
अनन्तादीन्प्रकल्पयेत् ॥२६३॥
अत्र विभागं तावदुक्त्वा कर्मचित्येना-
प्तिवक्त्रजिह्वाकल्पनं कर्तुमाह
ध्यात्वा वक्राणि पञ्चादौ
येन यत्कर्म वाञ्छितम् ।

तन्मुख्यवक्रं संकल्प्य
 मुखं कुण्डप्रमाणतः ॥ २६४ ॥
 भावयेन्नव जिह्वास्तु
 वक्रेवक्रे प्रतिष्ठिताः ।
 वक्राणां गुणमुख्यताकल्पनं पूर्वमेव सुवि-
 भक्तम् । मुखमित्यास्यम् ॥ २६५ ॥
 जिह्वानां दिग्विभागमाह
 प्रागाद्यष्टौ मध्य एका
 प्रागादि कृत्वा च ऐशान्तमष्टौ ॥
 तासां च
 काम्यार्थे दिग्गतास्तु याः २६५
 याः प्रागादिदिग्घस्थास्ताः काम्ये क-
 मणि इत्यर्थः ॥ २६५ ॥
 ताः कर्मचोदितैर्नामभिसद्विशति
 राज्यार्था दाहजननी
 मृत्युदा शत्रुकारिका ।
 वशीकर्त्युद्वाटनी स्या-
 दर्थदा मुक्तिदायिका ॥ २६६ ॥

२६६ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽव्योतास्यटीकोपेतम् १४१

नवस्याः कर्मोचितं नामाह
सर्वसिद्धिप्रदा मध्ये
यत एवं
तस्मान्मध्ये तु होमयेत् ।

एवमुद्दिष्टानां
पूर्णा तु भैरवेणैव
जिह्वानां कल्पनाय च ॥ २६७
पुनः पूर्णाहुतिं चैव
भैरवेण प्रदापयेत् ।

एकत्र मूलमत्रपूर्वम् ‘अग्निजिह्वाः कल्पया-
मि’ इति प्रयोगः । अन्यत्र ‘जिह्वासंनिधिरस्तु
खाहा’ इति ॥ २६७ ॥

अथ वह्नेः परमसंस्कारकरणपूर्वमनन्तादी-
न्प्रकल्पयेदिति यदुपक्षितं तत्रिवाहयति
ज्वालाग्रं तु हदागृह्य
वह्निचैतन्यकल्पितम् ॥२६८॥
आत्महत्स्थं तु संकल्प्य
योगपीठं तु कल्पयेत् ।

[२ पट०

सच्छन्दतत्रम् ।

१४२

मध्यजिह्वानुसारेण

अग्निनाभौ तु कन्दकम् ॥ २६९

नालं हृदवधि ध्यात्वा

पद्मं तत्र विचिन्तयेत् ।

वह्निचैतन्यरूपतया ‘कल्पितं’ भावितं ज्वालाग्रं ‘हृदा’ हृन्मत्रेण ‘आगृह्य’ नासापथेन सीकृत्य हृदत्तचैतन्यानलैकीभावेन भैरवीकृत्य बाह्यवह्नेः सूक्ष्मदेहस्यापि भैरवतां कर्तुं ‘योगोऽस्य शक्तयः स्वाक्ष्या विस्फूर्जन्ति समन्ततः’ । (१५५)
इति मतझोक्तनीत्या ‘योगपीठम्’ अनन्तादिसदाशिवान्तं शक्तिरूपमासनमस्य कल्पयेत् ॥ २६९ ॥

पत्राष्टकसमोपेतं

सितवर्णं सुतेजसम् ॥ २७० ॥

अनन्तं कल्पयेत्तत्र

धर्मादिचरणान्तिकम् ।

ओंकारेण शिवान्तं च

गतार्थमेतत् ॥ २७० ॥

ततः

अग्निमूर्तिं प्रकल्पयेत् ॥२७१॥
प्राग्वत् हंसाक्षरेणैव ॥ २७१ ॥
ततोऽपि

शिखा हृदि स्थिता या तु

ध्रुवेणोत्कीलयेत्पुनः ।
रेचकेण क्षिपेद्वह्नौ

सा मूर्तिभैरवात्मिका ॥२७२॥

‘ध्रुवेण’ निष्कलेन ‘उत्कीलयेत्’ स्वचैतन्य-
भैरवेणैकीकृतामुद्धरेत्, ततो दक्षनासापथेन
बाह्यवह्निमूर्तौ क्षिपेत्; एवमेषा मूर्तिभैरवा-
त्मिका भवति ॥ २७२ ॥

अथ

मूर्तिभूतं प्रकल्पयैव-
मष्टाञ्चिंशत्कलायुतम् ।
शोध्याध्वानं तु विन्यस्ये-
दीक्षाकाले वरानने ॥ २७३ ॥
अष्टाञ्चिंशत्कलाः पूर्वोक्ता वक्रभज्ज्याद्युप-

१ क० पु० मूर्तिभेदेनेति, ख० पु० मूर्तिभूतेन कल्पयेति पाठः ।

लक्षणपराः । शोध्याध्वानमिति येनाध्वना गु-
रुदीक्षां चिकीर्षति ॥ २७३ ॥

एवं कृत्वा

भैरवं पूजयित्वा तु
शास्त्रदृष्टेन कर्मणा ।

वक्रसंधिश्च वक्राभ्यां

शिववक्राभिवक्रयोः ॥ २७४ ॥

शास्त्रदृष्टेनेति यथोक्तावरणान्तं मानसे-
नार्घादिकमेण । वक्राभ्यामिति बहुर्थं द्विव-
चनं, तेन वक्रमत्रैरित्यर्थः । शिववक्रे भैरव-
वक्रम्; अत्र च 'ओं लं सद्योजाताख्यभैरव-
वक्रं शिवाभिवक्रेऽनुसंदधे स्वाहा' इत्यादिक-
मेण वक्रसंधिश्च पूर्वोक्तवक्रसंधिविलक्षणः क-
र्तव्यः ॥ २७४ ॥

किं च

संधाय चैवं जिह्वाभ्यां
अन्तर्बहिर्वहिवक्राणां परमेशवक्रैर्मत्रपूर्वं
जिह्वानुसंधानं कृत्वा

१ ख० पु० प्रयोगेणेति पाठः ।

२ ख० ग० पु० संघटनमिति पाठः ।

२७७ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्त्वटीकोपेतम् १४५

नाडीसंधिरतो भवेत् ।

तदाह

मूलमन्त्रं समुच्चार्य
अग्निनासाविनिर्गतम् ॥ २७५ ॥

स्थण्डिलस्थशिवालीन-
मेकार्थं चैव संधयेत् ।

अग्निहृदयाङ्गावनया मूलमन्त्रमुच्चार्यं तद-
क्षिणेन निर्गत्य स्थण्डिलेशस्य वामेन प्रविश्य
दक्षिणेन निर्यायात्, — इति क्रमेण सर्वाव-
रणमन्त्रेष्वनुसंधाय अग्नेर्वामेन विशेत् । ए-
कार्थमित्यभिन्नं स्वच्छन्दमैरवात्मकं वाच्य-
देवतारूपमित्यर्थः ॥ २७५ ॥

एवमनुसंधाय

शुद्धाज्येनाहुतिशत-

मष्टोत्कष्टं वरानने ॥ २७६ ॥

मैरवस्य तु होतव्यं

वक्राङ्गानां दशांशकम् ।

भैरवाष्टकलोकेशा-
न्दशामांशेन होमयेत् ॥२७७॥

षट्ठिंशत्तत्त्वानि स्थूलसूक्ष्मपरमेदादष्टोत्तर-
शतमिति(व्याघ्रा) वनयव(अधिश्रयणादि)-
संस्कारैरापादिताशेषविश्वमयत्वेन आज्येन
अष्टोत्तरशतस्तुवहोमाज्ञैरवमन्त्रदेवतां तर्पयेत्
अनुग्रहाभिमुखीकुर्यादित्यर्थः । वक्रादीनां द-
शांशत्वेऽभिप्रायो जपप्रकरणे निर्णीतोऽङ्गव-
देव्या देववदित्यन्ये ॥ २७७ ॥

अथ

मूलमन्त्रं समुच्चार्य
पूर्णामेकां प्रपात्येत् ।
सर्वमन्त्रचक्रतर्पणाय ॥
ततोऽपि प्रधानभूतमूलमन्त्रतृत्यर्थं द्वितीयां
पूर्णा दद्यादित्याह
भैरवाप्यायनार्थाय
तथा पूर्णा प्रपातयेत् ॥२७८॥

२८० श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽप्योत्तस्यदीकोपेतम् १४७

ततोऽपि

पुनर्न्यूनातिरिक्तार्थं
निश्चिद्रकरणाय च ।

मूलेन पूर्णा पातयेदिति शेषः । न्यूनातिरि-
क्तनिवृत्त्यर्थमेव निश्चिद्रकरणम् ॥

एवं नित्यहोमविधि निर्वर्त्य

पश्चाद्वोमः प्रकर्तव्यो

यथेच्छं तु वरानने ॥ २७९ ॥

यथेच्छमिति नैमित्तिकः काम्यो वा ॥२७९

अथैवं होमद्रव्यविभागं तत्तत्साधनाभि-

प्रायतो निर्दिशति

सर्वकामप्रदो होम-

स्तिलैः शस्तो घृतान्वितैः ।

पृथक्

धान्यैर्धनार्थसिद्ध्यर्थं

आज्याकैरिति सर्वत्रानुषङ्गः । धनमजावि-
कम्, अर्थो हिरण्यादिकम् ॥

घृतगुग्गुलहोमतः ॥ २८० ॥

जायते विपुला सिद्धि-
रधमा मध्यमोत्तमा ।

तथा

श्रेतारविन्दैराज्याक्तैः

होमः कार्यः ।

बिल्वैश्च श्रियमाभ्युयात् ॥२८१॥

क्षीराक्ततिलहोमेन

शान्तिकर्म वरानने ।

प्रायश्च द्रव्याणि जातभेदेन चतुर्धा स्थि-
तानीति तैर्होमाहैः ।

सितरक्पीतकृष्णैः

शमनाकृष्टिपौष्टिकम् ॥२८२॥

मारणं च वरारोहे

क्रमेण परिकल्पयेत् ।

किं च

कुन्दपुष्टैः सुतार्थाय

होमो भवति ॥

अशोकैः प्रियसंगमः ॥२८३॥

२८६ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽशोताख्यटीकोपेतम् १४९

जातिकुद्धलकैः कन्या
गान्धवीं वकुलोङ्गवैः ।
नागैस्तु नागकन्या वै
सिद्धार्थैः सिद्धकन्यका ॥२८४॥
चण्यकैश्चाप्यप्सरसो
नरेन्द्रः फलगुषेण तु ।
घृताक्तेन वरारोहे
समन्वी सपुरोहितः ॥ २८५ ॥
राङ्गी पुत्रसमोपेता
वशं याति वरानने ।
यक्षिणी वशमायाति
पुष्पैश्चैव कदम्बजैः ॥ २८६ ॥

सर्वेष्वभिमतेषु तैरित्यनुषङ्गः कार्यः । नागै-
रिति पुनागैः, सिद्धार्थैः पुष्पविशेषैः । यत्र यैः
पुष्पैर्होमस्तत्र तैरेवार्चनं कार्यम्, फलगुषमिति
नृमांसम् ॥ २८६ ॥

१ ग० पु० कदम्बकैरिति पाठः ।

२ ख० पु० सर्वेष्वत्रेति पाठः ।

तथा

विद्याधरी कुर्यकैश्च

साधयेन्नात्र संशयः ।

कुर्यकानि कुटकाख्यानि । ‘नात्र संशय’
इत्यनेन निश्चितप्रतिपत्तेः कर्म फलदं भवति,—
इत्याह; अत एव शिष्यलक्षणे ‘दृढवत्’ इत्ये-
तत्साधकविषये योजितम् ॥

होमे हस्तसंस्थानमाह

मृगीं बद्धा तिलैर्होमः

प्रसृततर्जनीकनिष्ठाङ्गुलिरङ्गुष्ठमध्यमानामा-
संदंशात्मा मृगीवन्धः ॥

पद्मविल्वैरधिष्ठितम् ॥ २८७ ॥

अखण्डितैः कृत्वा जुहुयादिति शेषः ॥२८७

भृत्यैर्ग्रासप्रमाणैस्तु

धान्यैः प्रसृतिसंमितैः ।

अत्र च हस्तसंनिवेशो यथोचितमनुम-
न्तव्यः ॥

२८९, श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्योतास्थ्यटीकोपेतम् १५१

उपसंहरति

एवं होमानुसारेण

साधको विधिसंस्थितः ॥२८८॥

पूजाहोमरतो नित्यं

यान्यान्कामान्समीहते ।

तांस्तान्स साधयत्येव

भैरवस्य वचो यथा ॥ २८९ ॥

‘विधौ’ शास्त्रनियत्रिते कर्मणि सम्यक् स्थितः ‘कामान्’ काम्यमानानि फलानि, यथा भैरवस्याज्ञा स द्याग्मात्माज्ञामात्रेणैव सर्वं संपादयति । अथ च यथा येन सत्याभिसंधिरूपेण भैरवस्य सर्वशक्तेः न तु परिमितस्य कस्यचिदिदं वचः, तथा तेन प्रकारेण आश्वस्तानामेष विधिरनुष्टीयमानः साधयत्यवाभीष्टमिति शिवम् ॥ २८९ ॥

गुरुचरणसरोजामोदमन्तं मनो मे

यदिह किमपि तत्वं व्याकरोच्छैवशास्ते ।

विविधविधिरहस्यं स्थातदासेव्यमानं
भवहरहरधामावेशि सद्भक्तिभाजाम् ॥ १ ॥

इति श्रीसच्छन्दतत्रे
श्रीमहामाहेश्वराचार्यवर्यश्रीक्षेमराजविरचितोद्घोतास्य-
व्यास्थोपेतेऽर्चाधिकारो नाम
द्वितीयः पटलः ॥ २ ॥

श्रीमप्रतापभूमर्तुराज्ञया श्रीतये सत्तम् ।
मधुसूदनकौलेन संपादाय प्रकाशितः ॥

श्रीमत्साम्बशिवार्पणं भूयात् ॥

अथ

श्रीस्वच्छन्दतत्त्वम्

श्रीमन्महामाहेश्वराचार्यश्रीधेमराजकुतोह्योताख्य-
विवरणोपेतम् ।

—>○<—
(तृतीयः पटलः)

यत्र गलत्युन्मिपिते-
ज्ञेषा संसारवासनाविस्ता ।
अधिवासोऽसौ सर्वे
जयति परानन्दनिःष्यन्दी ॥

एवं प्रासङ्गिकानन्तरप्रमेयगर्भमवश्यानुष्टेयं
नित्यकर्मोक्त्वा प्राप्तनिरूपणावसरं नैमित्तिक-
प्रथमभूतमधिवासं निर्णेतुं भैरव उवाच
अधिवासं प्रवक्ष्यामि
यथावदनुपूर्वशः ।

देवगुरुशिष्यद्रव्याणां भाविदीक्षोचितयो-
ग्यतात्मकसंस्कारपरिग्रहो यागगृहाधिकरणव-
सनं चाधिवासः स च गुरुणा कार्यः, इति
तत्संस्कारोपक्रमसेव तमाह

वारिणा सुविशुद्धात्मा
 कृतकृत्यः प्रसन्नधीः ॥ १ ॥
 भस्मोद्धूलितदेहस्तु
 मुद्रालङ्कारभूषितः ।
 जिह्वजेनोपवीतेन
 सवासा वा दिग्म्बरः ॥ २ ॥
 सुगन्धिगन्धलिप्ताङ्गः
 पुष्पस्त्रगदामभूषितः ।
 दिव्याभरणसंपन्नः
 सुप्रसन्नः सुभावितः ॥ ३ ॥
 सुधूषितः सुताम्बूल-
 श्वन्दनागुरुचर्चितः ।

‘आत्मा’ शरीरं मनश्च । ‘कृत्यं’ संध्याव-
 न्दनादि; अथ च कृतकृत्यः परमैरवैक्यपरि-
 पूर्णः, तत एव ‘प्रसन्ना’ त्यक्तवाह्याभिलाषा
 ‘धीः’ यस्य । ‘मुद्रालङ्कारभूषितः’ शिखाक-
 र्णप्रकोष्ठप्रतिष्ठापितपञ्चमुद्रः । ‘जिह्वः’ शब्दः

६ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्त्वयटीकोपेतम् १५५

‘तज्जेन’ तत्केशजेन । एतच्च यथायोगं गृहस्थ-
नैषिकाचार्यविषयं व्याख्येयम् । ‘सुगन्धि’
इत्यादिना इदमाह-यस्य स्वभावेन शिवभाव-
नापरत्वं नास्ति स वाहोपचारेणापि चेतः
प्रसाद्य ‘सुभावितः’ शिवावेशोन्मेषमयः
स्यात् । यतः

‘न चावज्ञा क्रियाकाले संसारोद्भरणं प्रति ।
मत्रदानव्रतादेशंशिष्यघुञ्जारकी भवेत् ॥’

इत्याम्नातम् ॥

किं कुर्यादित्याह
मखद्वारप्रदेशे तु
स्थित्वा प्रागिव भावितः ॥ ४ ॥
द्वाराध्यक्षान्पूजयित्वा
पुष्पप्रक्षेपणं ततः ।
हुंफटारप्रयोगेण
तालाशब्दं विधाय च ॥ ५ ॥
पाष्ण्यधोहस्तसंयोगा-
द्विन्नप्रोच्चाटनाय वै ।

१ ख० ग० पु० व्रतादेशि इति पाठः ।

पाष्णर्या भूमिगतान्हन्या-
तालया चान्तरिक्षगान् ॥ ६ ॥
मन्त्रैर्दिव्यान्विशोध्यैवं
यागहर्म्यं विशेषतः ।

पुष्पप्रक्षेपणं तालाशब्दं विघ्नप्रोच्चाटनाय
पाष्णर्या अधोभूमिसंयोगात् हस्तसंयोगाच्च
विधायेति विदधद्विशेदिति योजना । ‘अन्त-
रिक्षं’ भुवोलोकः । स्पष्टमन्यत् ॥ ६ ॥

अथ

रक्षां पूर्ववदस्त्रेण
परितः परिकल्पयेत् ॥ ७ ॥
वर्मणा मायारूपेणा-
च्छायैव तु मखालयम् ।
ततो दक्षिणदिग्भागे
उपविश्य वरानने ॥ ८ ॥
करन्यासं यथापूर्वं
दहनोत्पूयने तथा ।

भ्रावनाप्यायने चैव
सकलीकरणं तथा ॥ ९ ॥
पूर्ववन्मानसं याग-
मन्तदेहे समाचरेत् ।

‘परित’ इति अस्त्रप्राकाररूपाम् ‘मायारू-
पेण’ इति माया हि कलातत्त्वान्ताशेषाच्छा-
दिका दुर्भेदा चेति तद्वपेण । शिष्टं निर्णीत-
पूर्वम् ॥ ९ ॥

अन्तर्यागे प्रायुक्तं विधिं स्मारयति
शक्तयाधारमनन्तं च
धर्मादिचरणावधि ॥ १० ॥
गात्रकाणि त्वधर्माद्या-
स्तथा संधानकीलकान् ।
अधश्छादनमूर्ध्वं च
पद्मकेसरकर्णिकाः ॥ ११ ॥
युज्कराणि च शक्तीश्च
मण्डलान्मण्डलाधिपान् ।

शिंवान्तमासनं दद्या-

त्पूर्वरूपं ध्रुवेण तु ॥ १२ ॥

मूर्तिब्रह्मकलाव्यूहं

नवतत्त्वं त्रितत्त्वकम् ।

द्वात्रिंशदक्षरं देवं

भैरवाष्टकमेव च ॥ १३ ॥

विद्याङ्गानि तथा देवीं

क्षुरिकां लोचनत्रयम् ।

शक्तित्रयं परं देव-

मङ्गषट्समन्वितम् ॥ १४ ॥

निर्णीतं चैतत् । नैमित्तिकेऽपि सर्वमेतत्
कार्यमिति पुनः पाठेऽभिप्रायः ॥ १४ ॥

अपि च

मुद्रामन्त्रांश्च द्रव्याणि

यथास्थानं प्रकल्पयेत् ।

आवाहनस्थापनसंनिधाननिरोधनादिरूपा
'मुद्राः' आसनतो भैरवान्तान् मन्त्रान्, पादा-

१७ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताल्यटीकोपेतम् १५९

चमनीयार्घादीनि द्रव्याणि । यथास्थानमिति
पूर्वोक्त्या नीत्या ॥

तदेतत्सर्वं

संकल्प्य च यथान्यायं

यथायोगं प्रकल्पयेत् ॥ १५ ॥

यथायोगं यथाक्रमं यो यो ‘न्यायो’ निरु-
पितव्यास्यनुसरणं तदनिक्रमेणेत्यर्थः ॥१५॥

अथावरणन्यासमपि स्मारयति

सद्योजातं च वामं च

अघोरं च यदुक्तवान् ।

पुरुषेशौ च देवस्य

दलस्थांश्चोपकल्पयेत् ॥ १६ ॥

हृदयादींस्ततः पञ्च

दिशासु विदिशासु च ।

उक्तवानहमित्यर्थः । दिशास्त्रित्यादिरैशः

पाठः ॥ १६ ॥

किं च

पूर्वतो यावदीशान्तं

भैरवावरणं वहिः ॥ १७ ॥

लोकपालांस्तदस्त्राणि

पूर्वादीशान्तकावधि ।

परिकल्पयेदित्यनुष्ठयते ॥ १७ ॥

मन्त्रसंधानमाह

अस्त्राणि लोकपालांश्च

भैरवाष्टकमेव च ॥ १८ ॥

पञ्चब्रह्माण्यथाङ्गानि

एतान्यावरणानि हि ।

क्रमेणोच्चारयेत्सर्वा-

न्यावत्तद्भर्मैश्वरम् ॥ १९ ॥

मन्त्रसंधानमेतद्वि

‘शूलहस्तायेशानाय नमः’ इति प्रातिलो-
म्यक्रमेण सकलान्तमुच्चरोत्तरलीनताक्रमेणो-
च्चारणं ‘मन्त्रसंधानम्’ ‘पञ्चब्रह्माण्यथाङ्गानि’
इति प्रातिलोम्यक्रमेऽप्यानुलोम्येन पाठो
वक्राङ्गानामेकावरणहेतुतया, – इति न्याव-
रणोऽयं क्रमः ॥ १९ ॥

२१ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽप्योतास्यटौकोपेतम् १६१

अथ

परमीकरणं शृणु ।
उच्चारयेत्तो देवं
हस्यदीर्घप्लुतान्वितम् ॥ २० ॥
तावदुच्चारयेन्मन्त्रं
यावन्निर्वाणगोचरम् ।

‘देवं’ योतनादिसतत्वं श्रीनिष्ठेलम् । ह-
खेत्यादि,

‘हस्य दीर्घं मुतं सूक्ष्ममतिसूक्ष्मं परं शिवम्’ (६४)
इति पञ्चप्रणवाधिकारे वक्ष्यमाणस्थित्या अ-
कारोकारमकारविन्दुनादवर्णकलासु । हस्यादि-
मात्रारूपासु वक्ष्यमाणव्यास्यनुसारेण विश्रम्य
‘निर्वाणगोचरं’ द्वादशान्तं यावन्मन्त्रमुच्चारये-
दित्यर्थः ॥ २० ॥

अत्रैवेतिकर्तव्यतां पूर्यते
अधःशक्तेर्यावदूर्ध्वं
सोमसूर्यपथान्तरा ॥ २१ ॥

पिङ्गलामध्यमार्गेण
 वर्णोच्चारकमेण तु ।
 देवतापञ्चकं शक्तिं
 व्यापिनीं समनोन्मने ॥ २२ ॥
 भेदयित्वा क्रमात्सर्वं
 यावद्वै निधनान्तिकम् ।
 निस्तरङ्गं निरधारणं
 सकलव्यापि चोन्मनम् ॥ २३ ॥

वक्ष्यमाणदिव्यकरणकमेण ‘अध’ इति
 कन्दात् प्राणशक्तिं हृदयं प्रापय्य वामदक्षि-
 णवाहमध्ये पूर्वनिर्णीतिदिशा पिङ्गलानाम्ना
 मध्यमार्गेणकारोकारादीन् नादपर्यन्तं हृस्ता-
 दिरूपवर्णोच्चारकमेण ब्रह्मादिसदाशिवान्तं
 देवतापञ्चकं तदुपरितनसुसूक्ष्मतममत्रांशैश्च
 शक्त्याद्युन्मनान्तं भेदयित्वा, ग्रन्थिरूपता-
 विदारणयुक्त्या परावाग्रूपमत्रपरामर्शं शेषं
 कुर्वन् ‘निधनान्तिकं’ सर्वोपशान्तिपदं द्वाद-

२४ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽप्योताख्यटीकोपेतम् १६३

शान्तं यावत् मन्त्रमुच्चारयेदित्यर्थः । कीदृशं
निधनान्तिकं? 'तरङ्गेभ्यो' भेदकल्पोलेभ्यो
निष्क्रान्तं, निष्क्रान्ता उल्लसिता वर्णमन्त्रा-
व्यध्वनामाख्याः प्रथा यतस्तादृशं, तथा सक-
लस्याशेषस्य व्यापकम् । ईदृशं कथमेकं वस्तु
भवतीत्याह 'उन्मनं' मननं सर्वं संकुचितं
संवेदनमुत्कर्म्य स्थितं स्वतन्त्रमित्यर्थः ॥ २३ ॥

अथ

तदध्यास्य

तन्निष्कलं तत्त्वं गाढावष्टमेन किंचित्कालं
समाविश्य ।

आनुलोम्येन
हृत्पद्मे विनिवेशयेत् ।

द्वादशान्तात् प्रभृति तत्त्वं च

'समना उन्मना चैव' (स० ११२८)

इत्यादिवक्ष्यमाणदृष्ट्या मन्त्रप्रमेयस्त्रृष्टिक्रमेणा-
वरुण्य हृत्पद्मप्रतिष्ठापितसकलभद्रारकव्यापक-
त्वेन भावयेत् ॥

किं च

सर्वेष्वावरणेष्वेवं

देवि तद्यापकं न्यसेत् ॥ २४ ॥

एवमिति एकेनैव प्रयत्नेन ॥ २४ ॥

तेन चाधिष्ठिताः सर्वे

सर्वकामफलप्रदाः ।

तद्रश्मिपुञ्जात्मकत्वात् सकलादिमन्त्राणां,
चो ह्यर्थे ॥

अत्र पूर्वोक्तं ध्यानादि स्मारयति

यथा स्वरूपसंस्थान-

वर्णा ये कथिता मया ॥ २५ ॥

तथा ते विनियोक्तव्या

मानसे मानसेन तु ।

‘स्वरूपं’ मूलं ब्रह्माङ्गादिरूपं, ‘संस्थानम्’
आकृतिः, ‘वर्णः’ सितादिः, ‘कथिताः’ इति
द्वितीये पटले । ‘मानस इति’यागे, ‘मानसेन’
चित्तेन ॥ २५ ॥

ततश्च

कर्णिकायां तु संस्थाप्य
द्विधावस्थं च भैरवम् ॥ २६ ॥
शुद्धस्फटिकसंकाशं
सर्वमन्त्रैरलंकृतम् ।

‘द्विधा’ सकलनिष्कलभावेन ‘अवस्था’
अनुग्राहानुग्रहाय स्वस्वातच्छेणावस्थितिर्यस्य,
सकलं सिताकारं निष्कलं तु प्रकाशमात्रत-
त्वम् ‘अलंकृतम्’ इति रात्रिपरिवृत्तम् । एवं
द्वार्तिंशदक्षरापेक्षया यद्यपि मूलमन्त्रस्य निष्क-
लत्वं तथापि अकारादिकलोच्चारे सति सक-
लत्वमप्यस्तीति ॥ २६ ॥

यत्सत्यतो निष्कलं तत्वं तन्निर्दिशति

तत्रापि परतो ज्ञेय-

मनिर्देश्यमनामयम् ॥ २७ ॥

तत्र तयोः सकलनिष्कलयोरुपरि ‘परतः’
परं परिपूर्णेन रूपेण भैरवस्वरूपं ‘ज्ञेयं’ स्वतः
प्रकाशमानं प्रत्यभिज्ञेयमित्यर्थः । यतस्तद्-

‘अनिर्देश्यम्’ इदन्ताया न विषयो, यस्तात्
‘अनामयं’ सूक्ष्मतमेनापि आमयेनाख्यात्यात्म-
कमहामायास्पर्शेन शून्यम् ॥ २७ ॥

तथा च

यत्र नास्ति द्विधाभावः
निष्कलसकलाद्यशेषसामरस्यात्मकत्वात् ॥
न मत्रादिप्रकल्पना ।

ओंकारविन्दुनादानां
विलयं तं विनिर्दिशेत् ॥ २८ ॥
सर्वमन्त्रप्रमेयविश्रान्तिपदं तजानीयादि-
त्यर्थः । यद्वक्ष्यति

‘यावदुच्चार्यते वाचा यावद्वेष्येऽपि तिष्ठति ।
तावत्स सकलो ज्ञेयः ।’ (स० ७।२३७)

इति । तथा

‘अक्षरेषु कुतो मोक्षः परं तत्त्वमनक्षरम् ।’ (स० ७।२३६)
इति ॥ २८ ॥

अतश्च

तत्स्थानं दुर्लभं मैत्वा
संभवेन्न कदाचन ।

३१ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽहोतास्यटीकोपेतम् १६७

यस्य नाग्रं च मूलं च
न दिशो विदिशस्तथा ॥२९॥
न शब्दो नापि चाकाशं
ध्यात्वा ततु विमुच्यते ।

तिष्ठत्यस्मिन्सर्वमिति ‘स्थानम्’ आकृति-
शून्यत्वात् मूलाग्राद्यभावः, वर्णात्मकमत्ररू-
पशून्यत्वात् शब्द इत्युक्तम् । एवमपि न त-
च्छून्यमित्याशयेनोक्तं नाकाशमिति । ‘ध्यात्वा’
इति अकृतकाहंविमर्शविश्रान्त्या समाविश्य
‘विमुच्यते’ जीवन्मुक्तिराप्यते ॥ २९ ॥

तदित्थम्

प्रथमं मानसं यागं
पश्चाद्व्यसमन्वितम् ॥ ३० ॥

य एवं सततं कुर्या-
दैशिको यागतत्परः ।
स्वहस्ते स्थण्डिले लिङ्गे
मण्डिले चरुके तथा ॥ ३१ ॥

जले चामौ च संपूज्य
सम्यग्दीक्षाफलं लभेत् ।

मानसस्य प्राथम्यं शिवीभावं विना शिव-
यागेऽधिकाराभावादित्युक्तत्वात्, ‘दैशिक’
उपदेशप्रयोजन आचार्यः । सततमिति
नित्याचारितत्वात् । ‘खहस्ते’ इति शिवहस्त-
दानावसरे, ‘स्थण्डल’ इत्यधिवासमये,
‘लिङ्गे’ इति

‘लिङ्गशब्देन विद्वांसः स्थिसंहारकारणम् ।’

इत्यादिनिरुक्तेः प्रस्तावोचितशिष्यचैतन्ये वा-
द्येऽपि वा बाणादिरूपे भाके, ‘मण्डले’
इति वक्ष्यमाणरूपे, ‘चरुके’ हर्विर्विशेषात्मनि,
‘जले’ कलशस्थे, ‘वहौ’ पाशदाहके ।
दीक्षायाः ‘फलं’ शिष्याणां भैरवात्मकस्वरूप-
प्रत्यभिज्ञानं ‘लभेत्’ तत्र हेतुकर्तृकत्वसामर्थ्य-
मासादयत्येव । एवं च सर्वथा शिवीभावात्म-
कमानसयागपूर्वं बाह्यागं निर्वर्तयेत् ॥ ३१ ॥

अन्यथा

अकृत्वा मानसं यागं
योऽन्यं यागं समारभेत् ॥३२॥
अशिवः स तु विज्ञेयो
न मोक्षाय विधीयते ।

‘अशिव’ इति मानसयागकार्यशिवीभावा-
भावात् तथाभूतश्च पशुमोक्षाय न ‘विधीयते’
तदर्थमधिक्रियते इत्यर्थः ॥ ३२ ॥

यतः

आत्मयागे कृते चैव
देहशुद्धिः प्रजायते ॥ ३३ ॥

चो ह्यर्थे । एवशब्दो जायतेशब्दादनन्तरं
योज्यः । तेन यस्माद्यागादनन्तरं वाह्यान्तरोभय-
रूपस्य देहस्य शिवीभाववेशात्मा शुद्धिर्जायते
एव तस्मादसाववश्यकार्यं इत्यर्थः ॥ ३३ ॥

तथा हि सति

अधिष्ठितं शिवेनैव
तमाचार्यं विनिर्दिशेत् ।

शिवेन सहचारित्वादाचार्य इति हि वक्ष्यति॥
किं च

आत्मनिर्दहनं चैव
मानसं च यदुक्तवान् ॥ ३४ ॥
अहमित्यर्थः । ‘आत्मा’ इह द्विविधो
देहः ॥ ३४ ॥

विदित्वा सम्यगाचार्यः
पाशाहा स शिवः स्मृतः ।
सम्यग्वेदनं देहाद्यहन्ताप्रशमनेन शिवा-
हंभावावेशः ॥

यागस्यास्य प्रभावमाह
यत्र यत्र स्थितो देशे
यश्चैवं तु विधिं यजेत् ॥ ३५ ॥
ब्रह्महापि स मुच्येत
किं पुनः शिवतत्परः ।

विहितमहापातकोऽपि भगवद्विच्छाप्रयोज-
नात् यो विधिमिममभिसंधाय ‘यजेत्’ भग-
वन्तमर्चयेत् सोऽपि मुच्यते ॥ ३५ ॥

किं च

सर्वावस्थागतश्चैव
विषयैरनुरञ्जितः ॥ ३६ ॥
सकृत्संपूज्य मुच्येत
किं पुनर्यो दिने दिने ।

‘सर्वावस्थागतः’ इत्यादिना समयपालना-
समर्थो भोगभुगपि सकृद्विर्वाजदीक्षायामर्च-
नान्मुच्यते, तस्मात्सततमेतदर्चनं पुत्रकायैर्वि-
धेयमित्येवंपरमेतत् ॥ ३६ ॥

अस्या अर्चादिक्रियाया महत्तां प्रथयति

एतत्तत्त्वोक्तविधिना
यदुक्तं विधिपूर्वकम् ॥ ३७ ॥
इज्यादि चान्यतत्रैऽपि
तद्वैतत्कामिकं भवेत् ।

समानासमानस्वोतस्यन्यत्रापि पारमेश्वरे
तत्रे ‘यदिज्यादि’ दीक्षादिविधिपूर्वकमुक्तं
तदेतत्तत्त्वोक्तेन संपूर्णेतिकर्तव्यताकेन विधिना
तत् ‘कामिकम्’ इति तत्त्वकाम्यमानभोगमो-

क्षप्रयोजनं स्यात् । एतदुक्त्या दीक्षादाविति-
कर्तव्यतान्यत्राश्रीयमाणाभिलिप्तिं पूरयत्येव
संपूर्णत्वादित्यर्थः । तद्वै इत्यत्र तस्येति पाठे
तस्य कर्तुमिति व्याख्येयम् ॥ ३७ ॥

अत एवान्यत्राप्याश्रीयमाणमेतत्

नानासिद्धिगुणैर्युक्तं
अधिकानपि क्रियापादोक्तान् सिद्धिरूपान्
गुणान् करोति ॥

तथा

नानाकामफलप्रदम् ॥ ३८ ॥

चर्यापादोक्तमप्यविलम्बितं फलं संपाद-
यति ॥ ३८ ॥

योगपादोक्तमपि घटयतीत्याह

योगसिद्धिश्च जायेत

विवापादोक्तमपि इतः पराद्यस्पर्शिनो वि-
धेरनुष्टानाच्च साधयत्येवानुष्टातृजन इत्यप्याह
मुक्तिं च लभते ध्रुवम् ।

अपि चैतदिज्यानुष्टातृपूजनम्
 सदाशिवोऽपि जानाति
 देवाश्वैवासुरादयः ॥ ३९ ॥
 परभैरवभक्तिशालिने महाप्रभावा अपि
 स्पृहयन्तीति यावत् ॥ ३९ ॥
 एवं प्रासङ्गिकमुक्त्वा प्रकृतमाह
 एवं तु मानसं यागं
 कृत्वा वाह्यं समाचरेत् ।
 तत्र प्रथमम्
 परां वृत्तिमनुध्याय-
 न्द्रव्याण्यादौ विलोकयेत् ४०
 ‘पराम्’ अन्तर्यागनिष्पन्नभैरवावेशमर्थीं
 ‘वृत्तिं’ स्फुरत्तामवलम्बमानो यागद्रव्याणि
 ग्रोक्षणादिकलिपतसंस्कारेभ्यः पूर्वं पराद्वयज्ञा-
 नापादितैक्यात्ममहाशुद्धीनि कुर्यादित्यर्थः ४०
 तान्युद्दिशति
 सितचन्दनकर्पूरं
 सुधूपं सितवाससी ।

पुष्पाणि दिव्यगन्धीनि
 तिलब्रीहिघृतादिकम् ॥ ४१ ॥
 चूतपल्लवदभैस्तु
 सिद्धार्थान्वटिकां तथा ।
 करणीं कर्तरीं चैव
 पाशबन्धनसूत्रकम् ॥ ४२ ॥
 वार्धनीं शिवकुम्भं च
 तथेऽधमान्परिधीनपि ।
 समिधो दन्तकाष्ठं च
 चरुस्थालीं सुचं सुवम् ॥ ४३ ॥
 तण्डुलांश्च तथा क्षीर-
 मेवमादीन्यनेकशः ।

दीक्षायाः शिवत्वापादनात्मनः शुद्धेः का-
 र्यत्वात्तदौचित्येन सितगुणस्य प्रधानत्वम् ।
 सितवाससी चूतपल्लवाश्च कलशवार्धान्यर्थं,
 ब्रीहयो विकिरार्थं, सिद्धार्थाः शश्याद्यवसरे
 रक्षार्थं, खटिकाकरण्यौ मण्डलार्थं, कर्तरी
 पाशसूत्रच्छेदाय, वार्धान्यस्त्रयागाय, इध्माः

४५ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्यटीकोपेतम् १७५

प्राणुका हस्तमात्राश्चतुर्विंशतिः समिछ्वस्याग्ने-
स्तृस्यर्थं, परिधयो हस्तप्रभाणाः सपत्राः शाखा-
श्चतस्रः कुण्डबाह्ये दिक्षु विम्बप्रवेशरक्षार्थम्,

‘समिधो यज्ञवृक्षोत्थाः सत्वचो निर्वणाः शुभाः ।

प्रादेशमात्राः स्थौल्येन कनिष्ठाभ्यधिकाश्च याः ॥’

इत्युक्तास्ताश्चाग्नेर्दीत्युत्पादनाय, दन्तकाष्टं शि-
ष्यार्थं, तण्डुलक्षीरचरुदेवगुरुर्वर्थमपि । स्पष्ट-
मन्यत् । एव मादीनि आदिशब्दान्मण्डलार्थं
रजांसि, शिष्यार्थं पञ्चगव्यनेत्रपट्टाद्यपीति ४३

एवं द्रव्याण्यवलोक्य

ततोऽर्घपात्रमादाय

क्षालयेदस्त्रवारिणा ॥ ४४ ॥

कवचेनावगुणव्यैव

प्रणवेन तु पूजयेत् ।

उदकादिभिरष्टाङ्गैः

पूरयेत्तु वरानने ॥ ४५ ॥

उदकं क्षीरकुसुमं

कुशसर्षपतण्डुलाः ।

१ ख० पु० तद्वानन इति पाठः ।

सयवघृता अष्टौ । इहाष्टमूर्तेरर्थं पुर्यष्टका-
कृतम् ॥ ४५ ॥

अथ

प्रणवेनासनं सर्वं
ततो मूर्ति न्यसेत्प्रिये ॥ ४६ ॥
भैरवावरणैर्युक्तां
पूजयेतां यथाकमम् ।
गन्धैः पुष्पैस्तथा धूपै-
र्मन्त्रसंधानपूर्वकम् ॥ ४७ ॥

भैरवेणावरणैश्च युक्तां न्यसेत्, मन्त्रसं-
धानपूर्वकं पूजयेत् ॥ ४७ ॥

किं च

मन्त्रव्यं परमं तत्त्वं
ततश्चैवामृतीभवेत् ।

‘परमं तत्त्वं’ निष्कलं पूर्वोक्तयुक्तया जप-
न्नमृतमुद्राप्रदर्शनेनामृतीकुर्यादित्यर्थः ॥

अर्धपात्रार्थं च

पात्राणां त्रितयं कल्प्यं

निरोधार्थे विधौ तथा ॥ ४८ ॥

पश्वधर्घे च

विध्यर्घपात्रं पूजार्थं, निरोधार्घपात्रं तु
निरोधविसर्जनाद्यवसरोपयोगि सुरया कर्त-
व्यम् । यद्वोचत्

‘पथार्द्वः प्रदातव्यः सुरया सुसुगन्वया’ (ख० रा१३६)
इति । पशोस्तु प्रोक्षणाद्यर्थं पश्वर्घपात्रम् ॥४८॥

तदेतत्रयं

प्रकल्प्यैवं

शिवहस्तं प्रकल्पयेत् ।

इह लौकिके दीक्षाकर्मणि शिक्षा[वा]त्मना-
चार्येण प्रस्तूयमानेऽविशिष्टेन करेण कथं कर-
णम्,—इत्यस्य नित्यकर्मन्याससंस्कृतस्यापि सा-
तिशयपाशक्षपणशिवत्वदानात्मकनैमित्तिकक-
र्मविशेषविशिष्टां साधकतमतामाधातुं दीप्तम-
ब्रचक्रन्यासतत्सात्मैवयानुसंध्यासितशिवा-

१ ग० पु० निरोधार्थं विधौ तथा पश्वर्घेणेति पाठः ।

त्सककर्तृवीर्यावष्टम्भसारा शिवहस्तता प्रथम-
मवश्यमेव विधातव्या । यत्तु

‘शिवहस्ते विष्णुं ध्यात्वा मन्त्रग्रामं सुजाज्वलम्’ (ख०३।१४२)

इतीहैव वक्ष्यति तदनुग्राहैकविषयम् ॥

मन्त्रसंधानकं प्राग्व-

ग्राडीसंधानमेव च ॥ ४९ ॥

कर्तव्यमिति शेषः ॥ ४९ ॥

मन्त्रसंधाने मुख्यप्रकारमाह

मूलमन्त्रमनुस्मृत्य

हृत्कण्ठतालुमध्यगम् ।

अमध्यं शब्दकूटं त-

त्तुर्यस्थानं विभेदयेत् ॥ ५० ॥

वामदक्षिणमध्ये तु

विषुवत्स्थेन भेदयेत् ।

द्वादशान्तं परं नीत्वा

करस्थो मन्त्रविग्रहः ॥ ५१ ॥

अनुसंधेय इति शेषः । परं मूलमन्त्रं ‘शब्द-

५१ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्त्रोतस्यशीकोपेत् १७९

कूटम्^१ अशेषवाचकशब्दात्मकमन्त्रराशिरूपम-
न्तःस्वीकृतमन्त्रयामं, शब्दनरूपं च कूटं पर-
नादात्मकनित्यस्वरूपमनुस्मृत्य वक्ष्यमाणकर-
णवन्धमात्रार्थानुसंधिमान् खेच्छयाचार्यो हृत्क-
णठतालुभ्रूमध्यात्मकं तुर्यस्थानं च भेदयेत् ।
कथमित्याह वामेत्यादिना । मध्यमार्गेण भ्रू-
मध्यं यावत्करणक्रमेण भ्रूमध्यदत्तचित्तः सद्ये-
तरनासापुटसम्स्फारणयुक्तिलब्धमध्यप्राणती-
क्षणसूच्यग्रेण विन्दुयन्थि भित्त्वा अनायासेन
नादादिग्रन्थीनपि भिन्न्यादित्यर्थः । भवि-
ष्यति चैतत् । ततो द्वादशान्तं मन्त्रं नीत्वा
करस्थो मन्त्रविग्रहः शुद्ध्यात्यैवानुसंधेयो यथा
करणस्य कर्तृवीर्यसारता भवति ॥ ५१ ॥

नाडीसंधानमप्याह

तस्याप्यनेन न्यायेन

विलोमेन विशेष्यृद्धि ।

१ पं० ख० पु० द्वेनाचार्य इति पाठः ।

२ पं० ख० ग० पु० संस्कारणेति पाठः ।

३ पं० क० पु० कृत्वेति पाठः ।

आत्मनो रेचकेनैव
पूरकेण विशेष्यदि ॥ ५२ ॥

नाडीसंधानमेतच्चि
शिवेन परिकीर्तितम् ।

आत्मन ऊर्ध्वरेचकेन गत्वा, ‘तस्यापि’
इति करस्थस्य भगवतो ‘विलोभेन’ इति
द्वादशान्ताच्छृदि विशेष्युनस्तत उल्लास्य तद्वाद-
शान्तं ग्राष्य तेनैव पूरकेण हृदि स्वस्मिन्वि-
शेत्, — इत्येतद्वाडीसंधानं पूर्वोद्दिष्टनासाक्रम-
नाडीसंधानविलक्षणं ‘शिवेन परिकीर्तितम्’
इत्यनेनास्याभेदव्याप्तिप्रदर्शकस्योपादेयत्वमि-
ति ध्वनति ॥ ५२ ॥

एवं नाडीसंधानेन स्वहृदयं प्रविश्य

व्यापकं तु शिवं ध्याये-
न्मन्त्रमूर्तिमधिष्ठितम् ॥ ५३ ॥

अन्तर्बाह्ये शिवहस्ते च स्थितां सर्वां मन्त्र-
चक्रमूर्तिमधिष्ठाय स्थितं शिवं निष्कलनाथं
व्यापकं ध्यायेत् ॥ ५३ ॥

५५ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोह्योताख्यटीकोपेतम् १८१

अथैवं शिवहस्ते महाब्याप्तिमनुसंधाय
शिष्याद्युपयोगिपञ्चगव्यसंस्कारमाह
दर्भं संगृह्य चास्त्रेण
सप्तवारामिमच्छ्रितम् ।
पञ्चगव्याय पात्रं तु
शोधयेत्तु शिवाम्भसा ॥ ५४ ॥

‘पवित्राः पावना गावः सर्वदैवतविग्रहाः ।
गोमूत्रे स्वःसरिन्मुख्या तटस्या मृच्च गोमयम् ॥
अमृतं तत्पयो दिव्यं तद्विकारो दधि स्थितम् ।
तद्वृतं तद्ग्रहः सारस्तत्सदामरतर्पणम् ॥’

इति श्रीमत्पराख्यसंहितोक्तातिशयानि पञ्च-
गव्यानि समाहियन्ते यस्मिंस्तत् ‘पञ्चगव्यं’
कुशोदकं ‘शोधयेत्’ क्षालयेदित्यर्थः ॥ ५४ ॥

अस्त्रेण क्षालयेत्तच्च
कवचेनावगुणठयेत् ।

तस्य च

दर्भासनं ध्रुवेणैव
मण्डलं तु प्रकल्पयेत् ॥ ५५ ॥
वर्तुलं स्वस्तिकं वा ॥ ५५ ॥

तस्योपरि न्यसेत्पात्रं
 गोमयादीनि चाहरेत् ।
 पृथक्पात्रस्थितान्येव
 प्रोक्ष्याख्येण शिवाम्भसा ॥५६॥

अथ

गोमयं तु हदामन्त्र्य
 गोमूत्रं शिरसा दधि ।
 शिखया वर्मणा क्षीर-
 मखेणाज्यं कुशोदकम् ॥५७॥

तथा

धान्ना च मन्त्रयेत्पश्चा-
 द्वोमयादीनि योजयेत् ।
 पूर्वसंस्कृतपात्रे तु
 स्वमन्त्रैः

स्वमन्त्रैर्येव पृथक्पात्रेषु मन्त्रितानि तैरेवा-
 भिमन्त्रयेत् ।

तथा

गोमयादिकम् ॥ ५८ ॥

संयोज्य मन्त्रयेत्पश्चा-

त्तेरेव हृदयादिभिः ।

सर्वेरेव युगपत् ॥

एवं संस्कृतस्यास्यात्र विशेषसंस्कारार्थमा-
सनपूर्वं मन्त्रन्यासमाह

प्रणवेन तु संकल्प्य

अनन्तं मूर्तिविग्रहम् ॥ ५९ ॥

धामाङ्गानि च बाह्ये तु

संपूज्यावरणस्थितिम् ।

मन्त्रसंधानकं कृत्वा

अमृतीकरणं तथा ॥ ६० ॥

शिवामृतं तत्संचिन्त्य

संपूज्य स्थापयेत्ततः ।

‘मूर्तिः’ चिद्रूपा ‘विग्रहः’ सकलभट्टारकः,

‘धाम’ मूलमन्त्रः ॥ ६० ॥

अथ यागभूमि संस्कर्तुं
 अस्त्राभिमन्त्रितं दर्भे
 गृहीत्वोल्लेखनं कुरु ॥ ६१ ॥
 यावद्दूमो समन्तात्
 सौम्यास्यो दक्षिणे स्थितः ।
 ततश्चैवोद्वरेच्छल्य-
 माजलान्तं व्यवस्थितम् ॥६२॥
 रेचितं भावयेच्छुद्धं
 मौकिकाद्यैः प्रपूरयेत् ।
 समीकरणमस्त्रेण
 कवचेन तु सेचनम् ॥ ६३ ॥
 आकोटनमथास्त्रेण
 एतान्संस्कारान्निष्पन्नकुण्डवस्त्रावनया कुत्वा
 ततो मार्जनलेपने ।
 अस्त्रेण पञ्चगव्येन
 गन्धतोयेन चोपरि ॥ ६४ ॥
 पञ्चगव्येन लेपनं ततोऽपि गन्धतोयेने-
 त्वर्थः ॥ ६४ ॥

अथ

शिवाम्भसाख्ययुक्तेन
विकिराण्यभिमन्त्रयेत् ।
सप्तकृत्वोऽस्त्रमन्त्रेण

शिवाम्भसा संप्रोक्ष्य, विकीर्यन्त इति
'विकिराणि' तिलादीनि । यथोक्तं श्रीमन्म-
तङ्गतन्त्रे

'तिला लाजा यवांश्चैव दूर्वाः सिद्धार्थकाः शुभाः ।
कुसुमानि च शुक्लानि सुसुगन्धीनि भूरिशः ।
ईषच्चन्दनपङ्केन मिश्रोऽयं विकिरः शुभः ।' (२४१० श्लो०)

इति एतानि विकिराण्यभिमन्त्रयेत् ॥

ततः

स्थित्वा मन्त्रे तु प्राग्दिशः ६५
ऊर्ध्वाधो विकिरेद्वान्या-
न्यस्त्रभूतानि चिन्तयेत् ।

शिववदाचार्यस्य मध्ये स्थितिः ॥ ६५ ॥

१ पं० ख० ग० पु० एष चन्दनेति पाठः ।

२ पं० क० ख० पु० व्यन्तर्भूतानि इति पाठः ।

एतानि च
 चामरेण सुशुभ्रेण
 अस्त्रमन्त्रेण संहरेत् ॥ ६६ ॥
 ऐशान्यभिमुखान्येव
 कुतः किमवधि ? इत्याह
 नैर्नीत्या यावदैश्वरम् ।
 अथ यागक्षेत्रमध्यक्षमेण
 पञ्चगव्येन संप्रोक्ष्य
 गन्धास्मोभिः शिवास्मभसा ॥ ६७ ॥
 ध्रुवेण श्रियमावाह्य
 पद्महस्तां सुलोचनाम् ।
 शुक्लपुष्पाणि सुञ्जन्तीं
 सर्वलक्षणसंयुताम् ॥ ६८ ॥
 नीलोत्पलदलश्यामां
 यागहर्म्यावलोकिनीम् ।
 ब्रह्मस्थानोपविष्टां तु
 द्वाराभिमुखभद्रदाम् ॥ ६९ ॥

गन्धपुष्पादिभिः पूज्य
शिवकुम्भं प्रकल्पयेत् ।

द्वाराभिमुखस्य यागधामं प्रविशतः शि-
ष्यादेः कल्याणकारिणीं मोक्षलक्ष्मीं संपूज्य
शिवकुम्भं कुर्यात् ॥ ६९ ॥

कथमित्याह
ऐशानीं दिशमाश्रित्य
पञ्चगव्येन मण्डलम् ॥ ७० ॥

गन्धोदकेन संलिप्य
शिवाम्भोऽस्त्रेण प्रोक्षयेत् ।

अनन्ताद्यासनं दत्त्वा
ध्रुवेणामण्डलावधि ॥ ७१ ॥

सर्वदोषविनिर्मुक्तं
कुम्भं चन्दनलेपितम् ।

स्वस्तिकाद्यश्रव्यित्वा
यवसिद्धार्थदूर्वभिः ॥ ७२ ॥

सितसूत्रेण संवेष्ट्य
वस्त्रपूतेन चाम्भसा ।

संपूर्यं सर्वतश्छब्दं
 चूताश्वत्थादिपल्लवैः ॥ ७३ ॥
 रत्नगर्भोषधीयुक्तं
 सहदेवादिभिर्गणैः ।
 प्रोक्ष्य चाक्षेण संगृह्य
 कवचेनावगुणितम् ॥ ७४ ॥
 आसनस्योपरि न्यस्ये-
 न्मूलमन्त्रमनुस्मरन् ।

‘आमण्डलावधि’ इति परव्याप्त्या ब्रह्म-
 विलशक्तिव्यापिन्यात्मकानि ब्रह्मविष्णुरुद्राधि-
 ष्ठितानि यानि सूर्यादिमण्डलानि तदन्तं न
 तु शिवान्तं,

‘मवशक्तिभिस्यामिः शोषनिर्दहनादिभिः ।
 शरीरं शोषितं यस्मात्तर्थमभिषेचनम् ।’ (ख० ४।४४)
 इति भाविनीत्याप्यायनप्रयोजनस्योपसंहारप्र-
 धानशिंवान्तासनत्वानुपपत्तेः । यवादिभिर-
 न्तर्गतैरुपलक्षितं, सूत्रेण वर्मभूतेनेति, रत्नग-
 र्भमोषधीयुक्तं च । सहदेवादिभिर्गणैरिति

७६ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽप्तोतात्पर्यटीकोपेतम् १८९

‘ओषधीनां वरैकैव सहदेवा शिवागमे ।’

इति सारसंग्रहे कथितत्वात् सहदेवाप्रधानौ-
पाधिलोहधातुबीजपुञ्जयुक्तभित्तर्थः । ‘भूलमत्रं’
इत्यादिना कलशस्य परचिन्मूर्तिमयत्वमु-
क्तम् ॥ ७४ ॥

अथ तत्र

कलाध्वभैरवादीनि
न्यस्यार्घादीन्प्रकल्पयेत् ॥ ७५ ॥

सुद्रां बद्धा हृदादीनि
पूज्यान्यमिदलादिषु ।

गन्धपुष्पपवित्राद्यैः

सितवस्त्रेण भूषयेत् ॥ ७६ ॥

अथ च पूर्वोक्तः सर्वो न्यासादिक्रम आ-
श्रयणीयः । ‘पवित्रम्’ अर्धपात्राम्बु न तु प-
वित्रकं, तस्य नियतसमयपूरणाय नियतका-
लत्वात् । एवमुत्तरत्रापि ॥ ७६ ॥

अथ

वामभागे तु कुम्भस्य
पञ्चगव्येन मण्डलम् ।

शिवाम्भसा तु संप्रोक्ष्य
 प्रणवेनासनं न्यसेत् ॥ ७७ ॥
 संप्रोक्ष्य च शिवाम्भोभि-
 वार्धनीं मङ्गलान्विताम् ।
 कुम्भवद्वार्चयित्वा ता-
 मासनस्योपरि न्यसेत् ॥ ७८ ॥

‘वामभाग’ इति क्रियाशक्तिव्याप्त्या भावि-
 धारापातनक्रमेण विघ्नप्रशमनसिद्ध्यर्थं, कुम्भव-
 दासनस्योपरि तदङ्गत्वात्क्षास्यैवेत्यर्थः । ‘मङ्ग-
 लान्विता’ सुलक्षणान्विताम् ॥ ७८ ॥

अथ

गन्धपुष्पपवित्राद्यैः
 पूजयित्वा तु वार्धनीम् ।
 उद्वार्यास्त्रिं क्रमेणाग्रे^१
 द्रव्याणां वार्धनीं नयेत् ॥ ७९ ॥
 अच्छिन्नामनुलोमेन
 जलधारां तु पातयन् ।

तत्स्थानात् समुद्भूत्य
यावत्कोणं तु शांकरम् ॥ ८० ॥

उच्चार्येति काकाक्षिवत् । ‘तत्स्थानात्’ क-
लशवामादस्त्रमुच्चार्य वार्धानीं समुद्भूत्य अ-
धिवास्यानां द्रव्याणामग्रे पृष्ठतोऽनुलोमेण पू-
र्वादिदिक्क्रमेण ‘शाङ्करं कोणम्’ ऐशानं कोणं
यावदच्छिन्नां विघ्नोत्सादनाय जलधारामस्त्र-
मुच्चार्य ‘पातयन्’ पातयन्तं शिष्यं प्रयुज्ञानो
गुरुर्नयेत् नाययेदित्यर्थः । अत्रोच्चार्यं पातय-
न्निति द्वौ णिचौ ॥ ८० ॥

अत्र च कर्मणि

आचार्यः कलशं पश्चा-

द्वैरवेण समुद्भरेत् ।

नयेद्वार्धानिमार्गेण

तस्मिन्संस्थापयेत्पुनः ॥ ८१ ॥

अग्रे ऋमन्त्या वार्धान्याः पश्चाच्छिवकुम्भं
ऋमयन् स्वमन्त्रेण स्थापयेदित्यर्थः ॥ ८१ ॥

वार्धानीं स्थापयेत्पश्चा-
दस्त्रमन्त्रमनुस्मरन् ।

स्थापयेदिति, क्रियाशक्तिव्याप्त्या धारा-
पातेन लोकपालान् व्यवस्थाप्य भगवतो
दक्षिणहस्ते वार्धान्यस्त्रमिति ॥

अथ

विशेषपूजासुभयो-
र्गन्धपुष्पपवित्रकैः ॥ ८२ ॥

मन्त्रसंधानकं कुर्या-
न्नाडीसंधिं मथोभयोः ।

किं च

विकिरान्संहितान्पूर्वं
वार्धान्याः कल्पयेदधः ॥ ८३ ॥

अत एव च

अक्षताख्याप्यनेकानि
शरकुन्तासिमुद्ग्राः ।

[६ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्यटीकोपेतम् १९३

चक्रपद्विसवज्ञादि-

त्रिशूलान्तान्यनेकशः ॥ ८४ ॥

यागौको व्याप्य सर्वं तु

तिर्यगूर्ध्वमधः स्थिताः ।

वार्धान्यस्तस्य सर्वे ते

रश्मिभूता व्यवस्थिताः ॥ ८५॥

एतच्च

शिष्यस्य दक्षिणे हस्ते

वार्धान्यस्त्रं तु संहितम् ।

तेन स्थान एव स्थापितस्य शिवस्य शि-
वकुम्भदक्षिणेऽस्त्रं स्थापयेत् । यदुक्तं मृगे-
न्द्रेऽपि

‘तदक्षिणे महाशस्त्रम्’…………… ।

इत्यादि ॥

यत एवं

तैनैतं यज्ञरक्षार्थं

यागादौ कलशां न्यसेत् ॥८६॥

‘कलशम्’ इति कलशाधिकरणमशेषयागा-

याप्यायनाद्यवभृथस्तानान्तप्रयोजनं भगवन्त-
मिलर्थः ॥ ८६ ॥

तं च

नैवेद्यं विविधं दत्त्वा

नुत्वा विज्ञापयेद्विभुम् ।

भगवंस्त्वत्प्रसादेन

यागं निर्वर्तयाम्यहम् ॥ ८७ ॥

संनिधानं सदा तुभ्यं

इच्छामीति शेषः । कियाग्रहणमपि कर्त-
व्यमिति चतुर्थी ॥

ततश्च

अविज्ञार्थं सदा भव ।

एवं कृत्वा

अनुज्ञातोत्थितो याया-

दर्घहस्तो दिगीश्वरान् ॥ ८८ ॥

ततश्च

स्वनामपदविन्यासा-

नोंकारादिनमोन्तगान् ।

६० श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्योतास्वयटीकोपेतम् १९५

गन्धपुष्पपवित्राद्यैः

पूजयेत्तान्प्रयत्नतः ॥ ८९ ॥

‘ओं इन्द्र संनिहितो भव नमस्ते’ इत्यादि-
ख्नामपदविन्यासपूर्वमेतान् प्रपूजयेत् ॥ ८९ ॥

तानुद्विशति संक्षेपेण

इन्द्राद्यनन्तपर्यन्तां-

लोकपालान्प्रपूजयेत् ।

ऊधर्वे ब्रह्मा, अधोऽनन्तः,-इत्यनन्तपर्य-
न्तानित्युक्तं, तत्र चैशानदिगूचर्वे ब्रह्मा नैऋ-
तदिग्भागेऽनन्तः पूज्यः । इहाधिवासे यहर-
क्षार्थ दश लोकपालाः पूज्याः । यागे तु पूर्वो-
क्तभैरवाष्टकव्यास्याष्टावेव तथा श्रुतत्वात् ॥

यदर्थमेतत्तदाह

ततो मण्डलकं मध्ये

यागभूमौ प्रकल्पयेत् ॥ ९० ॥

पञ्चगव्येन लिङ्घादौ

गन्धतोयेन चोपरि ।

मण्डलं लिङ्घेदित्यर्थः । रजोमण्डलकं

त्वधिवासादुत्तरकालं भविष्यति ॥ ९० ॥

अथैतत्

शिवाभ्मभसास्त्रमन्नेण

संप्रोक्ष्य त्ववगुण्ठयेत् ॥ ९१ ॥

अर्थात् कवचमन्नेण ॥ ९१ ॥

अत्र चादौ

ब्रह्मस्थानस्य पूर्वेण

गुरुन्पूज्य विनायकम् ।

वायव्ये पूजयेदेवि

गन्धपुष्पैरनुक्रमात् ॥ ९२ ॥

अविद्वार्थमादौ वायव्ये गणपतिं पूजयेत्,
ततः पूर्वस्यां दिशि गुर्वादीनित्यनुक्रमार्थः ॥ ९२

अथैतांस्तु नमस्कृत्य

आज्ञां दत्तां विभावयेत् ।

एतैरेव ।

इत्थं यहीताज्ञः

ततस्तु मध्यदेशस्य

योगपीठं प्रकल्पयेत् ॥ ९३ ॥

पूर्वोक्तेन विधानेन

९५ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽहोतास्त्रटीकोपेतम् १९७

आधारशक्त्यादिप्रेतान्तं परमेश्वरस्य योग-
शब्दवाच्यस्त्रक्तिरूपपीठमासनम् । यथोक्तम्

‘योगोऽस्य शक्त्यः स्वाक्ष्याः।’ (मतङ्ग० ११४)
इति ॥ ९३ ॥

अत्र च

भैरवेशं वरानने ।
पूजयित्वा पवित्राद्यै-
स्त्रिरावरणसंयुतम् ॥ ९४ ॥

स्वध्यानगुणसंयुक्तं
मुद्रालङ्घारभूषितम् ।

ब्रह्माङ्गावरणं भैरवावरणं सात्रलोकपाला-
वरणं च,—इति त्रीण्यावरणानि । ध्याने
‘गुणः’ शुद्धस्फटिकत्वादिः । ‘मुद्रा’ आयुध-
संनिवेशाः, आभरणं कपालमालादि ॥ ९४ ॥

अत्र च

मन्त्रसंधानकं पूर्वं
नाडीसंधानमेव च ॥ ९५ ॥

परमीकरणं कुर्या-
 द्वापकेन परेण तु ।
 नैवेद्यान्विविधाकारा-
 न्दत्त्वा मुद्रां प्रदर्शयेत् ॥ ९६ ॥
 प्रणिपातं जपं कृत्वा
 निवेद्य विधिपूर्वकम् ।
 पश्चाद्वलिः प्रदातव्यो
 मातृणां भूतसंहतेः ॥ ९७ ॥
 भूतेश्वराणां देवेशि
 क्षेत्रपालस्य सर्वतः ।

‘भूता ये विविधाकारा दिव्यमौमान्तरिक्षगाः ।’ (३२०८)
 इत्यादिना भाविना मत्रेण कलशादिया-
 गान्तेऽपि एतेभ्यो भगवदनुचरेभ्यो वलि-
 देयः ॥ ९७ ॥

एवं दत्तबलिराचार्यः
 ततः स्नायादथोङ्गूल्य
 अथवाचम्य सुव्रते ॥ ९८ ॥

१०० श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्योतास्वयटीकोपेतम् १९९

ततोऽग्निकुण्डं गत्वा तु
पूर्ववच्छोधनं तथा ।
भैरवं पूजयेत्तत्र
विधिदृष्टेन कर्मणा ॥ ९९ ॥

सत्कर्मान्तरायभूतबलिस्पर्शसंजात[ता]शु-
द्धिविकल्पानुसारेण स्नानादि कार्यम्, 'शो-
धन'मन्त्रेः संस्करणम् ॥ ९९ ॥

ततश्च शिवीकृत्य पूजितस्य
अग्नेः संतर्पणं कुर्या-
त्सहस्रेण शतेन वा ।
यथासंभवं तिलाद्यैः, परिवाराणां दशां-
शतः, इत्युक्तमेव ॥

ततश्चरुं च श्रपयेत्
पचेत् पाचयेद्वा ॥
तद्वा कथम् ?

स्थालीं संगृह्य निर्ब्रणाम् १००
शिवाम्भसा तु प्रक्षाल्य
कवचेनावगुणठयेत् ।

चन्दनाद्यैर्विलिम्पेत्तां
मृष्टधूपेन धूपयेत् ॥ १०१ ॥
सूत्रेण वेष्टयेत्कण्ठे
वर्मभूतेन सुव्रते ।

अथ स्थाल्याः
दर्भेणास्त्रस्वरूपेण
कल्पयेन्मण्डलं प्रिये ॥ १०२ ॥
प्रोक्ष्य चैव शिंवाम्भोभिः
कवचेनावगुण्ठयेत् ।
आसनं तत्र विन्यस्ये-
दनन्तादिशिवान्तकम् ॥ १०३ ॥

तत्र च

मूर्तिभूतां न्यसेत्स्थालीं
तत्रस्य भैरवं यजेत् ।
त्रिरावरणसंयुक्तं
गन्धपुष्पैरनुक्रमात् ॥ १०४ ॥

१ ग० पु० शिवाद्विसु इति पाठः ।

२ ख० पु० गन्धधूपरिति पाठः ।

१०६ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्यटीकोपेतम् २०१

मानसेन प्रयोगेण

भावपुष्पैर्वरानने ।

चरोः पुष्पादिसंकीर्णतया विरसता मा
भूत,-इति पूजात्र नोक्ता ॥ १०४ ॥

अथ

चुल्डीं संप्रोक्ष्य चाखेण

कुण्डवच्चार्चयेत्ततः ॥ १०५ ॥

प्रोक्षणं कुण्डोक्तसंस्कारान्तरोपलक्ष-
णाय ॥ १०५ ॥

तत्र स्थालीं समारोप्य

पश्चाद्दर्भिं न्यसेदधः ।

पूर्वसंस्कृतोद्घृतम् ॥

अथ स्थाल्यां

क्षीरं प्रोक्ष्य शिवाम्भोभि-

स्तप्तुलांश्च समासतः ॥ १०६ ॥

मन्त्रेणाष्टशतेनैव

प्रक्षिप्य पाचयेच्छनैः ।

१ क० ख० ग० पु० स्थालीमिति पाठः ।

२ पं० क० पु० च पञ्चेदिति पाठः ।

मूलमन्त्रेण देवेशि

एकचित्तः समाहितः ॥ १०७ ॥
शनैरिति, यथा स्थाली न भज्यते ॥ १०७ ॥

तत्र च

चालनोद्वाटनादीनि

अस्त्रमन्त्रेण कारयेत् ।
कारयेदिति पूर्वदीक्षितशिष्येण ॥

अथात्र चरौ

तप्तभिघारं सुस्थित्वे

अङ्गैश्चैव प्रकल्पयेत् ॥ १०८ ॥
त्रिभिस्त्रिभिर्घृतेनैव

सुवेण जुहुयात्प्रिये ।

तपश्चासावभिव्याप्त्याभिघारश्च आज्या-
मृतसेचनेन उद्दीपनात्मा, धात्वर्थानुसारात् ।
एष च दीपस्वाहान्तमन्त्रैः स्थाल्यां होमोऽस्ति-
व्रतादोषनाशनाय ॥ १०८ ॥

अथ

भूमौ मण्डलकं कृत्वा

प्रणवेनावतारयेत् ॥ १०९ ॥

१११ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्योतास्त्वयटीकोपेतम् २०३

स्थालीमाज्योपलिप्तां तु
शीताघारं च होमयेत् ।
भैरवेण षड्डेङ्गे

वषड्डजातियुतेन च ॥ ११० ॥

शीतेति सोमव्यास्त्या अस्तिस्त्रितादोषना-
शनाय, अत्रान्तरे 'स्वा' इति चरौ 'हा'
इत्यग्नौ उच्चार्यं जुहुयादिति गुरवः । एवमग्नी-
घोममयश्चरुः संस्कारतः संपन्नः । यथोक्तं

श्रुतौ

'यो ह वैतदग्नीषोमीयमाज्यं जुहोति तस्यैतदमृतीभवति ।'
इति । श्रीमृगेन्द्रोत्तरेऽपि

'अग्नीषोमात्मकावेतावाघारौ विहितौ चरौ ।
अमृतत्वासये तत्स्यादग्नीषोमात्मकं यतः ॥'

इति ॥ ११० ॥

ततः

मण्डलं कुण्डसामीप्ये

कृत्वा दर्भासनं न्यसेत् ।

स्थाल्यां[ली] तस्योपरि न्यस्य

संपातं मन्त्रसंहिताम् ॥ १११ ॥

१ प० ८० ग० प० अस्तिस्त्रितेति पाठः ।

जपन्नैकैकयाहुत्या
पातयेद्वैरवेण तु ।

निष्कलतदङ्गवक्रोच्चारपूर्वं ‘स्वा’ इत्यग्नौ
‘हा’ इति चरौ उच्चार्य जुहुयादिति संपात-
होमऋमः ॥ १११ ॥

प्रसङ्गादग्नीषोमताभिव्यक्तये सर्वत्र संपा-
तहोममाह

अष्टोत्कृष्टशतैनैव

परामृतमनुस्मरन् ॥ ११२ ॥

रजस्यादौ ततो देवि

कर्तर्यां करणौ तथा ।

खटिकातिलाज्यसंपातं

मूलमन्त्रेण कारयेत् ॥ ११३ ॥

मूलमन्त्रं तत्करणे चिदानन्दात्मकपरामृ-
तानुस्मरणेन तत्समर्थाचरणेन प्रयुज्ञीतेत्यर्थः ॥

अथ

त्रिभागं कल्पयित्वा तं

चरुं स्थाल्यां तु संस्थितम् ।

११६ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्योतास्यटीकोपेतम् २०५

शिवाभिसाधकेभ्यश्च

शिवायाग्रं निवेदयेत् ॥ ११४ ॥

शिवाभिसाधकार्थं त्रयो भागा यस्य
ताहशं तमिति अलौकिकं चरुं कल्पयित्वा
'अग्रं' शिवभागात्स्थालिकलशायर्थं भागीकृ-
तात् प्रथमं भागं शिवाय मण्डलस्थाय
दद्यात् ॥ ११४ ॥

अग्न्यादिभागादिविनियोगमाह

द्वितीयं होमयेदम्भो

साधकेभ्यस्तृतीयकम् ।

'साधकाः' शिवाराधकाः ॥

शिवाय विनिवेदने विधिमाह

चरुं पात्रे तु संगृह्य

पूजयेद्द्वैरवेण तु ॥ ११५ ॥

पुष्पधूपादिभिर्नीत्वा

धाम्नैतं विनिवेदयेत् ।

अनन्तरम्

हृदाद्यावरणस्थानां

दशमांशं निवेदयेत् ॥ ११६ ॥

कलशोऽप्येवमेवं तु
मण्डलवत् कलशे सपरिवारे विधिः ॥११६॥

अथ

अमौ होम्यश्वसः सुचा ।

तत्र

भैरवस्य शतं होम्य-
मङ्गानां तु दशांशकम् ॥ ११७
साधकेभ्यस्तु यच्छेषं
पिधाय स्थापयेत्रिये ।

‘शेषम्’ इत्यवशिष्टभागरूपम् । स्थापये-
दिति साधकानां शिष्याणामयाप्यसंस्कृताना
संस्कृतचरुभोजनेऽनधिकारात् ॥ ११७ ॥

अथाधिवासार्थं होममाह

विनायके शतं होम्यं

भूपरिग्रहणे तथा ॥ ११८ ॥

‘भुवः’ पूर्वावतारितमोक्षलक्ष्याधिष्ठितायाः
‘परिग्रहे’ स्त्रीकारनिमित्तं, तेन ‘ओं भुवे स्वाहा,
ओं श्रिये स्वाहा’ इति प्रयोगः । शतं शतं
होम्यम् ॥ ११८ ॥

१२० श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्यटीकोपेतम् २०७

किं च

अधिवासे तथैवेह

अष्टोत्तरशतं हुतिः ।

प्राङ्गिर्णीताधिवासनिमित्तम् । हुतिरिति
भैरवस्य स्यादित्यर्थः ॥

अथ

प्रायश्चित्तनिमित्तं तु

अनुलोमविलोमके ॥ ११९ ॥

न्यूनातिरिक्ते देवेशि

अष्टोत्तरशतं हुतिः ।

‘अनुलोमस्य’ विधिक्रमस्य ‘विलोमो’ऽन्य-
थात्वं, तत्र न्यूनाधिके च यत् ‘प्रायश्चित्तं’
प्रायस्तपसि चित्तं निश्चयस्तदर्थं, मूलेन ‘प्राय-
श्चित्ताय जुहोमि स्वाहा’ इत्यन्तेन होमः ॥११९॥

शिष्यं संस्कर्तुं पीठबन्धं करोति

भैरवं पूजयित्वाथ

आर्ध्यानुज्ञां वरानने ॥ १२० ॥

१ ख० पु० प्राप्यानुज्ञामिति पाठः ।

शिशोः कर्म प्रकर्तव्यं
यथा भवति तच्छृणु ।

शिशोरिति, शक्तिपाताङ्कुरितश्रीशिवभा-
वस्य । 'कर्म' इति अधिवासरूपम् ॥ १२० ॥

तदाह

द्वारे मण्डलकं कृत्वा

दर्भं तस्योपरि न्यसेत् ॥ १२१ ॥

प्रणवेनासनं कल्प्यं

शिष्यं तस्मिन्निवेशयेत् ।

समपादं स्तब्धकायं

सौम्याननकृताङ्गलिम् ॥ १२२ ॥

'द्वारे' द्वारसमीपे 'स्तब्धकायम्' उत्थितं
सौम्यदिग्भिमुखं प्रसन्नवदनं च ॥ १२२ ॥

गुरुः पूर्वमुखोऽस्त्रेण

प्रोक्षयेत्तं शिवाम्भसा ।

भस्मना ताडयेन्मूर्धि

अस्त्रमन्त्रेण चाँलभेत् ॥ १२३ ॥

भस्मना ताडनं यतेः, आलम्भनं स्पर्शश्च ॥ १२३ ॥

१२५ छो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽश्वोताख्यटीकोपेतम् २०९

नाभ्यूर्ध्वं त्रीस्तथा वारा-
न्नाभ्यधस्त्रीन्प्रकल्पयेत् ।

एतत्संस्कारत्रयं पाशशैथिल्याय अधस्त्री-
न्वारान् मलत्रयोत्पुंसनार्थम्, ऊर्ध्वं तु शक्ति-
त्रयोत्तेजनाय ॥

अथैवं शिथिलपाशत्वादेव विहितदेहादि-
शुद्धौ शिशौ

शिवं न्यासाङ्गसहितं
पूजयेद्दैरवेण तु ॥ १२४ ॥

किं च

वस्त्रं संप्रोक्ष्य चास्त्रेण
कवचेनावगुण्ठयेत् ।
पूजयेद्दैरवेणैव

तेनैवास्य

मुखं प्रच्छादयेत्तथा ॥ १२५ ॥

करणानां बहिष्प्रसरनिवारणायान्तर्विन्य-
स्तभैरवप्रकाशप्रत्यञ्जुखीकरणाय च बुद्धीन्द्रि-
याश्रयस्य मुखस्य प्रच्छादनम् ॥ १२५ ॥

१ क० ग० मु० न्यस्याङ्गेति पाठः ।

बुद्धीन्द्रियकर्मेन्द्रियाणां संयमनाय तत्प्र-
धानपाण्यवष्टम्भपूर्वं शिष्यं प्रवेशयेदित्याह
हस्ताभ्यां तं गृहीत्वाथ
विशेजवनिकान्तरम् ।

ततोऽपि

देवस्याभिमुखं कृत्वा

तस्य च

पुष्पं पाणौ प्रदापयेत् ॥ १२६ ॥
एकमेव पुष्पं मूलाभिमत्रितं पुष्पपातस्य
सम्यड्डिर्णयाय दत्त्वा ॥ १२६ ॥

ततश्च

प्रक्षेपयेत्ततो धाम्ना

क्षिप पुष्पमिति तं प्रयुज्ञीत, तत्पातावसरे
च मूलमुच्चारयेद्गुरुरित्यर्थः ॥

अथास्य

मुखमुद्घाट्य दर्शयेत् ।

विद्यामन्त्रगणैः सार्धं

कारणं ससदाशिवम् ॥ १२७ ॥

१२९ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोळ्योताळ्यटीकोपेतम् २११

‘कारणम्’ इति निष्कलनाथं सह सदा-
शिवेन सकलभद्रारकेण वर्तमानम् ॥ १२७ ॥

अथासौ

अज्ञानपटनिर्मुक्तः

प्रबुद्धः पशुरीक्षते ।

दण्डवद्वरणीं गत्वा

प्रणिपत्य पुनः पुनः ॥ १२८ ॥

अज्ञानेल्यनेन पटापासने व्यासिरुक्ता ।
प्रागवस्थो यः पशुः स इदानीमेव प्रबुद्धः,
अत एव जन्मसहस्रापूर्वभगवत्सरूपावलोक-
नाद्विस्याविष्टः पुनः पुनर्भगवन्तमीक्षते ।
दण्डवद्वमनेन देहादिप्रमातृतापहस्तनात् श्री-
शिवसमावेशानुसरणे योग्यतास्य दर्शिता ॥ १२८

अत एवासौ

कृतकृत्यः प्रहष्टात्मा

तं च

प्रहष्टनयनं शिशुम् ।

उत्थाप्य हस्तात्संगृह्य

दक्षिणां मूर्तिमानयेत् ॥ १२९ ॥

चिदानन्दात्मकस्वरूपस्यर्थात्प्रहृष्टनयनम् ।
 ‘उत्थाप्य’ इति चिरतरं देहादिभूमिमशं तत
 उन्मज्ज्य युक्तयेत्यर्थः । ‘दक्षिणाम्’ अनुकूलां
 शिवात्मिकामेव न तु पाशवीं देहमयीम् ॥१२९॥

श्रीमद्घोरभद्रारकसंमुखं च

तत्र मण्डलकं कृत्वा

पुष्पेण प्रणवासनम् ।

तस्योपरि शिशुं न्यस्य

ऊर्ध्वकायमुदञ्जुखम् ॥ १३० ॥

गुरुः पूर्वाननः स्थित्वा

प्रोक्षणादीनि कारयेत् ।

आदिशब्दान्ताडनालभ्ने प्राग्वत् । कार-
 येदिति, कुर्वतो भन्नांस्तद्वीर्यानुप्रवेशेन प्रयु-
 झीत ॥

अथात्रासने

उपवेश्य ततः कृत्वा

सकलीकरणे विधिम् ॥ १३१ ॥

१३३ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽहोताख्यटीकोपेतम् २१३

विशेषफलसिद्धयर्थ

मुमुक्षोः साधकस्य वा ।

सामान्येन कृतसंस्कारस्य दृष्टभगवत्सरू-
पस्यापि

‘शिवपूजाग्निकार्यादौ सकलीकृतविग्रहः ।
नान्यथा प्राक्सरूपेण ।’ (३।१४६)

इति वक्ष्यमाणत्वात्पुनर्यथायोगं भोगाय मो-
क्षाय वा शिवाचार्यहृत्वविशेषफलसिद्धयर्थं
सकलीकरणेऽस्य विधिं कृत्वा ‘कलाध्वानं
न्यसेत्पश्चात्’ इति व्यवहितेन संबन्धः ॥१३१॥

सकलीकरणं क्रमेणादिशति

गन्धदिग्धौ करौ कृत्वा

अख्येण परिशोधयेत् ॥ १३२ ॥

कवचेनावगुणव्यैतौ

प्लावयेदमृतेन तु ।

तयोरेव च

अनन्तमासनं कल्प्यं

भैरवाङ्गानि विन्यसेत् ॥१३३॥

भैरवश्चाङ्गानि चेति द्रन्दः ॥ १३३ ॥

देहन्यासमाह
 व्योम्यात्मानं योजयित्वा
 शिशोः शोष्या तनुः प्रिये ।
 आग्नेयीं धारणां ध्यात्वा
 निर्दद्याख्णेण तं शिशुम् ॥ १३४
 धूमज्वालाविनिर्मुकं
 दग्धकायं विभावयेत् ।
 भस्मीभूतं ततः शान्तं
 स्नावयेदमृतेन तु ॥ १३५ ॥
 व्योमवश्चिन्तयेदेहं
 चैतन्यं कनकाभिवद् ।
 शक्तिन्यासं न्यसेत्पूर्वं
 कमलं प्रणवेन तु ॥ १३६ ॥
 तस्योपरि तदात्मानं
 ध्यायेज्योतिर्मयं शुभम् ।
 मूर्तिमन्त्रं समुच्चार्य
 मूर्तिभूतं प्रकल्पयेत् ॥ १३७ ॥
 एतत्सर्वं भावनया कार्यम् ॥ १३७ ॥

१३९ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोळ्योतास्यटीकोपेतम् २१५

कथमित्याह

पूर्वोद्भूतेन मन्त्रेण

जातावेकवचनं । तेन

‘संहारेण यमिनेन’ (२।३६)

इत्यादिः सर्वः पूर्वोक्तः क्रम आश्रयितव्यः ।
एवमुत्तरत्र ॥

प्राग्वदेव शिवावेशावष्टमभरसेन

‘षावयेदमृतेन तु ।

अथ

मन्त्रन्यासो यथापूर्व-

मष्टात्रिंशत्कलावधि ॥ १३८ ॥

अथात्रैवान्तर्बहिश्च शुच्छतत्वात्मकदेहस-
र्गाय सृष्टिक्रमेण

कलाध्वानं न्यसेत्पश्चा-

च्छान्त्यतीताद्यनुक्रमात् ।

स्फटिकाभा तथा कृष्णा

रक्ता शुचा च पीतका ॥१३९॥

शान्त्यतीतादिका ज्ञेया-
स्तत्त्वभूतास्तु ताः कलाः ।

‘तत्त्वभूता’ इति खादिपृथिव्यन्तास्तत्त्व-
रूपतां प्राप्ताः, अत एवासां यथोचितमेव
ध्यानं युक्तमित्येष शुद्धतत्त्वसृष्ट्यर्थं कलापञ्च-
कन्यासोऽत्राधिवासे तावदुक्तः । पुत्रकादीनां
तु भाविपटलेऽन्यथैव संहारकमेण दीक्षार्थ-
मसौ भविष्यति, — इति न त्वत्राप्राकरणिक-
मेतदिति ऋमितव्यम् ॥ १३९ ॥

उक्तसकलमत्रन्यासोपरि

धाम्नावाह्य तथाङ्गानि

न्यस्यान्तःकरणं भवेत् ॥ १४० ॥

आत्मान्तःकरणे यद्व-

तद्वत्पूजां समारभेत् ।

धाम प्रोद्वार्य संदध्या-

त्सबाह्याभ्यन्तरं पुनः ॥ १४१ ॥

१ पं० ख० पु० धामेति पाठः ।

२ पं० ख० ग० पु० भ्यन्तरे इति पाठः ।

१४२ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽप्योतास्थ्यटीकोपेतम् २१७

संधानं नाडीमन्त्रात्मकं, ‘सद्बाह्याभ्यन्त-
रम्’ इति देहान्तःकरणाश्रयभैरवविषयं; स्थ-
ष्टिलाभ्यन्तरभेदेनेति त्वसत् ॥ १४१ ॥

अथ

शिवहस्ते विभुं ध्यात्वा
मन्त्रग्रामं सुजाज्वलम् ।
धामोच्चार्य च संधाय
शिष्यमूर्धि करं न्यस्ते ॥ १४२ ॥
अधोमुखेन हृतपृष्ठे
शिवहस्तेन चालुभेत् ।

‘विभुं’ व्यापकं, सुजाज्वलत्वं पाशदा-
हाय । संधायेति पूर्ववन्नाडीमन्त्रकमेण, ब्रह्म-
रन्ध्रहृदययोर्भगवदधिष्ठानेऽपि पाशावृतत्वम-
स्तीति मूलभूमौ तत्र पाशदाहेन पारमेश्वर-
स्वभावोद्दीपनार्थमङ्गुलिपञ्चकाभिव्यक्तचिदा-
दिशक्तिपञ्चकठयासिना शिवहस्तेन स्पर्शः ॥

उत्थाप्य दत्त्वा पुष्पं तु
अञ्जलौ भैरवेण तु ॥ १४३ ॥

प्रवेश्याभ्यर्चयेच्छंभुं

उत्थाप्येति, उत्पूर्वस्य तिष्ठतेरीहार्थत्वाऽन्न-
गवत्पूजोद्योगं ग्राहयित्वा, — इत्यर्थः । प्रवेशो
‘मण्डलेऽत्र शिवं पूजय’ इत्याज्ञया भक्तिश्र-
द्धोन्मुखस्य तत्परत्वापादनं, यथा देयाकरणे
प्रवेशित इति । अर्चयेदिति, अर्चतेर्णिच् ॥१४३॥

शिष्योऽपि तथाचार्येण शिक्षितमन्नः पुष्पं
शिवमुच्चार्य निक्षिपेत् ।

अथ

निर्गत्य वन्दयेदेवं
दण्डवत्
मण्डले इति योज्यम् ॥

तथा

त्रिः प्रदक्षिणम् ॥ १४४ ॥

शिवकुम्भामिमध्यस्थं

स्थण्डिलस्थं च वन्दयेत् ।

त्रिरिति, त्रिविधेऽपि कालाध्वनि दण्डवत्

१ क० ग० पु० यथा व्यापकेन प्रवेशित इति पाठः ।

१४७ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोतास्यटीकोपेतम् २१९

‘दक्षिणः’ स्वस्वरूपप्रथापरो मे भवेति वा-
ज्ञया स्वदक्षिणमेव भगवन्तं कुर्वन् परिन्ना-
म्यन् स्तुवीत ॥ १४४ ॥

एवं च

शिवपूजान्निकार्यादौ

सकलीकृतविग्रहः ॥ १४५ ॥

नान्यथा प्राक्स्वरूपेण

पूजनार्हो भवेत्तु सः ।

भवेदिति वाक्यद्वये योज्यम् । आदिशब्दा-
जपध्यानादौ ॥ १४५ ॥

किं च

नीत्वा कुण्डसमीपं तं

शिष्यहस्तावियोगतः ॥ १४६ ॥

आत्मसव्येऽथ दिग्भागे

मण्डलं प्रणवेन तु ।

प्रणवेनासनं दत्त्वा

तस्योपरि शिशुं न्यसेत् ॥ १४७ ॥

विन्यास्यमत्रतेजसा ज्ञानक्रियाशक्तिस्फा-
रमयेन खहस्तेनास्य निमग्ने ज्ञानक्रियाशक्ती
हस्ताकर्षणयुत्तया कर्षन्, — इति हस्तावियो-
गार्थः । ‘सव्ये’ दक्षिणे, शिशुमित्यद्यापि अत-
रुणीभूतश्चिवस्वरूपम् ॥ १४७ ॥

उपवेश्य करे दर्भे
भैरवेण समर्पयेत् ।

दर्भस्य

मूलं शिष्यस्य हस्तस्थं
साग्रमाचार्यजङ्घयोः ॥ १४८ ॥

हस्तयोः प्रसारितयोः सव्येतरशाखारूप-
योर्मध्ये तिष्ठति, — इति हस्तस्थं, जङ्घयोरिति
जङ्घोपजङ्घयोरुरुजानुसंधावित्यर्थः ॥ १४८ ॥

दर्भस्य व्यासिमाह

पिङ्गला मध्यमा नाडी
शिष्यदेहाद्विनिर्गता ।

सैवात्र दर्भभूता तु

गुरुनाड्यां लयं गता ॥ १४९ ॥

अथ

नाडीसंधानहेत्वर्थं
भैरवेणाहुतित्रयम् ।
तथा नाड्या प्रवेष्टव्यं
शिष्यस्य हृदये सकृत् ॥१५०॥

ग्रहणाकर्षणार्थं तु
'भैरवो' निष्कलः, 'शिष्यमध्यनाडी मन्म-
ध्यनाड्यां संलीनास्तु स्वाहा' इत्यत्र प्रयोगः ।
ऐकात्म्यप्राप्तिरूपनाडीसंधानपूर्वमेव ग्रहणा-
कर्षणे युज्येते । यथोक्तं श्रीस्पन्दे
.....'अयमेवात्मनो ग्रहः' (४१२)

इति ॥ १५० ॥

अत एवाह

गृह्णमुच्चन्पुनः पुनः ।
दीक्षाकाले यतश्चैवं
तदर्थं नाडिसंहतिः ॥ १५१ ॥
आचार्यः शिष्यात्मा भवतीति पूर्वपादान्त-
शेषः । समयिदीक्षायां शिष्यात्मनो हृदयात्

द्वादशान्तमाकर्षणं, ततोऽपि स्वहृदये साम-
रस्यापत्तिरित्यादि; पुत्रकादिदीक्षायां तु पा-
शमात्र [सूत्र] वागीशीगर्भयोजनादिकम-
धिकम् ॥ १५१ ॥

अथ सर्वाश्रयन्यस्तमत्रैः समं शिष्ये वह्नौ
चामीषोमात्मतामभिव्यङ्गुं होमं निरूपयति

शिष्यस्याथ शिरोभूमौ

मैरवेण विधाय तु ।

संपातं सर्वमत्रैस्तु

ध्रुवेणाज्याहृतिं क्षिपेत् ॥ १५२ ॥

जुहुयादिति शेषः ॥ १५२ ॥

कथमित्याह

मूलमत्रं समुच्चार्य

स्वा इत्यग्नौ प्रपातयेत् ।

हेति शिष्यस्य शिरसि

संपातः शिवचोदितः ॥ १५३ ॥

स्पष्टार्थम् ॥ १५३ ॥

१५६ श्लो] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽशोतास्वटीकोपेतम् २२३

संपातं व्याचषे

शिष्यदेहे तु ये मन्त्राः

सबाह्याभ्यन्तरं स्थिताः ।

कुण्डस्थाः पूजिता ये तु

धामाद्यावरणान्तगाः ॥ १५४ ॥

युगपत्तर्पणं तेषां

संपातस्तेन कीर्तिः ।

एकैकस्यात्र मन्त्रस्य

आहुतित्रितयेन तु ॥ १५५ ॥

‘संपातो’ युगपत्तर्पणादीषोमात्मकस्वरूपो-
न्मीलनात्मा संस्कार इत्यर्थः ॥ १५५ ॥

किं च

उत्थाप्य च ततः शिष्यं

तदर्थं मन्त्रतर्पणम् ।

कुर्यादित्यर्थः ॥

तत्र

भैरवाय शतं हुत्वा

हृदादौ दशकं हुतिः ॥ १५६ ॥

दशांशेन स्यादित्यर्थः ॥ १५६ ॥

अथ

धाम्ना चोत्थाय होतव्यं
 पूर्णाहुत्यानुतर्पयेत् ।
 उत्थायेत्यनेन पूर्णाहुतिप्रयोगं स्मारयति ॥
 एवं सामान्येन समयिदीक्षाविषयमधिवास-
 मुक्त्वा पुत्रकादौ तद्विशेषमाधातुं यः पाशसूत्र-
 विधिर्भविष्यति तत्र पाशानां बन्धनाय मन्त्रो-
 हीपनं कर्तुमाह
 मन्त्राणां दीपनं कुर्या-
 द्वामायस्त्रावधि क्रमात् ॥१५७
 कथमिल्याह
 हुंकारदयमध्ये तु
 मूलमन्त्रं समुच्चरन् ।
 प्रणवादिफडन्तेन
 आहुतीः प्रतिपादयेत् ॥१५८॥

एषैव

हृदादीनां च सर्वेषां
 जातिरुक्तात्र दीपने ।

१६० श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽप्तास्त्वयीकोपेतम् २२५

जायते तत्त्वकार्यानुग्रहमनयेति 'जातिः'
विशिष्टो मत्त्रप्रयोगः । हृच्छबदो वक्रादी-
न्युपलक्षयति ॥

एतच्च

पाशानां बन्धनार्थाय

मत्त्राणां दीपनं स्मृतम् ॥१५९

ते च दीपाः सन्तः

मत्त्राः करणभूतास्तु

पशुकार्यस्य साधने ।

'पशुकार्य' दीक्षा ॥

यस्यैतानि करणानि स महाप्रभावः

आचार्यः करणं प्रोक्तः

कर्तैत्यर्थः ।

कथमस्य शरीरादिमतो मत्त्राः करणमित्याह

शिवरूपो यतः स्मृतः ॥१६०॥

सत्यपि देहे निरूपाधिचित्प्रकाशशिवाहंभा-
वमय इत्यर्थः । ईदृशस्यैवानुग्रहेऽधिकृतत्वाच्चे-
त्याहुः—आचार्याधिकरणः शिवो दीक्षायां
साक्षात्कर्ता मण्डलस्थस्तु प्रयोजकः,—इति ।

ततस्तेषां सरस्तीर्भाधानसमये शिवः सा-
क्षात्कर्ता, प्रयोजक आचार्यः, — इत्यादि स्वो-
केन व्याहन्यते । न च प्रयोज्यप्रयोजकभावः
कश्चिदत्र पूर्वत्र वा ग्रन्थेऽस्तीति असदेवैतत्,
तस्मात्सर्वमत्रोदयप्रणयहेतुश्चिन्नशिवात्ममय
एवाचार्योऽत्राधिकृतः । मत्राणामुदीपनमवश्यं
कार्यमित्यर्थः ॥ १६० ॥

कूरकार्ये तु कर्तव्ये

मत्रान्संदीप्य योजयेत् ।

कूरजात्यनुरूपेण

वाचकान्योजयेत्सदा ॥ १६१ ॥

‘कूरकार्य’ पाशानां बन्धच्छेदादि, पूर्वोक्तेन
कूरजातिक्रमेण योजनमेव मत्राणामुदीपनम् ॥

अत्र चावसरे

भुकुटीकरालवदना-

न्वाच्यरूपान्विचिन्तयेत् ।

ईदृशां वाच्यवाचकानां कूरत्वमन्यत्रापि
साधकविषये कूरकार्ये मन्तव्यम् ॥

अत एवाप्यायनादौ

सौम्यजातियुतान्सौम्ये

सौम्यरूपान्वचिन्तयेत् ॥१६२

‘सौम्यजाति’र्वषडादिका ॥ १६२ ॥

यदर्थं मत्रोदीपनं तत्प्रतिजानीते

पाशकर्म ततो वक्ष्ये

एतच्च भाविषुत्रकदीक्षाधिवासाय । ‘तत’

इति मत्रोदीपनानन्तरं ‘पाशकर्म’ पुत्रकादि-

दीक्षोपयोक्त्यमाणस्य भाविपाशसूत्रस्य यद-

धिवासरूपं कर्म तद्वक्ष्ये इत्यर्थः ॥

तत्क्रमेणाह

कन्याकर्तितसूत्रकम् ।

त्रिगुणं त्रिगुणीकृत्य

‘कन्या’ अनुपजातविकारपरशक्त्यानुकृत-

रूपेति । ततो मूलभूमेः प्रवृत्तानामाणवमा-

यीयकार्मरूपाणां सत्त्वादिगुणत्रयात्मकप्रपञ्च-

व्याप्तिभाजां पाशानां भाविवन्धच्छेदादिकं

समूलसुन्मूलनार्थम्, – इति कन्याकर्तितत्वे

त्रिगुणत्रिगुणत्वे चाशयः ॥

अथैतत्

पाशबन्धनसूत्रकम् ॥ १६३ ॥

शिवाम्भोऽखेण संप्रोक्ष्य

कवचेनावगुण्ठयेत् ।

पूजयित्वा विधानेन

गन्धपुष्पादिधूपकैः ॥ १६४ ॥

प्रसारयेद्गृहीत्वा त-

न्मध्याद्यज्ञुष्टकावधि ।

शिष्यस्य स्तब्धदेहस्य

‘ओं पाशबन्धनसूत्राय नम’ इति पूजाविधानं सर्वाध्वव्यासिचिन्तनम्, ‘शिष्यस्य’ इति पुत्रकादेर्न तु समयिनः । स्तब्धदेहता पाशानां बन्धादेहेन्द्रियादीनां निष्क्रियत्वानुव्याप्त्या । तत्सूत्रं पुमान् दक्षिणेन खी वामेन करेण मूर्ध्नि धारयेदित्यसत् दीक्ष्यहस्तयोर्दर्भनाडीधारणे व्यापृतत्वमतः शिखायामेव पाशसूत्रं लम्बयेत् । एकैव क्रियाशक्तिः पारमेश्वरीत्थं खरूपगोपनेन पाशरूपतया स्थिता,—

१६७ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽप्योतास्यटीकोपेतम् २२९

इत्येकत्वमिह पाशसूत्रस्य । श्रीपूर्वादौ तु श-
क्तिक्रयमेव त्रितत्वेन स्थितम्, — इत्याशयेन
त्रीणि सूत्राणीति प्रक्रियामात्रमेदः ॥ १६४ ॥

तत्त्वास्य सूत्रम्

नाडीभूतं विचिन्तयेत् ॥ १६५ ॥

सा च

सुषुम्ना मध्यमा नाडी

सर्वनाडीसमन्विता ।

ओंकारादि स्वनाम्ना तु

नमस्कारावसानकम् ॥ १६६ ॥

शिष्यदेहस्थितां नाडीं

सूत्रे संगृह्य योजयेत् ।

भावनयेति शेषः । सूत्रभूतायां नाड्यां
सर्वनाडीभिः समन्विता भावनया संगता
योजिता च ॥ १६६ ॥

तां

गन्धपूष्पादिभिः पूज्य

कवचेनावगुणठयेत् ॥ १६७ ॥

[३ पट०

२३०

सच्छन्दतत्रम् ।

अत्रैव संनिधानार्थं होममाह
 संनिधानाहुतीस्तिस्रः
 स्वनामपदजातिकाः ।
 दद्यादिति शेषः । ‘ओं सुषुम्नायै स्वाहा’ इत्यत्र
 प्रयोगः ॥ १६७ ॥

अथ

शिवाम्भोऽख्लेण संप्रोक्ष्य
 शिष्यस्य हृदयं पुनः ॥ १६८ ॥
 ताड्येदख्लपुष्पेण

एवं च

हृदि चित्संहृता भवेत् ।
 सर्वव्यापिकापि हृदयैकनिष्ठीकृता भवतीत्यर्थः ॥
 तदनु योगक्रमेण भावनयापि वा
 हुंकारोच्चारयोगेन
 रेचकेन विशेष्युद्दिः ॥ १६९ ॥
 नाडीरन्ध्रेण गत्वा तु
 चैतन्यं भावयेच्छिशोः ।

१७२ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्तास्थ्यटीकोपेतम् २३१

कदम्बगोलकाकारं

स्फुरत्तारकसंनिभम् ॥ १७० ॥

हृत्थं छित्वाख्यखड्नेन

हुंफटारान्तजातिना ।

निष्कलाङ्गमेव खड्नः, तेन शिशोः पुर्यष्टकं
रश्मिमात्रावियोगि च्छेत्वा ॥ १७० ॥

धाम्ना चाङ्गुशरूपेण

कर्षेच्छत्यवधि क्रमात् ॥ १७१ ॥

अङ्गुशेति पाश्चात्यकुटिलालकात्मना स्या-
तेन । ‘शत्यवधि’ द्वादशान्तं तच्च ना-
सिक्यमिह ॥ १७१ ॥

ततः

द्वादशान्तं तु संगृह्य

संपुत्र्य हृदयेन तु ।

संहारमुद्रया योज्यं

सूत्रे नाडीप्रकलिपते ॥ १७२ ॥

१ ख० घ० पु० तारकसप्रभमिति पाठः ।

२ क० ख० पु० विगोणिनेति पाठः ।

व्यापकं भावयित्वा तु
कवचेनावगुण्ठयेत् ।

प्रणवनिष्कलोच्चारपूर्वं 'देवदत्तचैतन्यं पा-
शसूत्रे योजयामि नमः' इति प्रयोगात् सूत्र-
देहे योजितस्यास्य व्यापकत्वभावना ॥१७२॥

अथासै पूजां कृत्वा
भैरवेणाहुतीस्तिस्तः
संनिधानस्य हेतवे ॥ १७३ ॥

दद्यादिति शेषः ॥ १७३ ॥

पाशसूत्रविधेः प्रयोजनमाह

द्वितीयः सूत्रदेहस्तु

पाशा यत्र स्थितास्त्वमेऽ

बन्ध्याश्छेद्यास्तथा दाह्याः

सूत्रस्थाने

सूत्रस्थाने समस्तपाशाश्रयस्य समावृति-
हेतोः प्राणदेहस्य परोक्षत्वेन साक्षाद्बन्धाय-
योगे तत्प्रतिकृतिरूपं भाविशोध्यदेहासूत्रणात्
सूत्रदेहं कल्पयित्वा तत्स्थानपाशान्वभीयात्

१७५ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽश्वोतात्प्रटीकोपेतम् २३३

छिन्द्यात् दहेच्चेत्यर्थः । ‘इमे’ इत्यनन्तरमेव
वक्ष्यमाणाः ॥

‘.....येनेदं तद्विभोगतः ।’

इत्यास्त्रातत्वादारब्धकार्ये दीक्षोत्तरकाले भग-
वदर्चादिहेतौ तु न दाहादि युक्तमित्याह

न विग्रहे ॥ १७४ ॥

पाशानां संख्यासंज्ञाखरूपाणि क्रमेण क-
थयति

पाशास्तु त्रिविधा भाव्या
मायीयाणवकर्मजाः ।

चैतन्यरोधकास्त्वेते
कार्यकारणरूपिणः ॥ १७५ ॥

मायोत्थत्वं मायायां भवत्वं मलान्तरेऽप्य-
स्तीति रूढ्यैव भिन्नवेद्यप्रथारूपं मलं ‘मायी-
यम्’ उच्यते । अत एवान्यत्र

‘अथात्ममलमायाख्या’..... ।

इत्याख्याशब्दः । अणूनामयम् ‘आणवः’ अपू-
र्णमन्यतात्मा लोलिकारूपः । ‘कर्म’ यजन-
ब्रह्मननादिरूपं ततो जातम् अत्र वासना-

[३ पट्ठ०

सच्छन्दतत्त्वम् ।

२३४

धिरुदं धर्माधर्मात्मकम् । एषां च चैतन्यप्रति-
रोधकत्वं गुणभावीपररूपमेव पाशात्वम् ॥१७५॥

एषां कार्यकारणरूपतां स्फुटयति
मलः कर्म निमित्तं तु
नैमित्तिकमतः परम् ।

मलः कर्म चेत्येतद्वयं निमित्तं मलस्य कर्म-
हेतुत्वात् कर्मणश्च मायीये कारणत्वात्, अतः
परं मायीयं नैमित्तिकं मलकर्मणोः कार्यमेवे-
त्यर्थः । यद्यपि कार्म भिन्नवेद्यप्रथारूपे मा-
यीये सति भवति तथापि न तज्जेतुकं पूर्ण-
स्फाराणां ज्ञानिनां तत्सङ्घावेऽपि तस्यादर्श-
नात्, — इत्यपूर्णम्मन्यानामेवाज्यमानं तद्भ-
वतीति यथोक्तमेव ज्यायः ॥

ततश्च

आधाररूपं नैमित्तं
शरीरभुवनादिकम् ॥ १७६ ॥
'आधारता' भोगाश्रयता, आदिशब्दात्
भावाः ॥ १७६ ॥

१ ख० पु० मावापादनरूपमिति पाठः ।

अत्र च नैमित्तिके मायीये मले

निमित्तमभिलाषाख्यं

लोलिकारूपमाणवं मलमित्यर्थः ॥

किं केवलेनेत्याह

.....विचित्रैर्हेतुरूपकैः ।

धर्माधर्मात्मकैः सहकारिभिर्युक्तमित्यर्थः ॥

प्रकृतमनुसरति

तांश्चावलोकयेत्सूत्रे

बन्ध्यबन्धनहेतुतः ॥ १७७ ॥

तानिति पाशान् वक्ष्यमाणव्याप्यव्यापक-
भावयुक्त्यावलोकयेत्, किमर्थं बन्ध्यानाम-
र्थात्तेषामेव बन्धनहेतुतो बन्धनायेत्यर्थः॥१७७॥

अथैषां शिष्यदेहस्थानां ताडनग्रहणपूर्वकं
सूत्रे क्रमेण योजनमाह

पाशानां ताडनं कार्यं

हुंफटारान्तजातिना ।

स्वनामप्रणवाद्येन

शान्त्यतीताद्यनुक्रमात् ॥१७८॥

‘प्रणवं’ शान्त्यतीतावीजं धाम चोचार्य
 ‘अमुकात्मस्थपाशव्यापिकायै शान्त्यतीतायै हुं
 फट्’ इति मन्त्रमुच्चारयन् ॥ १७८ ॥

पुष्पेण ताडयेनमूर्धि
 ग्राह्यं

ततः

हूमादि योजयेत् ।
 हुंफटारान्तयोगेना-
 क
 गृह्य संहारमुद्रया ॥ १७९ ॥

धाम्ना तु योजयेत्सूत्रे
 नमस्कारान्तयोगिना ।

पूर्वोक्तेनैव प्रणवपूर्वमूलमन्त्रसहितेन मन्त्रेण
 संहारमुद्रया वक्ष्यमाणया पाशत्रयमाण्योक्तां
 जातिमपास्य नमस्कारान्तजातिनानेनैव म-
 न्त्रेण पाशसूत्रे योजयेत् ॥ १७९ ॥

अमुमेव क्रमं शान्त्यादिकलाखपि खमन्त्र-
 नामयोजनयुक्त्यातिदिशति

१८१ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोङ्गोतास्यटीकोपतम् २३७

एवं शान्त्यादिकान्पाशा-
न्स्थानात्संगृह्य योजयेत् ॥१८०॥
स्थानमत्र क्रमेण वक्रं हृदुङ्गं पादौ ॥१८०॥
एतांश्च

भावयेत्रिविधान्पाशा-
न्पञ्चतत्त्वाध्वव्यापकान् ।

कलादीक्षायां समनन्तरं

‘तत्त्वभूतास्तु ताः कलाः ।’ (ख० ३।१४०)

इति वक्ष्यमाणत्वात् पञ्च यानि तत्त्वानि कला-
रूपाणि तैरात्मभूतैरच्चनोऽशेषस्य व्यापका-
निलिंयर्थः ॥

अथ कथं पाशानां कलाव्याप्तिः, कथं
च मायोर्ध्वस्थशान्ताशान्त्यतीतापदे पाशानां
सत्ता ? इत्याशङ्क्याह

त्रयाणां व्यापिका शक्तिः
क्रियाख्या पारमेश्वरी ॥१८१॥

शान्त्यतीतादिभेदेन
पञ्चसंज्ञाप्रतिष्ठिता ।

येयं परमेश्वरस्य नित्यावियोगिनी शक्तिः
सा क्रियाख्या यहीतक्रियाशक्तिभूमिका सती
इदन्तावैचित्र्योद्झनात् शान्त्यतीतादिपञ्च-
धात्वं प्राप्ता त्रयाणां मलानां व्यापिका ।

तदुक्तम्

‘सेयं क्रियात्मिका शक्तिः शिवस्य पशुवर्तिनी ।
वन्धयित्री……………’ (स्प० ४-१८)

इति । अत एव यावैदिदन्ताभासस्य स्थिति-
स्तावत्तदौचित्येन पाशाः स्थिताः, — इति शा-
न्त्यतीतापदेऽपि तच्छोधनं युक्तम् । व्यापके
वै शुद्धे व्याप्त्यस्य तत्प्राणस्य सम्यक् शुद्धि-
र्भवति, — इति मलानामात्मभूतकलाव्याप्त्या
तद्यपदेशौः शोधनं, तच्च नित्यावियोगिपारमे-
श्वरस्वातञ्चशक्तिरूपतोन्मज्जनमेव । यथोक्तम्

‘स्वर्गार्गस्था ज्ञाता सिद्धशुपपादिका ।’ (स्प० ४-१८)
इति । निर्णीतैतच्छक्तिवीर्यसारैरेव मत्त्रैर्नि-
मग्नपारमार्थिकतद्रूपतया प्राप्तभेदानामिवासां
संशोधनम्, — इति सर्वमुपपन्नम् ॥ १८१ ॥

१ क० पु० यावद्यावदिति पाठः ।

२ ख० पु० व्यापकशुद्धेरिति पाठः ।

१८४ श्लो] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्मीतास्यटीकोपेतम् २३९

एवं च

आधेयग्रह आधारं

गृहीतं भावयेत्पशोः ॥ १८२ ॥

‘आधेयाः’ कलाः, ‘आधारा’ मलाः ॥ १८२ ॥

अथ पारमेश्वरशक्तिव्याप्त्या तत्सारानाह

गन्धपुष्पादिभिः पूज्य

सूत्रे पाशांस्तु तर्पयेत् ।

शान्त्यतीताक्रमेणैव

तच्च तर्पणम्

आहुतीनां त्रयं त्रयम् ॥ १८३ ॥

संनिधानाय पाशाना-

मतः पाशांस्तु दीपयेत् ।

मच्छशक्त्या भाव्यक्तमसमस्तभोगसिद्ध्यौ-
चित्येन युगपत्परिपक्वान्विदधीत ॥ १८३ ॥

कथमित्याह

स्वनामजातिफट्टार-

धामभिश्च त्रयं त्रयम् ॥ १८४ ॥

आहुतीनां दत्त्वेति शेषः । जातिरत्र हुं-
कारः । मन्त्रपाठस्य क्रमः प्राग्वत् ॥ १८४ ॥

एतच्च शिष्यचैतन्यात्

विश्लेषकरणार्थं तु

पाशानां दीपनं भवेत् ।

यत एवं

दीपाः पाशास्ततो बन्ध्या-

स्ताडनग्रहणादिना ॥ १८५ ॥

आदिशब्दाद्रन्थिदानमपुनःप्ररोहार्थम् ।
उद्दीपितवीर्याणामेव पाशानां बन्धनं शिष्यचै-
तन्यावरणे स्वातन्त्र्यापसारणम् ॥ १८५ ॥

ताडनमाह

सूत्रस्थांस्ताडयेत्पुष्पैः

स्वदेहस्थानिव क्रमात् ।

यथा स्वदेहे क्रमादिति प्रोक्तमन्तव्या-
स्यादिकमेण ताडितांस्तथा ताडयेत् ॥

बन्धने युक्तिमाह

धान्ना च संपुटीकृत्य

स्वनान्ना च सकृत्सकृत् ॥ १८६ ॥

बन्धने तु प्रयोगोऽयं

एवं प्रणवधामशान्त्यतीताबीजेभ्योऽनन्तरं
 ‘शान्त्यतीतां देवदत्तात्मस्थपाशव्यापिकां व-
 ध्रामि’ इत्युच्चार्य धाम नमःशब्दान्तसुच्चार-
 यन् पाशसूत्रस्य मूर्धि ग्रन्थिं दद्यात् । एव-
 मन्यत् ॥ १८६ ॥

तदाह

सूत्रे ग्रन्थीन्प्रदापयेत् ।

ग्रन्थीनिति, व्यास्त्या पञ्च ॥

किं च

बन्धने परिमाणं च

कर्मणो विषयस्य च ॥ १८७ ॥

न केवलं ग्रन्थीन् यावहून्धनसमये ‘कर्म-
 णः’ शुभायात्मनो ‘विषयस्य’ भुवनादेमार्यी-
 यमलात्मनः, चशब्दादाणवस्य मलस्य ‘परि-
 माण’ नियतामध्वव्याप्तिं च प्रकल्पयेत् । त-
 थथा निवृत्तावेकं पार्थिवं तत्त्वम् अष्टोत्तरशतं
 च कालाङ्गादिभुवनानामिति विषयस्य प-
 रिमाणं भविष्यति । कर्मणो निवृत्तिप्रति-

षाविद्यान्तं यावद्व्यासेः, मलस्य तु शान्ता-
शान्त्यतीतान्तमपि संस्कारात्मना सूक्ष्मेण
रूपेण सत्तास्त्येवैतत्सर्वमनुसंदधीत ॥ १८७ ॥

एवं च पाशसंयोगाजीवः
घटत्रिंशत्तत्त्वमध्यस्थो
भुङ्गे भोगं

शुद्धम् ॥

अन्यच्च पाशविच्छेदातु नेत्याह
न चान्यथा ।

च एवार्थे ॥

प्रकृतमाह

पाशान्संस्थाप्य पात्रे तु

संपातं जुहुयात्सकृत् ॥ १८८ ॥

पाशानिति पाशसूत्रं ‘संस्थाप्य’ इति शि-
व्यदेहाद्विमुच्येत्यर्थः । संपातहोमः ‘संपातं
सर्वमन्नैश्च’ (३।१४२) इत्यादौ निर्णीतिः ॥ १८८ ॥

अथैतान्पाशान्

पात्रसंपुटमध्यस्था-

न्स्थण्डिले विनिवेदयेत् ।

१८९ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽशोतास्वयटीकोपेतम् २४३

पात्रमध्यस्थ [त्वं] वेदवेदकान्तरावस्थिता
एते, — इत्याशयात् कवचावगुणठनव्याह्या च
'स्थणिडल' इति तत्रार्चिते भगवति विनिवे-
दयेदिति एतस्य पशोस्त्वयैव मामिकां तनु-
माविश्य बद्धाः, — इति विज्ञसिं कुर्यादित्यर्थः ॥

तथैव च

नीत्वा समर्पयेत्कुम्भे
तत्स्थं भगवन्तं विज्ञापयेत्—यथा ।

पाशान्संरक्ष हे विभो ॥ १८९॥

संरक्षणं च भाविपुत्रकादिदीक्षोच्छेद्याना-
मेषां सांप्रतं स्वकार्यशक्तिवन्धनात्माधिवास-
संस्कारः ॥ १८९ ॥

ततः

दर्भं विमोचयेच्छुष्यं
नाढीसंधानार्थं प्राकूपरिकलिपतम् ॥
अथ चासै
पुष्पं पाणौ प्रदापयेत् ।

तेन चासौ श्रीभगवन्तं समन्वकमेव
 स्थण्डले शिवकुम्भे च
 शिवाम्बो च प्रपूजयेत् ॥१९०॥
 चकाराद्गुरुमूर्तावपि ॥ १९० ॥
 ततः प्रदक्षिणं कृत्वा
 दण्डवन्निपतेद्गुवि ।

अथ चासौ

उत्थाप्य पञ्चगव्यादी-
 [न्दद्या]है भैरवेण तु ॥१९१॥
 आदिशब्दाच्चरुं दन्तकाष्ठं, भैरवेणेति स-
 कलेन ॥ १९१ ॥

अत्र विधिमाह

गोमयेन शुचौ देशे
 कार्यं मण्डलकत्रयम् ।
 एकस्मिन्मण्डले विष्टः
 पञ्चगव्यं शिशुः पिवेत् ॥ १९२ ॥
 उपविश्य द्वितीये तु
 चरुकं प्राशयेद्गुधः ।

आचम्य दन्तकाष्ठं तु
तृतीये मण्डले स्थितः ॥१९३॥
भक्षयित्वा च देवेशि
ततश्चैव विनिक्षिपेत् ।

पञ्चगव्यं संस्कृतस्यापितचरुभागभोजन-
योग्यतायै, चरुं तु इतः प्रभृति शिवमय-
भोग्यभोक्तृत्वावसायाय, दन्तकाष्ठं परां शु-
द्धिमभिव्यङ्गम् । आचम्येति पूर्वत्रापि यो-
ज्यम् ॥ १९३ ॥

तत्र पतितम्

पूर्वं पश्चात्तथैशोध्वं
चोत्तरस्यां च शोभनम् ॥ १९४ ॥

अन्यस्यामशुभं विद्धि
तस्य होमः शतं भवेत् ।

अस्त्रमन्त्रेण विघ्नशमनायेत्यर्थात् । एतत्र
बाहुल्येन साधकविषयम् ॥ १९४ ॥

अथैतदन्तस्यास्य कर्मणः सम्यक् संपत्त्यर्थम्
आचार्यो जुहुयात्पश्चा-
त्प्रायश्चित्तं शिवेन तु ॥ १९५ ॥

विधेन्यूनातिरिक्तस्य
चित्तविक्षेपकर्मणि ।

चित्तविक्षेपकर्मणि सति विधेन्यूनातिरिक्तत्वं तस्य प्रायश्चित्तं जुहुयादिति संगतिः ।
तच्च

‘अग्निकार्यं यथा पूर्वे…………’ (स० ४।३१)

इति भाविनीत्या अग्निकार्यान्ते न त्वयुनैवेति
पश्चादित्यस्यार्थः ॥ १९५ ॥

अत्र च

अष्टोत्तरशतं हुत्वा

प्रायश्चित्ताद्विशुध्यति ॥ १९६ ॥

अथ मूलविश्रान्तिमेवानुसंधातुम्

पश्चात्संतर्पयेद्दोम-

सहस्रेण शतेन वा ।

यावदस्य विश्रान्तिर्धटत इत्यर्थः ॥

अज्ञवक्रवाचिनः

मन्त्रांश्च दशभागेन

अनन्तरमेषामेव

वह्नौ नैवेद्यदापनम् ॥ १९७ ॥

किं च

विशेषपूजनं चार्धं
सुद्रावन्धं वरानने ।
स्तोत्रं वाद्यं ततः कृत्वा
चरुं प्राश्य विसर्जयेत् ॥१९८॥

परमेशमित्यर्थात् ॥ १९८ ॥

निरोधार्धेण चार्धं तु
दत्त्वा चैव वरानने ।

रेचकेन तु संगृह्य
भैरवं तमनुस्मरन् ॥ १९९ ॥

मुष्टिना पूरितं नीत्वा
पूजयित्वा वरानने ।

अभिष्टुं वै

अभिष्टुं तमिति पूर्वोक्तं, पूरितमिति पूर-
केण, मण्डलात्संगृह्य रेचकेनामौ स्थितं कृत्वा
तत्रापि तथैवाचार्यित्वा ॥ १९९ ॥

पूरकेण
गृहीत्वा स्थापयेत्पुनः ॥२००॥

[३ पट०

सच्छन्दतत्रम् ।

२४८

तत्रस्थं पूजयित्वा च
कलशे तु विनिक्षिपेत् ।
कुसुमादिभिरभ्यर्थ्य
कुम्भ एव तु भैरवम् ॥२०१॥
यागगृहमनधिष्ठितं माभूदिल्लाशयात् ॥२०२॥
अथ स्थपिण्डलात्
प्रक्षिप्य चैव निर्माल्यं
गोमयेन स्पृशेत्प्रिये ।
निष्क्रान्तं माल्यं न त्वत्र चण्डीशयोगतः ॥
तत्रैव च
शिवाम्भसा तु संप्रोक्ष्य
शिष्ये शश्यां प्रकल्पयेत् ॥२०२॥
गृहिणो दर्भशश्यां तु
यतेवै भस्मना प्रिये ।
पूर्वाशिरा गृही कार्यो
यतिवै दक्षिणाशिराः ॥२०३॥
दक्षिणवक्राभिसुखेन । शिष्टं स्पष्टम् ॥२०३॥

१ च० घ० ढ० पु० प्रविश्य चैव नैर्माल्यं गोमयेन वृषेदिति पाठः ।

२०६ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्तोतास्वयटीकोपेतम् । २४९

अथ शिखामन्त्रेण

तत्र स्थितस्य शिष्यस्य

शिखावन्धं वरानने ।

तथा

सिद्धार्थरोचनाद्यैश्च

रक्षां कुर्यादसिं स्मरन् ॥२०४॥

यतेर्गहिणश्च क्रमेण रेखायुक्त्या

भस्मना रोचनाद्यैश्च

अस्त्रप्राकारचिन्तनम् ।

एतदुपसंहरति

कवचेनावगुण्ठैव

शिष्यं तु स्वापयेत्ततः ॥२०५॥

ततश्चैव तु निर्गत्य

बलिकर्म समारभेत् ।

तदाह

बलिस्तु कल्पितः पूर्वं

सर्वभूतेष्वथादरात् ॥ २०६ ॥

१ ख० ग० पु० स्थापयेदिति पाठः ।

तं तु संगृह्य देवेशि
 पूर्वादीशान्तकं क्षिपेत् ।
 'कल्पितो' भूतार्थं साधितः ॥ २०६ ॥

अत्र च
 भूता ये विविधाकारा
 दिव्यभौमान्तरिक्षगाः ॥२०७॥

पातालतलसंस्थाश्च
 शिवयागे सुभाविताः ।

ध्रुवादिसर्वभूताश्च
 ऐन्द्र्याद्याशास्थिताश्च ये ॥२०८

स्वाहाकारसमायोगा-
 तृप्यन्तूचारयन्क्षिपेत् ।

प्रणवपूर्वं 'भूता ये' इत्यादि 'स्थिताश्च ये'
 इत्यन्तमुद्घार्य 'तृप्यन्तु स्वाहा' इति मन्त्रेण
 बलिं क्षिपेत् । अत्र मध्ये ध्रुवादीत्येतत् ध्रुव-
 लोकपरामर्शीय । अथ च 'ध्रुवः' प्रणवः, त-
 दादि कृत्वायं मन्त्रः पठनीयः ॥ २०८ ॥

२११ क्षो०] श्रीक्षेमराजाचार्यवृत्तोद्घोताख्यटीकोपेतम् । २५१

बलिं च पूजापूर्वं क्षिपेदित्याह
नमस्कारेण संपूज्य
गन्धैर्धूपैरनुक्रमात् ॥ २०९ ॥
पूर्वादीशानपर्यन्त-
मधश्वोर्ध्वं समन्ततः ।

अधिवासे बलिकर्मोपसंहरन् द्रव्यान्तरमु-
पक्षिपति

कोणस्थान्क्षेत्रपालांश्च
पतिताञ्छृपचानपि ॥ २१० ॥

बलिं दत्त्वा तु सर्वेभ्य
आचम्य च वरानने ।

सकलीकरणं कृत्वा
क्रमेण प्राशयेच्चरुम् ॥ २११ ॥

अनुग्रहावसरेऽत्र यावत्संभवं सर्वान् पूज-
यित्वैषामाशां पूरयेदित्यर्थः । चरुमिति, यमव-
शिष्टं भगवदग्रात्प्रार्थितं च । ‘क्रमेण’ इति
गुरुसाधकपरिपाद्या ॥ २११ ॥

१ ख० पु० अधिवासेनेति पाठः ।

१ क० ख० पु० भगवदर्थादिति पाठः ।

यदाह

सहायैः सहितो वीर

एकचित्तः समाहितः ।

प्राञ्जुख उदञ्जुखो वा

मण्डलस्थः पृथकपृथक् ॥२१२॥

‘वीर’ इति लक्कजात्यादिग्रहो निष्कम्पः, एकत्र शिवाभेदे चित्तं यस्य तादृक् समाहितः, बुभुक्षुर्दीक्षायां प्राञ्जुखो मुमुक्षुस्तु उदञ्जुखः, पृथक् पृथक् मण्डलस्थ इति स्वसहायानां साधकपुत्रकादीनां समव्याप्यभावात् संकरशङ्का माभूत्, — इत्यभिग्रायात्, समव्याप्तिविश्रान्तौ त्वेकमण्डलत्वेऽपि न काचिच्छानिः ॥ २१२ ॥

तत्र

पञ्चगव्यं पिवेत्पूर्वं

चरुकं दन्तधावनम् ।

प्राश्यैवं सकलीकृत्य

रक्षां पूर्ववदेव च ॥ २१३ ॥

विधायेति शेषः ॥ २१३ ॥

२१४ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्योतास्थ्यटीकोपतम् २५३

यागभूमौ स्वपेत्पश्चा-

च्छिष्यैः सह वरानने ।

भगवदधिष्ठिते यागयहे गुर्वादीनां स्वापो
दीक्षयं विषयसमुचितस्वप्रदर्शनाय ॥

प्रकारान्तरमाह

भैरवध्यानयोगेन

समाधौ जाग्रदेव वा ॥ २१४ ॥

युरुर्भवेत् शिष्यार्थमिति शेषः । ‘समाधौ’
इति समाधाननिमित्तमिति शिवम् ॥ २१४ ॥

→○←

सन्मानसाम्वरविवोधदिनेशमाभि-

रामोदवद्विकसितं हृदयाम्बुजन्म ।

कृत्वा शिवार्चनविधौ विनिवेशयध्व-
मार्या भवभ्रमणदुःखमलं जहीत ॥

इति श्रीस्वच्छन्दतत्रे

श्रीमन्महामाहेश्वराचार्यश्रीक्षेमराजकृतोद्योतास्थ्यविवरणोपेते
अधिवासपटलस्तृतीयः ॥ ३ ॥

श्रीमत्प्रतापभूमतुंशक्या प्रीतये सताम् ।
मधुसूदनकौलेन संपाद्यायं प्रकाशितः ॥

श्रीमत्सास्थशिवार्पणं भूयात् ॥